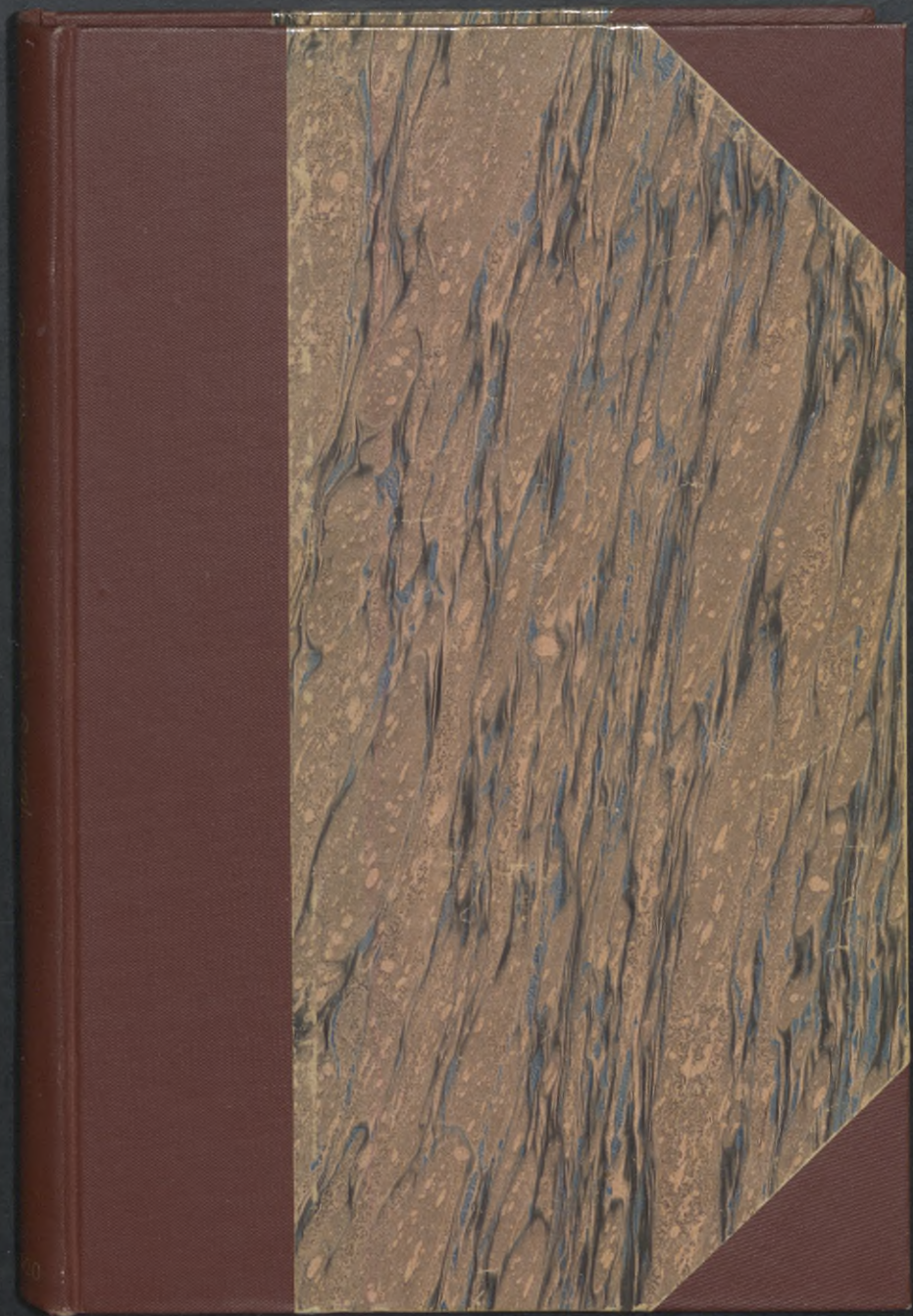

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

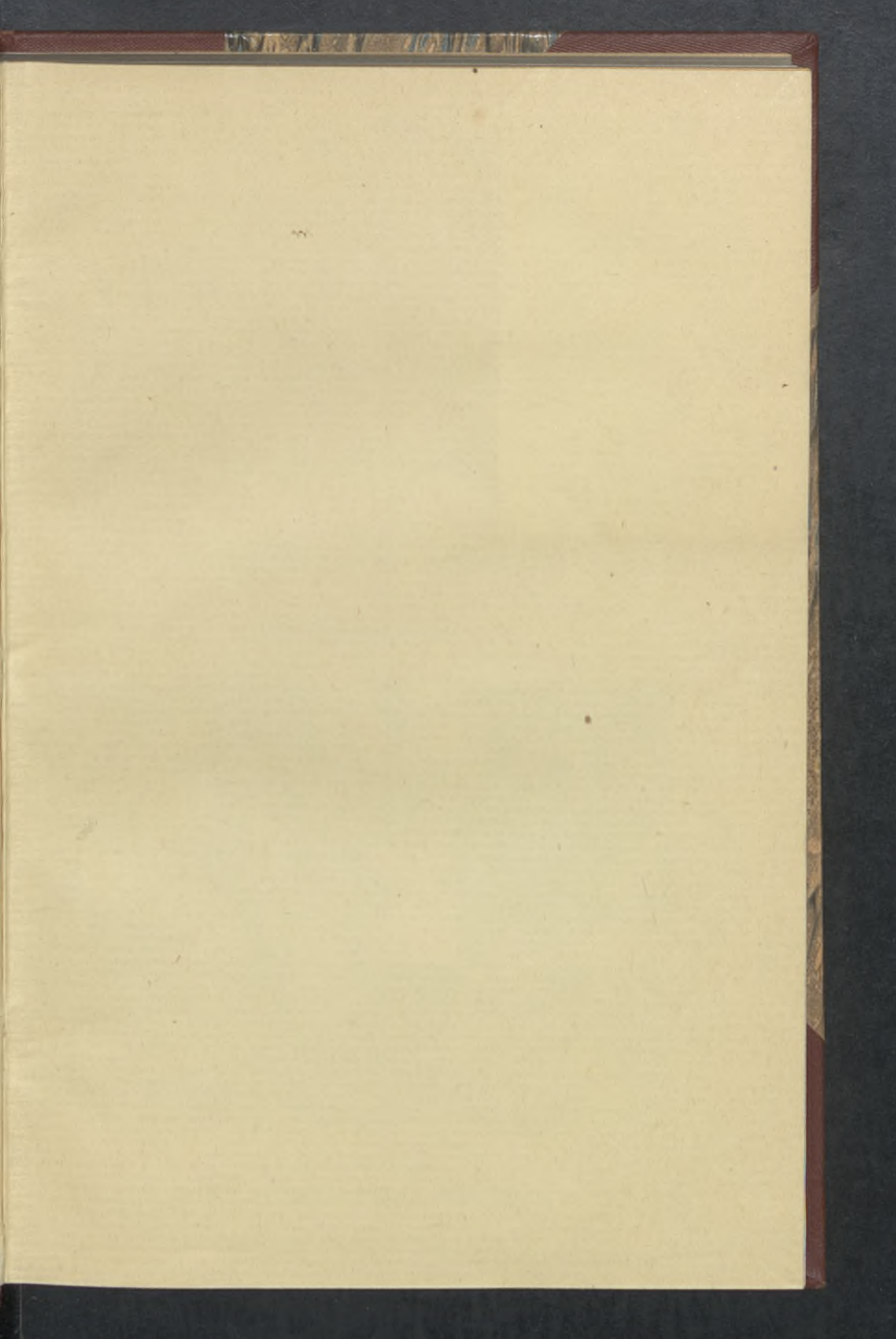

TILL
HÖR

GÖTEBORGS
STADS-
BIBLIOTEK

Allmänna Sektionen

Pedag.
Barnb.

NYTT BIBLIOTEK FÖR BARN OCH UNGDOM.

6.

68

KATY I HEMMET

EN BERÄTTELSE FÖR UNGA FLICKOR

AV

SUSAN COOLIDGE

ÖVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

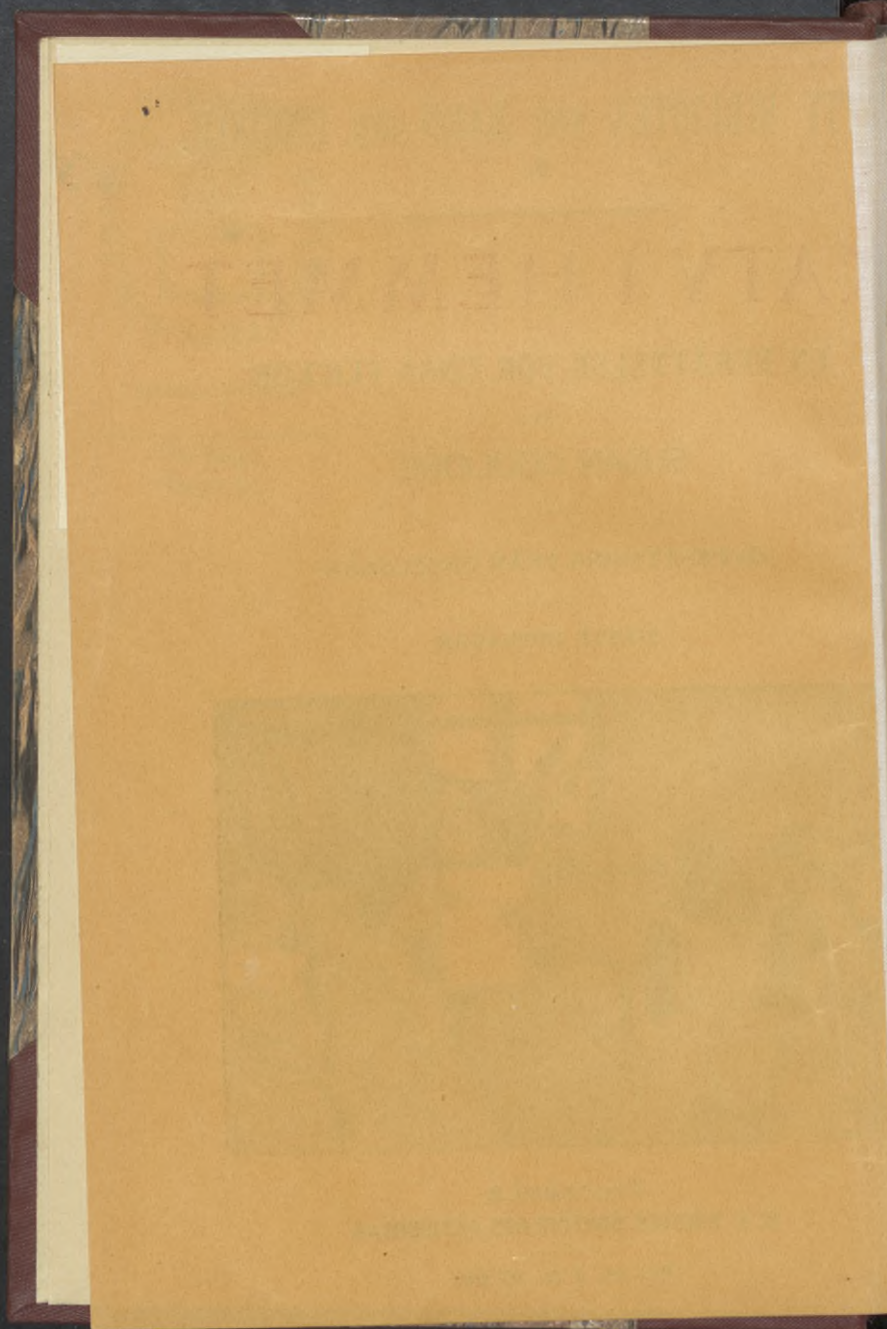
SJÄTTE UPPLAGAN

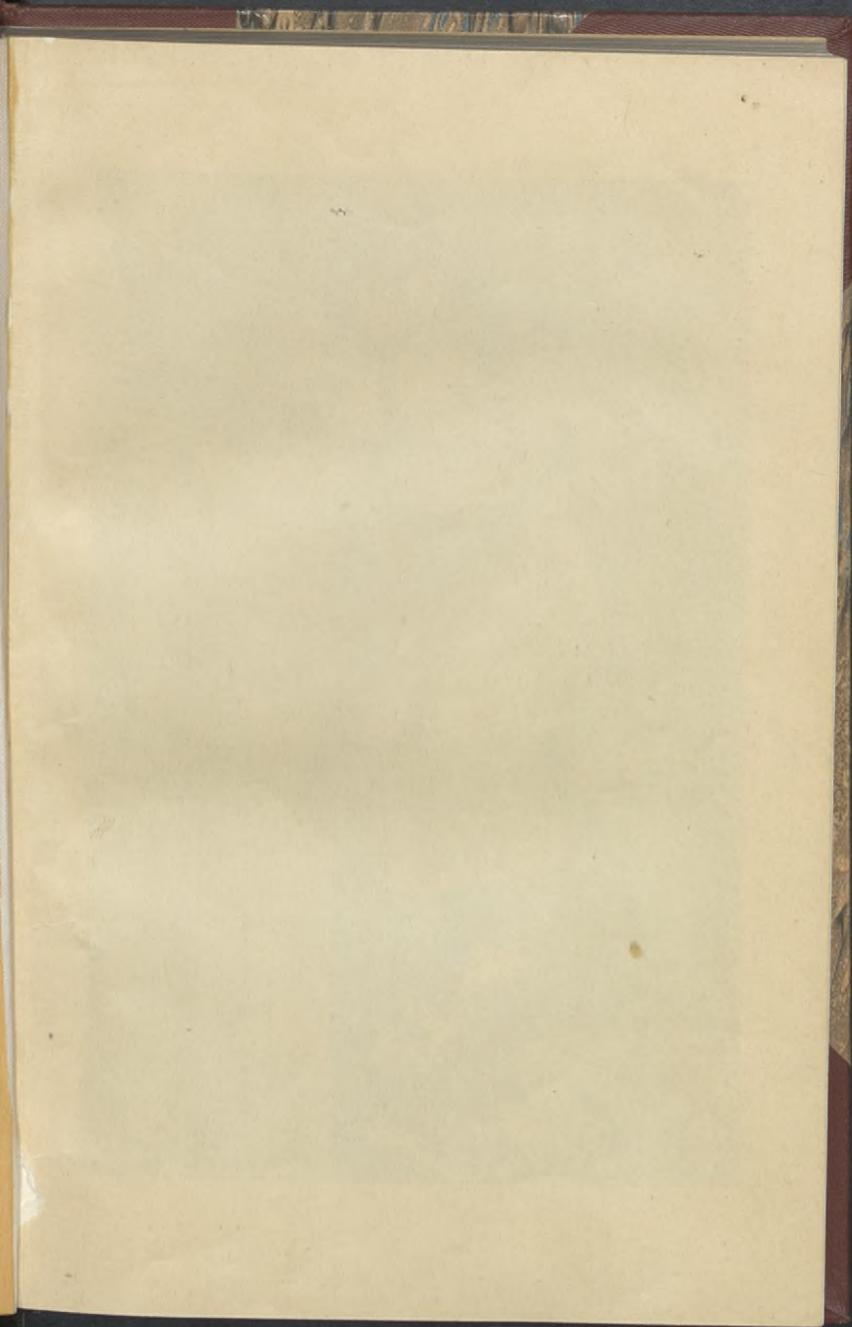

STOCKHOLM

C. E. FRITZES BOKFÖRLAGS AKTIEBOLAG

Pris inb. 3 kr. 90 öre.

KATY I HEMMET

EN BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

AV

SUSAN COOLIDGE

ÖVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

SJÄTTE UPPLAGAN

STOCKHOLM

C. E. FRITZES BOKFÖRLAGS AKTIEBOLAG

UPPSALA 1920
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.

20300

Till de fem.

*“ Vi sex, mina älskade, lekte tillsammans
I grönskande lunder, vid glittrande sjö,
Och jublade högt i vår fröjd och vår gamman,
Då sommarn gav blommor och vintern gav snö.*

*Jag tycker mig minnas, att solen den klara
Belyste oss jämt på vår glättiga väg,
Att aldrig på himlen ett moln syntes fara,
Som åskviggas hyste. Vad minnens I, säg?*

*Väl ofta vi gnabbades, ofta vi gräto.
Men frid blev dock slutet och tåreflod kort;
Vi barnsliga sorger och knuffar förgäto,
När mamma oss kysste och smekte dem bort.*

*Hur länges'än är det? Ett ögonblick bara,
Och dock stå vi redan med grånande hår
Och kunde båd' farfar och morfar snart vara,
Och lillen nu röstar och röster själv får.*

*Och klarögda barn stå med strålande blickar
Och bedjande röster i flock vid vårt knä.
Och snart våra ord likt ett trollspö dem skickar
Till Sagornas land, där vi dvalts liksom de.*

'Var du också liten?' 'Säg, lekte du gärna?'
 'Så lustigt! Så ropa, så fråga de små.
 Och vi sitta drömmande, glömma så gärna,
 Att ej mer i barndomens lustgård vi gå.

Du allas vår vän, som 'I dag' vi plär kalla,
 Förlåt oss vår villa. Din trofasta hand
 Vi släppa ej, dyrbar du är för oss alla,
 Fast gårdagen skimrar bak morgonsols rand.

I kära, så tagen min barnsliga saga,
 Där solskenet leker mot minnenas grund.
 I boken nu bläddren, och se'n må ni draga
 På smilbandet just som jag gjort nu en stund."

FÖRSTA KAPITLET.

Familjen Carr.

Katys namn var Katy Carr, och hon bodde i en stad, som hette Burnet; denna stad var visserligen icke särdeles stor men stod i en jämn tillväxt. Det hus, i vilket Katy bodde, var beläget i utkanten av staden; det var ett stort, vitt hus med gröna fönsterluckor och på framsidan prytt med en veranda, övervuxen med klängrosor och konvolvler, som förvandlade den till en riktig berså. Fyra stora akaciaträd beskuggade sandgången, som ledde från grinden upp till byggningen; på ena sidan om huset låg en fruktträdgård och på den andra sidan vedtravar, uthus och iskällare. Bakom huset låg köksträdgården på en sluttning mot söder, och nedanför denna en grönskande äng, som genomskars av en bäck och var bevuxen med valnöts-träd. På ängen betade fyra kor; två av dem voro röda, en gul med skarpa, bleckbeslagna horn, och en liten söt, vit, som kallades Snövit. —

Barnen Carr voro sex till antalet, fyra flickor och två gossar. Katy, den äldsta, var tolv år, Filip, den yngsta, fyra, och de andra där emellan.

Doktor Carr, deras pappa, var en vänlig, älskvärd och strängt sysselsatt man, som var borta från sitt hem hela dagen och ibland även hela natten för att se om sjuka. Barnens mor var död; hon dog, då Filip ännu var helt spädd, fyra år före denna berättelses början.

Katy mindes henne mycket väl, men för de övriga barnen var hon blott ett ljuvt, sorgset minne, omtalat på söndagar och bönestunder eller då pappa var särskilt vekt och allvarligt stämd. — Såsom ställföreträderska för denna mor, vilken de mindes så dunkelt, var tant Izzie, en syster till deras far; hon hade kommit för att taga vård om barnen, då deras mor anträdde den långa färden, från vilken de små under så många månader alltjämt hoppades, att hon skulle återvända. Tant Izzie var liten till växten och mager och hade ett skarpt ansikte, som såg ganska gammalt ut; hon var ytterst ordentlig och noga med allting. Det var hennes uppriktiga avsikt att vara vänlig mot barnen, men de förorsakade henne mycket huvudbry, emedan de alls icke liknade henne sådan hon själv var som barn. Tant Izzie hade varit en mild och stillsam liten varelse, som tyckte om att sitta stilla och sy i förmaket och att äldre människor klappade henne på huvudet och sade, att hon var en liten snäll flicka. Katy däremot slet sönder sin klänning varenda dag och satte ingen ära i, att man kallade henne "snäll", och Clover och Elsie skenade i väg som två ystra fölungar, så snart någon försökte att klappa dem på huvudet. Detta utgjorde ett ständigt ämne till förvåning för tant Izzie, som hade svårt att förlåta barnen, att de voro så "obegripliga" och icke alls liknande de snälla gossar och flickor, som talades om i söndagsskoleberättelserna, och som hon förstod sig bäst på och tyckte bäst om. —

Dessutom kunde hon icke underlåta att förarga sig över sin bror. Han önskade nämligen, att barnen skulle bliva härdade och djärva och uppmuntrade dem därför i deras vilda lekar, oaktat de skråmor och trasor, som blevo en följd därav. I själva verket var det endast en halvtimme på dagen, som tant Izzie var riktigt nöjd med sina skyddslingar, och det var en stund före frukosten, då hon hade infört som regel, att de alla skulle sitta stilla på sina små stolar och lära sig verser ur bibeln. Då betraktade hon dem med belåtna blickar,

då sågo de alla så snygga och hela ut, med nyborstade kläder och ordentligt kammat hår. Men i samma ögonblick, som klockan ringde, var det slut med hennes trevnad, och sedan voro barnen enligt hennes utsago icke längre "presentabla". Grannarna hade stort medlidande med henne; de brukade räkna de trettio vita byxpar, som hängdes ut till torkning varje måndagsmorgon, och beskärma sig över så mycket kläder de barnen drogo ned och vilket besvär det var för den stackars fröken Carr att hålla dem så snygga. Men stackars fröken Carr tyckte inte alls att de voro snygga, och det var det värsta av alltsammans. —

"Clover, gå upp och tvätta dina händer! Harry, tag upp din hatt från golvet och häng den på kroken! Nej, inte den kroken, den tredje från hörnet." Dessa och liknande påminnelser upprepade tant Izzie så lång dagen var, och barnen lydde henne nog, men jag är rädd för, att de icke hyste någon vidare tillgivenhet för henne. De kallade henne alltid "tant Izzie" men aldrig "lilla tant", och gossar och flickor veta nog vad *detta* har att betyda.

Jag skulle önska att få presentera barnen Carr för er, och jag tror aldrig, att jag skulle kunna välja ett lämpligare tillfälle än en dag, då fem av de sex sutto uppflugna på iskällartaket liksom kycklingar på en pinne. Detta iskällartak var deras favorittillhåll, och som det var mycket lågt och beläget mitt på gårdsplanen, tyckte barnen alltid, att den genaste vägen till alla ställen var att klättra upp för takets ena sluttning och ned för den andra. De tyckte också mycket om att klättra upp till takåsen och sedan i sittande ställning hasa sig utför den varma takskiffern ned på marken. Detta var naturligtvis allt utom välgörande för byxor och skor, men vad betydde väl det? Skor, byxor och kläder i allmänhet, det var tant Izzies affär, deras var att klättra, springa och roa sig.

Clover, som kom näst efter Katy i ålder, satt i mitten. Hon var mycket ljus och mycket söt med två

tjocka, ljusbruna flätor hängande utefter ryggen och ett par blåa, närsynta ögon, som alltid tycktes vara fyllda med tårar, vilka i varje ögonblick hotade att svämma över sina bräddar. Clover var i själva verket den allra muntraste och gladaste lilla varelse, man kan tänka sig, men hennes tårfyllda ögon och milda, smekande röst gjorde, att människor alltid kände sig böjda att kela med henne och taga hennes parti. En gång, när hon var mycket liten, sprang hon bort med Katys docka, och när Katy sprang efter och försökte taga ifrån henne dockan, ville hon alls icke släppa den ifrån sig.

Doktor Carr, som icke ägnat någon vidare uppmärksamhet åt saken och icke hörde någonting annat än det patetiska tonfallet i Clovers röst, då hon sade: "Mej vill inte! Mej vill ha dockan", ropade, utan att giva sig tid att taga reda på huru det förhöll sig, med sträng röst: "Skäms du inte, Katy, giv din syster *hennes* docka med detsamma!" Den förvånade Katy lydde genast, och Clover purrade upp sig som en belåten kyckling. Clover var glad och godlynt, litet trög och mycket blygsam, ehuru hon i själva verket var mycket skicklig i alla slags lekar och rysligt lustig och rolig på sitt lugna sätt. Alla höllo av henne, och hon höll av alla, i synnerhet Katy, till vilken hon blickade upp som till en av de visaste människor på jorden.

Lille Filip satt näst intill Clover på taket, och hon höll sin arm fast om hans lilla knubbiga gestalt. Sedan kom Elsie, ett magert, mörklagt barn om åtta år med vackra, mörka ögon och det lilla huvudet betäckt med korta, krusiga lockar. Stackars lilla Elsie var "den udda" bland barnen. Hon tycktes egentligen varken höra till de stora eller till de små, och hennes högsta ärelystnad var att få vara tillsammans med Katy, Clover och Cecy Hall, att få del av deras hemligheter och få lov att lägga ned brev i de små brevlådor, som de inrättade på alla upptänkliga undargömda ställen. Men de äldre flickorna ville inte veta av Elsie

och brukade säga till henne, "att hon skulle gå och leka med barnen", något som mycket sårade hennes känslor. Men jag är ledsen att behöva säga, att när hon icke ville gå sin väg, brukade de springa bort från henne, och som deras ben voro de längsta, var det ingen svår sak. Stackars Elsie, som alltid blev efter, brukade gråta bittra tårar, men som hon var allt för stolt att leka mycket med Harry och Amy, var hennes största tröst att smyga sig efter de äldre och spionera ut deras hemligheter, i synnerhet brevlådorna, som utgjorde föremål för hennes stora avund. Hennes ögon voro skarpa och kvicka som en fågels, och hon kunde speja och titta och följa och vakta, tills hon slutligen på de allra otroligaste ställen, t. ex. mitt i en sparrissäng eller på toppen av brandstegen, hittade reda på den lilla papperslådan med dess laddning av brev och biljetter, vilka alla slutade med: "Lova att inte visa det för Elsie". Då brukade hon med lådan under armen söka upp de äldre flickorna, kasta den för deras fötter och utbrista i utmanande ton: "Här har ni er gamla brevlåda!" Stackars lilla Elsie! I varje större familj finns det nästan alltid ett sådant där omaka barn, som egentligen icke hör ihop med någon. Katy, som hade de bästa föresatser i världen att "spela hjältinna", såg i sin blindhet icke, att denna lilla åt sig själv överlämnade syster just erbjöd henne det tillfälle, hon eftersträfvade, att få vara till gagn för någon, som hade stort behov därav. Hon såg det icke, och lilla Elsie fick gå där med sitt tunga hjärta, ensam och oförstådd.

Harry och Amy sutto på var sin ända av taket. Harry var en blek, pussig gosse om sju år med ett högtidligt uttryck i sitt ansikte och knäckfläckar på rockärmarna. Amy var ett präktigt, kraftfullt barn, ett år yngre än Harry; hon hade stora, klara ögon och en söt, rosig mun, som alltid log. Harry och Amy voro mycket goda vänner, oaktat Harry såg ut som en flicka, vilken av misstag fått på sig goßkläder,

och Amy som en gosse, vilken på skämt hade lånat sin systers klänning. Bäst som de nu sutto och pratade och skrattade, öppnades ett fönster, ett glatt utrop hördes, och Katy blev synlig med en massa strumpor i handen, vilka hon triumferande svängde i luften.

“Hurra!” shrek hon, “nu äro de färdiga, och tant Izzie säger, att vi få gå. Ä' ni trötta av den långa väntan? Jag kunde rakt inte hjälpa det, ty hålen voro så stora, och det tog så lång tid att stoppa dem. Skynda dig nu, Clover, och hämta sakerna, Cecy och jag skola strax vara färdiga!”

Barnen rusade upp med glad iver och hasade ned från iskällartaket. Clover skyndade sig att hämta ett par korgar, som hängde på takrännan, Elsie sprang efter sin kattunge, och Harry och Amy belastade sig med två stora knippor gröna kvistar. Just som de voro färdiga, smällde det i köksdörren, och Katy och Cecy Hall kommo ut på gården.

Jag måste berätta er litet om Cecy Hall. Hon var barnen Carrs synnerligen goda vän och bodde i huset näst intill. Husens båda gårdar voro endast skilda åt genom en grön häck, så att Cecy tillbragte två tredjedelar av sin tid hos Carrs och betraktades alldeles som en medlem av familjen. Cecy var en nätt och fin flicka, med ett blygsamt och lillgammalt sätt, en hy som mjölk och smultron, mjukt, glänsande hår, som alltid låg slätt, och smala händer, som aldrig sågo smutsiga ut. Vilken kontrast mot stackars Katy! Katys hår var alltid tillrufsadt, hennes kläder hade en utomordentlig benägenhet att fastna på spikar och “slita sönder sig”, och trots sin ålder och sin längd var hon ostyrig och tanklös som en sexåring. Katty var i sanning den *längsta* flicka, som man någonsin kunde se, och hur hon bar sig åt för att växa till den grad, det förblev en gåta för alla, men faktum var, att hon nådde pappa till örat och var ett halvt huvud längre än stackars tant Izzie. Var gång hon kom att tänka på sin längd, blev hon genast ytterligt tafatt och tyckte, att hela hennes kropp bestod av ben och armbågar, kantigheter och leder.

Men hennes huvud var lyckligtvis så fullt av andra saker, av planer och idéer av alla slag, att hon sällan gav sig tid att tänka på sin längd. Trots sitt pojkkaktiga, vårdslösa sätt var hon ett gott, kärleksfullt barn, och varenda vecka gjorde hon en massa goda föresatser, vilka hon olyckligtvis aldrig höll. Hon fick anfall av ansvarskänsla gentemot de andra barnen och längtade att kunna föregå dem med gott exempel, men när tillfälle därtill erbjöd sig, hade hon vanligtvis glömt bort alltsammans. Katys tid tycktes hava vingar, ty när hon icke läste över sina läxor eller sydde och lagade, för vilket senare hon hyste den största avsky, hade hon alltid så många präktiga förslag i sin hjärna, att hon önskade att hon haft tio par händer för att kunna utföra dem alla. Denna hennes uppfinningsrikedom ådrog henne oupphörliga ledsamheter. Hon älskade att bygga luftslott och att drömma om den tid, då något, som hon själv uträttat, skulle göra henne så ryktbar och berömd, att alla skulle vilja lära känna henne. Jag tror icke, att hon hade riktigt klart för sig, varuti detta underbara skulle bestå, men under det hon tänkte därpå, glömde hon ofta att lära sig sina läxor eller snöra sina kängor, och då fick hon en anmärkning eller bannor av tant Izzie. När sådant inträffade, brukade hon trösta sig med att tänka på, huru hon med tiden skulle bliva vacker, avhållen och god som en ängel. Men det var mycket, som måste inträffa innan dess. Hennes ögon, som voro svarta, måste bliva blåa, hennes näsa rakna och förlängas, och hennes mun, som var alltför stor att passa för en hjältinna, skulle förvandlas till något liknande en rosenknopp. Under tiden och tills dessa tjugusånde förändringar skulle ha ägt rum försökte Katy att så litet som möjligt tänka på sitt utseende, ehuru jag tror, att den människa, som hon avundades mest på hela jorden, var den där damen på annonspelarna, vilkens underbara hår räcker ända ned till marken.

ANDRA KAPITLET.

Paradiset.

Det ställe, dit barnen ämnade ställa kosan, var ett slags sumpigt snår, beläget vid bortre ändan av ett fält nära deras hem. Snåret var icke vidsträckt, men det såg så ut, emedan träden och buskarna växte så tätt, att man icke kunde se, var det slutade. Om vintern var marken fuktig och sumpig, så att ingen vågade sig dit utom korna, som icke voro rädda för att väta ned fötterna, men om sommaren hade vattnet torakat ut, och då var den lilla platsen så frisk och grön och full av härliga saker — vilda rosor, fläderbuskar och fågelbon. Smala stigar, upptrampade av kreaturen, som betade där, slingrade sig här och var genom snåret, som av barnen kallades "Paradiset", och som föreföll dem lika stort, ändlöst och fullt av äventyr som någonsin en skog i sagornas rike.

Vägen till Paradiset ledde över några gärdesgårdar, som Katy och Cecy klättrade över, under det att de mindre kröpo under. När de väl passerat gärdesgårdarna, voro de ute på fria fältet, och drivna av samma impuls började de alla springa så fort de orkade, ända tills de uppnådde skogsbrynet. Där stannade de, och i deras ansikten avspeglade sig en egendomlig tvekan. Det var alltid en mycket viktig händelse att beträda Paradiset för första gången efter en lång vinter. Vem visste vad älvorna kunde ha haft för sig, sedan de sist beträdde platsen?

"Vilken väg ska vi gå?" frågade Clover slutligen.

"Tänk om vi skulle rösta", sade Katy. "Jag tycker, att vi skulle gå Pilgrimens väg uppför Svårigheternas berg."

"Det tycker jag med!" utbrast Clover, som alltid var ense med Katy.

"Fridens väg är också trevlig", inföll Cecy.

"Nej, nej, vi vilja gå Rosenvägen!" skreko Harry och Amy.

Men som vanligt var det Katy, som fick sin vilja fram. Det beslöts att man skulle försöka Pilgrimens väg och sedan göra en noggrann undersökning av hela det lilla kungariket för att se efter, vilka förändringar som inträffat, sedan de sist voro där. Nu marscherade de i väg med Katy och Cecy i spetsen; Harry, som släpade med sig en hel knippa kvistar, utgjorde eftertruppen.

"Ack, se där ha vi vår kära rosengård alldeles oskadd!" skreko barnen, då de kommit upp till toppen av Svårigheternas berg och fingo syn på en stor trädstubbe, i vars mitt reste sig en vild rosenbuske, betäckt med späda, gröna löv. Denna "rosengård" var i barnens ögon något ofantligt fängslande, varom de gjorde upp alla möjliga historier, och de gingo i en ständig ångest, att någon hungrig ko skulle få smak på rosenbusken och äta upp den.

"Ja", sade Katy, i det hon med lätt hand berörde de gröna löven, "den var i stor fara en natt i vintras, men den räddades."

"Nej? Är det möjligt? — Berätta, berätta!" skreko barnen i korus, ty Katys berättelser voro ryktbara inom familjen.

"Det var på julaftonen", berättade Katy i hemlighetsfull ton. "Rosengårdens fe var sjuk, hon hade förkylt sitt huvud, och poppelträdet fe talade om för henne, att fläderne var bra för förkylning. Hon skyndade sig då att laga i ordning ett helt ekollon fullt med fläderne och kröp sedan in och lade sig att sova långt inne, där skogen ser så mörk och mjuk ut. Mitt i natten, just när hon snarkade som allra bäst, hördes ett buller i skogen, och en förfärlig, svart tjur med vilda ögon kom framrusande. Då varseblev han vår stackars rosenbuske och öppnade just sitt stora gap för att bita henne mitt itu. Men i samma ögonblick tittade en liten

fet man med ett spö i handen fram mellan buskarna. Det var naturligtvis ingen annan än Sankt Klaus, och han gav tjuren ett sådant slag med sitt spö, att denne uppgav ett hemskt vrålande och lyfte upp sin ena framklöv för att känna, om hans nos ännu satt kvar eller icke. Han fann, att den satt kvar, men smärtan efter slaget var så stor, att han uppgav ett nytt vrålande och rusade bort, så fort han kunde. Då väckte Sankt Klaus feen och sade, att om hon icke höll bättre vakt över rosegården, så skulle han bli tvungen att sätta en annan fe i hennes ställe och låta henne hålla vakt över en taggig, ful björnbärsbuske.“

“Finns det verkligen några feer?” frågade Harry, som med vidöppen mun lyssnat till berättelsen.

“Naturligtvis“, svarade Katy. Därpå lutade hon sig ned mot Harry och sade med en röst, som var ämnad att låta underbart mild och ljuv: “Jag är en fe, Harry!“

“Äh prat“, var Harrys svar, “du är en giraff, det har pappa sagt!“

Fridens väg hade fått sitt namn av den svalka och skugga, som rådde där. Höga buskar och träd, som vuxit ihop, så att de nästan bildade ett tak, gjorde den skuggig och sval även då det var som allra hetast på dagen. Där växte även ett slags vita blommor, som barnen kallade “hartassar“, emedan de icke visste deras verkliga namn. De stannade länge och plockade stora buketter av dessa blommor, och sedan måste Amy och Harry gräva upp en hel massa stensöta, så att när de väl passerat igenom Grodallén, Kaninhålan o. s. v., så var det middagstid, och solen stod rakt över deras huvuden.

“Jag börjar bli hungrig“, sade Harry.

“Nej, nej, Harry, du får inte bli hungrig, förrän vi fått vår lövsal färdig“, skreko de små flickorna helt förskräckta, ty Harry brukade bliva mycket missnöjd, när han fick vänta på sina måltider. Nu skyndade de sig att bygga lövsalen, och det dröjde ej länge, förrän

den blev färdig, ty de gjorde ingenting annat än hängde grenar över rep, som de fäst vid just densamma poppeln, där den fe levde, som ordinerat fläderde åt rosenfen.

När detta väl var gjort, slogo de sig alla ned i lövsalen, som var så liten, att barnen, korgarna och kattungen nätt och jämnt fingo rum där. Jag tror icke, att det skulle funnits rum för något mera, inte ens för en kattunge till. Katy, som satt i mitten, lyfte av locket på den största korgen, under det de övriga nyfiket sträckte fram sina huvuden för att se vad den kunde innehålla.

Först kom en hel massa pepparkakor, som omsorgsfullt lades undan för att användas till dessert, och sedan kommo cakes, tre åt var, med smör och kall lammstek på, och sist ett dussin hårdkokta ägg och en hel mängd hoplagda smörgåsar på grovt bröd med salt kött emellan. Tant Izzie hade gjort i ordning matsäckar för utflykter till Paradiset förr, som ni väl kunna förstå, och visste mycket väl, vad hon kunde vänta i fråga om aptit.

Äck, vad allting smakade gott i den lilla lövsalen, med vinden susande i poppelbladen, solsken och skogsdoft runt omkring och fåglarnas sång högt uppe i trädens kronor! Ingen stor middagsbjudning kunde någonsin vara hälften så trevlig; varenda munsbit var ett nöje, och när den sista biten försvunnit, tog Katy fram den andra korgen, och i den fanns — o ljuva överraskning! — sju små puddingar — karamellpuddingar, gräddade i små formar — och var och en var så gulbrun och söt och smakade som alla goda saker i världen blandade tillsammans.

Puddingarna hälsades med ett allmänt jubelrop. Till och med den lugna Cecy såg belåten ut, och Harry och Amy stampade av förtjusning. Sju par händer sträcktes samtidigt mot korgen, och fjorton rader friska tänder grepo verket an utan tvekan. Inom en otroligt kort tid hade varje spår av puddingarna försvunnit, och en behaglig däsighet började bemäktiga sig sällskapet.

“Vad ska vi göra nu?” frågade Clover, under det lille Filip vände upp och ned på korgarna för att försäkra sig om att intet ätbart blivit kvarlämnat.

“Jag vet inte“, svarade Katy i drömmande ton. Hon hade lämnat sin plats och krupit upp på en krokig valnötsgren, som hängde nästan ända ned över barnens huvuden.

“Låt oss leka, att vi äro stora“, föreslog Cecy, “och tala om vad vi ämna göra.“

“Då är det bäst, att du börjar“, sade Clover. “Vad ämnar du göra?”

“Jag ämnar ha en svart sidenklänning och skära rosor i min hatt, och en vit silkessjal“, sade Cecy, “och jag ämnar se *aldeles* likadan ut som Minerva Clark! För resten skall jag vara lika snäll som fru Bedell, fast mycket vackrare. Alla unga herrar skola önska att få rida med mig, men jag skall inte alls bry mig om dem, ty som ni veta, skall jag alltid undervisa i söndagsskolor och besöka de fattiga. Och en vacker dag, när jag står lutad över en gammal gumma och matar henne med vinbärsgeleé, skall en poet komma och få se mig och skriva ett poem om mig“, slöt Cecy triumferande.

“Bah!“ utbrast Clover. “Det tycker jag inte skulle vara trevligt alls. *Jag* skall bli en vacker fru, den vackraste fru i hela världen, och jag skall bo i ett gult slott med gula pelare och en utbyggnad på taket, *aldeles* som herr Sawyer har på sitt hus. Mina barn skola få ha en teater däruppe, och så skall jag ha en reflektionsspegel att titta uti. Jag skall gå klädd i guld- och silverklänningar varenda dag och sätta på mig vita sidenförkläden, när jag går och dammar eller håller på med något stök. Mitt på bakgården skall vara en damm full med parfym, och när jag vill ha litet, går jag bara dit och fyller på en flaska. Och jag ämnar inte undervisa i söndagsskolor som Cecy, ty det tycker jag inte alls om, och när hennes elever gå förbi på hemvägen, skall jag slå parfym på deras näsdukar.“

“Jag ämnar ha alldeles likadant“, skrek Elsie, vars fantasi tilltalades av denna ståtliga framtidsbild, “men min damm skall vara mycket större. Jag skall dessutom vara mycket vackrare“, tillade hon.

“Det är omöjligt“, inföll Katy från sin upphöjda plats, “ty Clover skall vara den vackraste frun i hela världen.“

“Men jag skall vara *vackrare* än den vackraste“, skrek stackars lilla Elsie, “och jag skall vara stor också och veta alla människors hemligheter. Och alla skola då vara vänliga och aldrig springa bort och gömma sig, och där skall inte finnas några brevlådor och ingenting obehagligt.“

“Vad ämnar du bli, Amy?“ frågade Clover, som var ivrig att byta om samtalsämne, ty Elsies röst började bli allt mera klagande.

Men Amy hade ingen klar föreställning om sin framtid. Hon fnittrade mycket och tryckte Harrys arm myckert hårt, men det var också allt. Harry uttryckte sig mera tydligt.

“Jag skall äta kalkon varenda dag“, förklarade han, “och äppelkaka med mycket säs till. Och jag skall vara så stor, att ingen säger: ‘Tre bitar är alldeles tillräckligt för en så liten gosse.’“

“O, Harry, din lilla gris!“ skrek Katy, under det de andra höllo på att kikna av skratt. Harry såg mycket förolämpad ut.

“Jag skall gå och tala om för tant Izzie, vad du kallade mig för“, sade han i gråtmild ton.

Men Clover, som var född till fredsstifterska, fick tag i hans arm och lyckades slutligen med smekningar och böner förmå honom att stanna kvar, i all synnerhet som de andra nu blivit helt allvarsamma och lovade, att de icke skulle skratta mera.

“Och nu är det din tur“, sade Cecy, “berätta oss vad du ämnar bli, när du blir stor.“

“Jag vet inte riktigt, vad jag skall bli“, svarade Katy; “vacker naturligtvis och god, om jag kan, men

inte så god som du, Cecy, emedan det skulle vara mycket trevligt att rida med unga herrar *ibland*. Vidare skulle jag tycka om att ha ett stort hus och en präktig trädgård, och då skulle ni alla komma och bo hos mig; vi skulle leka i trädgården, och Harry skulle få kalkon fem gånger om dagen, ifall han önskade. Och så skulle vi ha en maskin, som stoppade strumpor, och en annan maskin, som höll våra byrålådor i ordning. Vi skulle aldrig behöva sy eller virka utan alltid få göra vad vi ville. Så skulle jag tycka om att *ha* det, men nu skall jag tala om för er vad jag ämnar *göra*."

"Är det inte samma sak?" frågade Cecy.

"Nej, visst inte", svarade Katy, "det är något helt annat, för ser du jag ämnar *uträtta* någonting stort. Jag vet ännu inte riktigt vad det skall bli, men när jag blir stor, så hittar jag nog på det." (Stackars Katy sade alltid "när jag blir stor", och glömde alldeles huru stor hon redan var.) "Kanske", fortfor hon, "att jag skall ro ut i båtar och rädda människors liv, såsom den där flickan, jag läste om i en bok. Eller också blir jag kanske sjuksköterska, som Florence Nightingale, eller också skall jag gå i spetsen för ett korståg, rida på en vit häst, iklädd hjälm och sköld och bära en helgad fana i handen. Eller om jag inte gör det, så skall jag måla tavlor, eller sjunga, eller skulptur — vad heter det nu igen? — göra figurer i marmor. I alla händelser skall det bli *någonting*. Och när tant Izzie får se det och läser om mig i tidningarna, då skall hon säga: 'Det kära barnet! Jag anade alltid, att hon skulle bli en prydnad för sin familj'. Folk brukar ofta säga efteråt, att de 'alltid anade'", slutade Katy helt snusfornuftigt.

"Ack Katy, så präktigt det skall bli!" utbrast Clover, i det hon slog ihop sina händer. Clover trodde på Katy, som hon trodde på bibeln.

"Jag tror inte, att tidningarna skola vara så enfaldiga att trycka något om *dig*, Katy Carr", inföll Elsie spetsigt.

“Jo, det skola de!” sade Clover, i det hon gav Elsie en tämligen omild puff.

Efter en stund smögo sig Harry och Amy bort i något hemlighetsfullt ärende, som endast de själva hade reda på.

“Var inte Harry lustig med sin kalkon?” frågade Cecy, och nu började de skratta igen av hjärtans lust.

“Om ni lovar att inte tala om det, så skall jag visa er Harrys dagbok“, sade Katy. “Han förde den en gång under fjorton dagar men tröttnade sedan. Jag fann boken i morse i barnkammargarderoben.”

Alla lovade att iakttaga den djupaste tystnad, varpå Katy tog fram det lilla häftet ur fickan och började läsa:

Mars 12. Beslutat föra dagbok.

Mars 13. Fick råstbif til midda åk kål åk påtatis åk äppelsås åk rispudning. Jag tycker inte åm rispudding när dån är som vår. Den som Charles Slack får är myke bättre. Gröt åk sirap till kvälln.

Mars 17. Glömt vad jag jorde. Amy åk mej gömde vår kaka till skolan.

Mars 21. Glömt vad jag jorde. Pannkakor till frukkst. Inte nog gräddade.

Mars 24. Detta är sönda. Salt kött till midda. Läste min bibelläxa. Tant Issi sa jag va glupsk. Har beslutat att inte tänka så mykke på saker som man ska äta. Önskar jag vore en snellare gässe. Inget särskilt till tet.

Mars 25. Glömt vad jag jorde.

Mars 27. Glömt vad jag jorde.

Mars 29. Lekte.

Mars 31. Glömt vad jag jorde.

April. Har beslutat att inte skriva någon dagbok mera.“

Här slutade dagboken, och det föreföll barnen, som om blott en enda minut hade förflutit, sedan de slutat att skratta åt den, då långa skuggor började falla och Mary kom och sade, att de skulle gå hem och dricka

te. Det var rysligt svårt att taga de tomma korgarna och begiva sig hem och veta, att den långa, trevliga lördagen var slut, och att den icke skulle komma åter förrän om en hel vecka. Men en tröst var det att tänka, att Paradiset alltid fanns kvar och att de vilket ögonblick som helst, när ödet och tant Izzie voro välvilligt stämnda, endast behövde klättra över ett par gärdsgårdar — och dessa mycket låga till på köpet och ingalunda bevakade av änglar med bart huggande svärd — för att åter kunna taga sitt Eden i besittning.

TREDJE KAPITLET.

Olyckornas dag.

Fru Knights skola, i vilken Katy, Clover och Cecy gingo, låg i en helt annan del av staden än den, varest doktor Carrs hus var beläget. Det var ett lågt envåningshus med en stor gård bakom, på vilken flickorna brukade leka under rasterna. Olyckligtvis låg fröken Millers skola strax invid, och denna var lika stor och lika ansedd och hade ävenledes en gård på baksidan. Ett högt staket var det enda, som skilde de båda lekplatserna.

Fru Knight var ett korpulent, godmodigt fruntimmer, som rördé sig långsamt och vars ansikte kom en att tänka på en beskedlig, fromsint ko. Fröken Miller var hennes raka motsats; hon hade svarta ögon, svart hår, som ringlade sig i korkskruvar kring huvudet, och dessutom var hon mycket livlig och lättretlig. De båda skolorna lågo i ständigt fejd med varandra angående de respektive lärarnas förtjänster och undervisning. Av någon okänd anledning ansågo flickorna i fru Knights

skola, att de voro gentila och de andra flickorna tarvliga, och de försummade intet tillfälle att lägga denna åsikt i dagen. Flickorna i Millerska skolan hämnades å sin sida genom att ställa till så mycken förargelse för de andra, som de möjligtvis kunde. De använde för det mesta sina lovstunder till att göra grimaser mellan spjalorna på staketet eller över detsamma, då de kunde komma åt, vilket icke var någon lätt sak, emedan staketet var ganska högt. De Knightska flickorna kunde för resten också göra grimaser trots sin finess. Deras gård hade dessutom ett givet företräde framför de andras; där fanns nämligen en vedbod, på vars tak de med lätthet kunde klättra upp, och varifrån de hade en utmärkt utsikt över fröken Millers område. På detta tak brukade flickorna sitta i långa rader och stirra på granngården och reta fienderna genom sina impertinenta anmärkningar. "Knightister" och "Millerister" kallade de varandra, och fejden var så häftig, att det ibland icke var säkert för en Knightist att möta en Millerist på gatan. Allt detta inverkade, som man väl kan förstå, utomordentligt välgörande på de unga damernas skick och moral.

En morgon kort efter lördagen i Paradiset blev Katy sent färdig att gå till skolan. Hon kunde icke få reda på sina saker. Hennes geometri hade, efter vad hon själv påstod, "försvunnit av sig själv", hennes griffeltavla var obefintlig, och bandet i hennes sommarhatt hade gått av. Hon sprang omkring för att söka efter dessa saker och slängde i dörrarna, tills tant Izzie slutligen förlorade tålamodet.

"Vad din geometri beträffar", sade hon, "så kan du få reda på den under köksbordet, ifall det är en smutsig bok med bara en pärm och fullklottrad på bladen. Philly sade just strax före frukosten, att det såg ut som om ett svin hanterat den, och det hade hon verkligen inte så orätt uti. Jag kan sannerligen inte begripa, hur du bär dig åt för att smutsa ned dina böcker på det viset. Det är inte en månad sedan din

pappa skaffade dig en ny geometri, och se nu hur den ser ut — det är ju så att man knappt kan visa den. Jag skulle önska, att du ville tänka litet mera på vad böcker kosta!”

“Vad din griffeltavla beträffar”, fortfor hon, “så vet jag inte var den finns, men här är ditt hattband.” Vid dessa ord drog hon fram det ur fickan.

“Ack, tack så mycket”, sade Katy, i det hon i största hast satte fast det med en knappnål.

“Katy Carr!” skrek fröken Izzie, “vad tänker du på? Sätter du fast ditt hattband med en knappnål? Du milde skapare, vad skall du väl ta dig till härnäst? Stå stilla nu och bråka inte. Det kommer inte i fråga, att du får röra dig ur fläcken, förrän jag sytt i det ordentligt.”

Det var inte så lätt för Katy “att stå stilla och inte bråka”, när tant Izzie höll sina förmaningstal och allt emellanåt i distraktion stack henne i kinden med synålen. Men Katy tog saken så lugnt hon kunde och uttryckte endast sin otålighet genom att hänga än på den ena foten och än på den andra och allt emellanåt fnysa som en otålig häst. Så fort hon slapp lös, rusade hon ned i köket, tog geometrien och flög som en virvelvind till grinden, där den snälla lilla Clover stod och väntade på henne, ehuru hon själv var färdig för längesedan och förfärligt rädd att komma för sent till skolan.

“Vi bli tvungna att springa”, flämtade Katy i andlös brådska. “Tant Izzie höll mig kvar. Hon har varit så förfärlig!”

De sprungo så fort benen förmådde bära dem, men tiden sprang ändå fortare, och innan de kommit halvvägs till skolan, slog tornuret nio och allt hopp var nu ute. Detta förargade Katy ofantligt, ty ehuru hon ofta brukade komma för sent, var hon alltid ivrig att komma i tid.

“Jag skall minsann tala om för tant Izzie, att det var hennes fel”, utbrast hon, i det hon tvärstannade.

”Det är verkligen *för* illa.“ Och hon fortsatte vägen till skolan i ett ytterst dåligt humör.

Då en dag börjar på detta sätt, kan man vara tämligen säker på, att den slutar illa, det veta vi alla av erfarenhet. Hela morgonen tycktes allting gå på tok för Katy. Hon svarade fel två gånger under grammatiktimmen och miste sin plats i klassen. Hennes hand darrade så, när hon skulle skriva ren sin kria, att hennes stil, som i vanliga fall var allt annat än god, nu blev nästan oläslig, så att fru Knight förklarade, att hon måste skriva om alltsammans igen. Detta bidrog just icke till att förbättra Katys humör, och innan hon ens hunnit tänka på vad hon gjorde, hade hon viskat till Clover: ”Så avskyvärt!” Och när sedan strax före rasten alla som ”viskat” ombådos att resa sig upp, slog samvetet henne så, att hon var tvungen att resa sig upp med de andra och få sig en anmärkning för prat under lektionen. Tårar av harm fyllde hennes ögon, och av fruktan, att de andra flickorna skulle få se dem, rusade hon ut på gården, så snart klockan ringde, och klev ensam upp på vedbodtaket, där hon satte sig med ryggen vänd mot skolan och försökte svälja ned gråten och torka sina ögon, så att alla spår av tårar skulle vara utplånade, när de andra kommo.

Fröken Millers klocka gick fyra minuter efter fru Knights, så att hennes skolgård ännu var tom. Det var en varm, blåsig dag, och bäst som Katy satt, kom en vindpust och tog i hennes hatt, som var tämligen vårdslöst påsatt, och slungade den tvärs över taket. Hon försökte gripa den i flykten men förgäves. Ett par gånger såg det ut, som den skulle sänka sig ned på taket, men sedan försvann den, och Katy, som skyndade efter, såg den ligga som en gredelin massa mitt på fiendens gård.

Detta var då verkligen förskräckligt! Hon brydde sig icke så mycket om, att hon förlorade hatten, ty Katy var tämligen likgiltig för sina kläder, men det

var *sättet*, på vilket hon förlorade den, som var så harmligt. Om ett par minuter skulle Milleristerna vara ute på gården, och hon tyckte sig redan i andanom se, huru de dansade krigsdanser kring den olycksaliga hatten, satte upp den på en stör, använde den som fotboll, viftade med den över staketet och för resten behandlade den som indianerna behandla en krigsfånge. Skulle hon verkligen tåla detta? Aldrig! Hellre dö! Och med ungefär samma känsla som en människa, vilken hellre går sin undergång till mötes än besudlar sin ära, bet Katy ihop tänderna, gled hastigt ned för taket, fattade tag i staketet och stod med ett enda djärvt språng inne på fröken Millers gård.

I samma ögonblick ringde klockan, och en liten Millerist, som satt vid fönstret, och som under de sista två minuterna varit utom sig av iver att få berättta den upprörande nyheten, skrek nu till sina kamrater: "Katy Carr är inne på vår gård!"

Ut rusade nu alla Milleristerna, stora och små. Deras vrede och harm över denna djärva invasion trotsar all beskrivning. Med ett tjut av raseri rusade de fram till Katy, men hon var lika snabb som de, och svängande den räddade hatten i ena handen var hon redan halvvägs uppe på staketet.

Det gives ögonblick, då det är en god sak att vara lång, och vid detta tillfälle hade Katy stor nytta av sina långa armar och ben. Ingen annan än en Lunkentuss hade väl någonsin klättrat så fort och så vilt, som hon gjorde nu. Inom en sekund hade hon uppnått den översta spjälan på staketet. Men just som hon skulle klättra över, fick en Millerist tag i hennes ena fot och hade så när ryckt av henne skon.

Att detta icke lyckades berodde på den starka tråd, tant Izzie använt, då hon sydde i knapparna. Med ett förtvivlat ryck befriade Katy sin fot och hade den tillfredsställelsen att se sin fiende störta baklänges, under det hon själv med ett triumferande skri hoppade ned mitt ibland en grupp Knightister. Dessa hade

med gapande munnar lyssnat till tumultet och blevo alldeles stela av häpnad, då de nu sågo en av sina egna kamrater återvända livs levande från det fientliga lägret.

Jag kan icke skildra det tumult, som nu följde. Knightisterna voro utom sig av stolthet och triumf. Katy blev kysst och kramad och måste om och om igen berätta vad som tilldragit sig, under det att långa rader av jublande flickor sutto på vedbodtaket och hänade de slagna Milleristerna. Och när fienden så småningom hämtade mod igen och började klättra upp för staketet, lyfte en av de största flickorna upp Clover, som med en hammare bultade fienderna på fingrarna, då dessa blevo synliga ovanför staketet. Detta gjorde hon så samvetsgrant och eftertryckligt, att Milleristerna voro glada att få hoppa ned igen och framkomma med sitt hot om hämnd på vederbörligt avstånd. Det var i sanning en stolt dag för skolan, och en dag, som flickorna icke snart skulle glömma. Så småningom blev Katy, dels till följd av sitt spännande äventyr och dels av de äldre kamraternas hyllning alldeles vild och visste knappast, vad hon sade eller gjorde.

En hel del av eleverna bodde alltför långt från skolan, för att de skulle kunna hinna gå hem under middagslovet, och dessa brukade ha med sig sin middagsmat i korgar och stanna hela dagarna. Till dessas antal hörde Katy och Clover. Denna dag, sedan alla intagit sin middag, väcktes förslag om, att de skulle leka någonting i skolrummet, och Katys olyckliga stjärna kom henne att uppfinna en ny lek, som hon kallade flodleken.

Den lektes på följande sätt: var och en av flickorna tog sig namnet av en flod och stakade ut åt sig ett givet lopp genom rummet, slingrade sig fram mellan pulpeter och bänkar och uppgav ett egendomligt läte, som skulle härma vattnets forsande. Cecy var Plattefloden, Marianne Brooks, en lång flicka, Mississippi, Alice Blair Ohio, Clover La Platafloden etc. De hade

fått order att springa i varandras väg allt emellanåt, emedan som Katy uttryckte sig, floderna "bruka göra så". Katy själv var "fader Ocean" och rusade upp och ned till katedern, där fru Knight brukade sitta, allt under det hon vrålade ursinnigt. Då de andra voro i motsatta ändan av rummet, hände det, att hon helt plötsligt skrek: "Alla floderna skola falla ut i havet", varpå alla floderna under ett förskräckligt buller och väsen rusade fram mot Oceanen, som tjöt värre än alla de andra tillhoppa och rusade fram och tillbaka för att härma vågornas skvalp mot stranden.

Ett sådant oväsen, som denna snillrika lek åstadkom, hade aldrig hörts i staden Burnet varken förr eller senare. Det lät som om tjurar vrålade, svin grymtat, tuppar galit och vilda hyenor tjutit, och till råga på allt skrapade en hel massa fötter mot det bara golvet och möblerna skötos hit och dit. Folk, som passerade förbi skolan, stannade och lyssnade helt häpna, barn började skrika av rädsla, och en gammal fru frågade, varför ingen tänkte på att springa efter polis. Milleristerna lyssnade med en viss skadeglädje till oljudet och berättade för vem som ville höra det, att "så brukade fru Knights elever alltid väsnas under lovtimmarna".

Då fru Knight kom tillbaka, efter att ha ätit middag, blev hon ytterst förvånad över att se en folksamling utanför sin skola. Men då hon kom närmare och fick höra oljudet, blev hon helt förskräckt, ty hon trodde, att någon blivit mördad. Hon skyndade in och öppnade dörren till skolrummet: här mötte henne en häpnadsväckande syn. Hela rummet var i ett tillstånd av den vildaste oordning; stolarna lågo kringkastade huller om buller, pulpeterna voro omkullslagna, bläcket flöt i strömmar på golvet, och mitt i denna förödelsens styggelse rusade floderna fram under vilda tjut, och fader Ocean rasade som en vansinnig på katedern, alldeles eldröd i ansiktet.

"Vad skall detta betyda?" framstammade den staccars fru Knight, som var nästan mållös av fasa.

Vid ljudet av hennes röst hejdade sig floderna i sitt lopp, och fader Ocean slutade plötsligt med sina hopp och språng och smög sig ned från katedern. Flickorna tycktes plötsligt få ögonen öppna för det tillstånd, i vilket rummet befann sig, och för det djärva i deras tilltag. De mera blyga gömde sig bakom sina pulpeter, de djärvare försökte se obesvärade ut, och för att ytterligare förvärta saken började de elever, som varit hemma över middagen, att återvända till skolan. Dessa betraktade med förvåning olycksstället och frågade varandra i viskande ton, vad som egentligen tilldragit sig.

Fru Knight ringde i klockan. När eleverna samlats, lät hon resa upp sina stolar och pulpeter och hämtade själv en våt trasa för att torka upp bläcket från golvet. Allt detta försiggick under djup tystnad, och uttrycket i fru Knights ansikte var så högtidligt och strängt, att de skyldiga floderna kände sig helt beklämda, och fader Ocean önskade sig tusen mil därifrån.

När allt kommit i ordning igen och flickorna hade intagit sina platser, höll fru Knight ett kort tal. Hon hade aldrig i sitt liv blivit så förvånad, och hon hade verkligen hoppats, att flickorna skulle kunna uppföra sig hyggligt och städat även under hennes frånvaro. Hon hade aldrig kunnat tänka sig, att de skulle bära sig så skamligt åt och ställa till ett sådant oväsen, att det skrämde folk, som gick förbi. Det smärtade henne djupt, att hon så misstagit sig. På detta sätt sattes ju skolan i misskredit hos grannarna — med vilka fru Knight naturligtvis menade den rivaliserande skolan. Fröken Miller hade nämligen just nyss skickat en liten flicka och frågat, om någon blivit skadad och om *hon* kunde hjälpa på något sätt. Och detta var naturligtvis harmligt! Fru Knight hoppades, att de voro ledsna — hon kunde inte tänka annat, än att de måste vara ledsna och skämmas över sitt uppförande. Straffet skulle naturligtvis följa på förbrytelsen, men hon måste först tänka efter, vari det skulle

bestå. Under tiden önskade hon, att alla skulle begrundasaken allvarligt, och om någon kände med sig, att hon var mera skyldig än de andra, så var ögonblicket inne att stiga upp och erkänna det.

Katys hjärta klappade våldsamt, men hon reste sig likväl modigt. "Jag hittade på leken, och jag var fader Ocean", sade hon till den förvånade fru Knight, som stirrade på henne ett ögonblick och sedan svarade i högtidlig ton: "Det är bra, Katy — sätt dig", vilket Katy gjorde, kännande sig mera skamsen än någonsin men betydligt lättare om hjärtat. Det ligger en befriande makt i sanningen, som hjälper dess bekännare över de värsta svårigheterna, och denna makt fick även Katy erfaras.

Eftermiddagen var lång och besvärlig. Fru Knight smålog inte en enda gång, läxorna gingo trögt, och Katy började känna sig illamående efter förmiddagens hetta och våldsamma lek. Hon hade fått mer än en häftig knuff, när floderna flöto ut i havet, och hade, utan att ens veta det, stött sig mot bord och stolar. Detta började nu kännas efter; hela hennes kropp värkte, hennes huvud bultade, så att hon knappast kunde se, och hennes strupe kändes alldeles som hopsnörd.

När lektionerna voro slut, reste fru Knight sig upp och sade: "De unga damer, som deltog i leken i middags, äro så goda och stanna kvar". Alla de övriga eleverna begåvo sig nu till sina hem, och endast de stackars orostiftarna stannade kvar. Det var ett förfärligt ögonblick, och flickorna kunde aldrig glömma, hur tröstlöst det kändes, när den sista eleven slog igen dörren efter sig.

Jag skall icke försöka att upprepa allt vad fru Knight sade till dem, det är nog att veta, att det var mycket gripande, och att de flesta av flickorna inom kort började att gråta. Straffet för deras förseelse bestod i, att de under tre veckors tid skulle gå miste om sina lovstunder, men Cecy berättade sedan för sin mamma, att detta var icke hälften så svårt som att

se fru Knight så bedrövad. Den ena efter den andra av de snyftande synderskorna lämnade därpå skolrummet, och när de sista gått, kallade fru Knight upp Katy i katedern och sade några ord till henne enskilt. Hon talade visst icke särskilt strängt, men Katy var alltför ångerfull och uttröttad för att tåla mycket och började snart att gråta som ett vattenfall eller som oceanen, vilken hon förut representerat.

Vid åsynen av denna våldsamma gråt blev den ömhjärtade fru Knight så rörd, att hon genast gav henne lov att gå hem och till och med kysste henne till tecken att allt var förlåtet, vilket kom den stackars oceanen att snyfta ännu häftigare än förut. Hela vägen hem grät hon; den lilla trofasta Clover, som sprang bredvid henne och såg högst bedrövad ut, bad henne för all del sluta att gråta och försökte förgäves att hålla upp fragmenterna av hennes klänning, som var sönderriven på minst ett dussin ställen. Katy kunde omöjligen låta bli att gråta, och det var en riktig tur för henne, att tant Izzie råkade vara ute, och att ingen annan såg henne i hennes ömkliga tillstånd än Mary, barnens gamla sköterska, som avgudade dem och alltid var redo att hjälpa dem i deras bekymmer.

Vid detta tillfälle smekte och tröstade hon Katy alldeles som om det varit Amy eller lilla Filip. Hon tog henne på sitt knä, baddade hennes heta panna, kammade hennes hår, strök vaselin på skråmorna och tog fram en ren klänning, så att den stackars Katy vid tedags var sig lik igen med undantag av de röda ögonen, och tant Izzie observerade ingenting ovanligt.

Mot vanan var doktor Carr hemma den aftonen. Det var alltid en stor högtid för barnen, när detta någon gång inträffade, och Katy prisade sig lycklig, att hon, när de små gått till sängs, fick rå om sin pappa och tala om för honom det tråkiga, som hänt.

"Pappa", sade hon, då hon satt på hans knä — något som hon tyckte mycket om, fast hon var stora flickan — "hur kommer det sig, att somliga dagar

äro så trevliga och andra så tråkiga? I dag har allting gått galet från första början, och en annan dag kan allt börja bra och sedan fortsätta på samma sätt. Om tant Izzie inte hade uppehållit mig på morgonen, så hade jag inte fått någon anmärkning, och då skulle jag inte blivit vid dåligt lynne, och då *kanske* jag skulle sluppit allt det andra otrevliga.“

“Men varför uppehöll tant Izzie dig, Katy?”

“För att sy i bandet i min hatt, pappa.“

“Men hur kom det sig, att bandet var ur?”

“Jag är rädd, att det var mitt fel“, sade Katy tveksamt, “ty det gick ur i tisdags, och jag sydde inte i det.“

“Du ser således, att vi måste gå längre tillbaka än till tant Izzie för att få reda på orsaken till denna olycksdag, barn lilla. Har du någonsin hört den gamla versen: 'Av brist på ett söm gick skon förlorad'?”

“Nej, det har jag inte — tala om den för mig!“ utbrast Katy, som tyckte om berättelser lika mycket, som om hon varit bara tre år.

“Hör då på“, sade doktor Carr.

“Av brist på ett söm gick skon förlorad,
Av brist på en häst gick ryttarn förlorad,
Av brist på ryttarn gick segern förlorad,
Av brist på segern gick konungariket förlorat.
Och allt detta av brist på ett hästkosöm.“

“O, pappa!“ utbrast Katy, i det hon slog sina armar omkring hans hals, “jag förstår vad du menar. Vem skulle väl trott, att en sådan obetydlig sak, som att jag inte sydde i mitt hattband, skulle kunnat åstadkomma en sådan verkan? Men jag tror aldrig, att jag skall råka ut för något sådant mera, ty jag skall aldrig glömma:

'Av brist på ett söm gick skon förlorad'.“

FJÄRDE KAPITLET.

Kikeri.

Jag är ledsen att nödgas säga, att stackars Katy, trots de bästa föresatser, likväl glömde den lärdom hon inhämtat, och att hon råkade ut för en annan olycka redan följande måndag.

Måndagarna brukade i allmänhet vara ganska stormiga dagar hos Carrs. Då tvättades alltid tvätten för veckan, det föreföll som om tant Izzie varit svårare att göra till lags då än annars, och tjänarna voro betydligt retligare än på andra dagar. Men jag tror också, att det till en stor del var barnens fel, ty efter den lugna söndagen voro dessa särdeles livliga och stojande och mera begivna på all slags odygd än vanligt. Clover och Elsie tyckte för sin del, att söndagen började redan på lördagskvällen, då deras hår blöttes i te och lades upp i papiljotter, så att det skulle locka sig till följande dag. Elsies hår var vågigt av naturen, så att tant Izzie tyckte, att det var onödigt att draga åt papiljotterna så hårt, men Clovers tjocka, stripiga hår måste viras mycket hårt, om det skulle kunna buckla sig än aldrig så litet, och för henne var lördagskvällen alltid en pina. Hon brukade vända och vrida på sig och försöka än på den ena, än på den andra sidan, men hur hon än vände på sig, stucko de hårda papiljotterna in i huvudet och gjorde henne illa. När hon äntligen sent omsider somnade, var det med huvudet nedborrat i kudden, en ställning som var allt annat än bekväm och förorsakade henne svåra drömmar. Till följd av dessa lidanden avskydde Clover lockar, och när hon "hittade på" sagor för sina yngre syskon, började hon alltid: "Den sköna prinsessans hår var rakt som ett alnmått, och hon lade aldrig upp det i papiljotter — aldrig."

Söndagen började alltid med läsning i bibeln, och därpå följde frukost med rostade bönor, vilka båda saker voro oupplösligt förenade i Filips föreställning. Efter frukosten läste barnen över sina söndagsskoleläxor, och sedan körde den stora charabangen fram, och de åkte till kyrkan, som låg på en fjärdingsvägs avstånd. Det var en stor, gammaldags kyrka med läktare och långa bänkar med höga, rödklädda sitsar. Kören var placerad i ena ändan av kyrkan bakom en låg, grön gardin, som löpte på ringar. När predikan började, drogs gardinen åt sidan, och kören blev synlig, andäktigt lyssnande, men under den övriga delen av gudstjänsten var gardinen fördragen. Katy inbillade sig alltid, att de måste ha rysligt trevligt bakom den gröna gardinen — kanske de åto apelsiner eller också läste i sina söndagsskolböcker — och hon önskade ofta, att hon fått sitta bland dem.

Sätet i doktor Carrs bänk var så högt, att ingen av barnen utom Katy kunde nå ned till golvet, icke ens med yttersta tåspetsarna. Detta gjorde, att deras fötter brukade somna, och när de kände dessa små lustiga knappålsstyng, som sömniga fötter bruka använda för att bliva vakna, brukade de glida ned från sätet och sätta sig på pallarna för att övervinna denna känsla. När de väl sutto där, dolda för allas blickar, var det nästan omöjligt för dem att icke viska. Tant Izzie rynkade visserligen pannan och skakade på huvudet, men detta hjälpte föga, i all synnerhet som Filip och Harry lågo och sovo med huvudet i hennes knä, och hon måste använda båda sina händer för att hindra dem från att ramla ned i golvet. När den snälle gamle pastor Stone sade: "Slutligen, mina bröder", brukade hon alltid börja att väcka dem; detta var ofta ett drygt arbete, men hon lyckades vanligen, så att de båda barnen under den sista psalmen stodo på sätet helt nytra och uppfriskade efter sin lilla lur och tittade i samma psalmbok och låtsade, som om de sjöngo liksom stora människor.

Efter kyrkan kom söndagsskolan, som barnen tyckte mycket om, och sedan begåvo de sig hem till middagen, vilken på söndagarna alltid utgjordes av samma rätter — kallt, salt kött, rostad potatis och risgrynspudding. Barnen behövde icke gå i kyrkan på eftermiddagen, ifall de icke särskilt önskade det, men däremot lade Katy beslag på dem och tvingade dem att höra på, när hon läste "Söndagsbesökaren", en religiös tidning, vars redaktör hon själv var. Denna tidning var delvis skriven, delvis tryckt på ett stort ark hamp-papper. Överst på sidan prunkade en ornamentartad blyertsteckning med ordet "Söndagsbesökaren" i mitten. Texten började med ett tråkigt stycke motsvarande vad stort folk kalla "ledare", och som handlade om "ordning" eller "lydnad" eller "punktlighet". Barnen voro alltid otåliga under uppläsandet av detta stycke, vilket troligtvis till en stor del berodde därpå, att det förargade dem att höra Katy i tryck förklara, att dessa dygder voro så lätta att utöva, då hon själv hade så svårt att utöva dem i verkliga livet. Sedan följde berättelser om hundar och elefanter och ormar, hämtade ur naturalhistorien, och som barnen voro föga intresserade av att höra, emedan de redan kunde dem utantill. Härpå följde en psalm eller två eller några originalverser och sist ett kapitel ur "Lilla Maria och hennes systrar", en hemsk berättelse, i vilken Katy gjorde så många personliga anspelningar på de tillstädesvarandes fel, att det nästan var mera, än de kunde tåla. Förhållandet var, att det nyligen hade varit en barnkammarrevolution angående denna sak. Katy hade nämligen under flera veckors tid varit för lat att skriva nya nummer av "Söndagsbesökaren" och hade därför tvingat barnen att sitta uppsträckta och lyssna till de gamla numren, som hon läste upp från början till slut. "Lilla Maria" lät mycket hemskare, när man fick den i så stora portioner, och Clover och Elsie, som för en gångs skull höllo ihop, föresatte sig att icke längre tåla detta. De avvaktade därför ett lämpligt ögonblick och togo hela

upplagan och kastade in den i köksspisens. Med en blandning av fruktan och förtjusning, som var komisk att skåda, åsågo de, huru den brann. De vågade visserligen icke bekänna sitt dåd, men det var omöjligt för dem att se oskyldiga ut, när Katy rusade omkring och sökte efter sin förlorade skatt. Hon misstänkte också, att de gjort något fuffens, och var till följd därav mycket retlig under den närmaste tiden.

Söndagskvällarna tillbragtes med att läsa upp psalmer för pappa och tant Izzie. Detta var ett stort nöje, ty deingo läsa turvis, och det var en verklig tävlan om vem som skulle få läsa upp favoritpsalmerna, sådana som: "Västern har stängt sina portar av guld" eller "Gå när morgonrodnaden lyser". På det hela taget var söndagen i allas tycke en lugn och angenäm dag, men just därför att den var så mycket stillsammare än andra dagar, vaknade barnen alltid på måndagen fulla av liv och odygd och färdiga att sjuda över vilket ögonblick som helst, alldeles som champagnebuteljer, på vilka snörena nyss blivit avskurna.

Ifrågavarande måndag var regnig, så att det icke kunde bliva fråga om lekar utomhus, vilka annars voro ypperliga avledare för de sjudande livsandarna. De små, som hållits instängda i barnkammaren hela förmiddagen, hade blivit alldeles vilda. Filip hade känt sig litet illamående och därför måst taga in medicin; denna medicin kallades *Elixir Pro* och var mycket omtyckt av tant Izzie, som alltid hade den till hands i en stor, svart flaska med en pappersremsa bunden om halsen. Barnen ryste vid dess blotta åsyn.

Sedan Filip slutat att skrika och spotta och börjat leka igen, måste man naturligtvis leka, att dockorna också voro sjuka. Den sjukaste av alla var "Pikery", Amy's lilla gula stol, som alltid fick föreställa docka. Hon brukade binda ett gammalt förkläde om den och taga den med sig, när hon gick till sängs — icke i sängen, ty det skulle ha varit för besvärligt, men bunden vid sängstolpen, så att den skulle vara henne

så nära som möjligt. Nu kungjorde hon för de andra, att "Pikery" var allvarligt sjuk, och att hon måste taga en medicin, alldeles som Filip.

"Ge honom litet vatten", föreslog Harry.

"Nej", sade Amy i avgörande ton, "det måste vara svart och ur en flaska, annars gör det ingen nytta."

Sedan hon funderat en stund, trippade hon på tå genom korridoren in i tant Izzies rum. Rummet var tomt, men Amy visste mycket väl var flaskan stod — i skåpet på tredje hyllan. Hon öppnade skåpdörren, klev upp på en stol och tog ner den. Barnen uppgåvo ett rop av förtjusning, när hon kom spatserande med flaskan i ena handen och korken i den andra och hällde en anseelig dosis på Pikerys träsits, som Amy kallade hans knä.

"Se så där, min stackars gosse", sade hon i det hon klappade honom på axeln — jag menar på karmen — "svälj ner det här — det skall göra dig gott."

I samma ögonblick trädde tant Izzie in i rummet och fick till sin fasa se något mörkt, klubbigt rinna i en lång ström från stolen ned på mattan. Det var Pikerys medicin, som han vägrat att svälja ned.

"Vad betyder detta?" frågade hon skarpt.

"Lillan är sjuk", stammade Amy, i det hon räckte fram den ödesdigra flaskan.

Tant Izzie knäckade henne i huvudet med sin fingerborg och förklarade, att hon var en mycket elak flicka, varpå Amy grät en liten vers.

Tant Izzie torkade upp medicinen och tog med sig elixiret till sitt rum, under det hon mumlade: "Har då aldrig sett på maken till unge — men så är det alltid om måndagarna."

Jag vill icke ens försöka beskriva alla de upptåg, som barnen hade för sig i barnkammaren under dagens lopp. Men sent på eftermiddagen hördes ett förskräckligt tjut, och när folk rusade dit från alla delar av huset för att se vad som stod på, var barnkammardörren stängd, så att ingen kunde komma in. Tant Izzie

ropade genom nyckelhålet, att de skulle öppna, men stemmet var så starkt, att det dröjde länge, innan hon kunde göra sig hörd. Till sist förklarade Elsie under häftiga snyftningar, att Harry hade stängt dörren och att nyckeln nu inte gick att vrida om, varför de ej kunde öppna. Skulle de vara tvungna att stanna där för alltid och svälta ihjäl?

“Nej, visst inte, du dumma barn“, utbrast tant Izzie. “Herre min skapare, vad skola de väl taga sig till härnäst? Gråt inte, Elsie — hör du inte, vad jag säger? Ni skola få slippa ut allesammans om några minuter.“

Och några minuter senare hördes verkligen ett skrammel mot fönsterrutorna, och barnen varseblevo Alexander, kusken, som stod utanför på en stor stege och nickade åt barnen. Vid denna syn glömde de små sin fruktan och rusade fram för att öppna fönstret, och när Alexander klev in och öppnade dörren, hoppade och dansade de omkring honom som vildar kring en avgudabild. De tyckte, att det var så trevligt att bliva utsläppta på detta sätt, att Harry nästan började känna sig riktigt stolt över, att han stängt dem inne.

Tant Izzie betraktade emellertid icke saken från denna synpunkt. Hon bannade upp dem grundligt och förklarade, att de voro besvärliga barn, som man icke kunde lämna ett ögonblick ur sikte, och att hon nästan ångrade att hon lovat att gå på syföreningen i afton. “Hur skall jag kunna veta“, slöt hon, “att ni inte sätta eld på huset eller slå ihjäl någon, innan jag kommer hem igen?“

“Ack nej, det ska vi inte, det ska vi inte!“ skrek barnen, helt upprörda över denna hemska målning. Men o ve! — tio minuter senare hade de glömt allesammans.

Medan allt detta passerade, hade Katy suttit uppflugen på kanten av en bokhylla i biblioteket och läst i en bok, som hette Tassos “Befriade Jerusalem“. Mannen, som skrivit den, var italienare, men någon an-

nan hade översatt berättelsen. Det var en ganska egendomlig bok för en liten flicka att finna smak i, men det oaktat tyckte Katy mycket om den.

Den handlade om riddare och damer och jättar och strider, och under läsningen av densamma kände hon sig än het, än kall och greps av ett häftigt begär att rusa på någonting och skrika och slåss. Katy var mycket road av läsning, och hennes pappa uppmuntrade denna böjelse. Han låste in några få böcker, och sedan lät han henne husera som hon ville i biblioteket. Hon läste allting: resebeskrivningar, historiska böcker, predikningar och gamla tidskrifter; ingenting var så torrt och tråkigt, att hon icke kunde orka med det, och var det något särskilt intressant, fördjupade hon sig så däri, att hon varken hörde eller såg vad som försiggick omkring henne. Alla hennes kamrater hade reda på denna egenhet, och när hon hälsade på dem, brukade de därför gömma alla sina sagböcker. Gjorde de icke detta, så kunde de vara säkra på, att hon genast fick fatt i en bok och fördjupade sig i läsningen därav, och sedan hjälpte det varken att ropa eller draga henne i klänningen; hon varken såg eller hörde någonting, tills det var tid att gå hem.

Denna eftermiddag läste hon Jerusalem ända tills det blev för mörkt att kunna se längre. Då lämnade hon biblioteket för att gå upp till barnen; i trappan mötte hon tant Izzie, iklädd hatt och kapp.

“Var i all världen har du varit?” frågade tant Izzie. “Jag har ropat på dig minst en halv timme.”

“Det hörde jag inte, tant.”

“Men var har du varit?” frågade fröken Izzie ännu en gång.

“Jag har suttit och läst i biblioteket”, svarade Katy.

Tanten ryckte på axlarna, men hon kände till Katys vanor och gjorde därför ingen anmärkning.

“Jag skall gå och dricka te hos fru Hall, där sällskapet är samlad i afton”, fortfor hon. “Lova mig därför att se till, att Clover läser över sina läxor or-

dentligt, och om Cecy kommer som vanligt, får du lov att skicka hem henne tidigt. Ni måste vara i säng allesammans innan klockan nio.“

“Ja tant“, sade Katy, men jag är rädd för att hon icke lyssnade vidare uppmärksamt, så förtjust blev hon öfver att höra, att tant Izzie för ovanlighetens skull gick bort en afton. Fröken Carr var nämligen mycket pliktrogen och lämnade sällan barnen, icke ens för en afton, så att när hon någon gång gjorde det, hade detta ett nyhetens behag, som var på en gång farligt och angenämt.

Detta oaktat tror jag mig kunna försäkra, att Katy icke hade någon odygd i sinnet. Liksom alla livliga personer, ämnade hon aldrig göra något orätt, utan hon gjorde det, när det föll henne in.

Kvällsvarden försiggick utan några äventyr, och allt skulle nog avlupit väl, om de icke efter slutad läxläsning och när Cecy anlant börjat tala om “Kikeri“.

Kikeri var en lek, som hade varit mycket omtyckt av dem för ett år sedan. De hade själva hittat på den och tagit dess egendomliga namn från en gammal fesa. Den utgjorde ett slags blandning av blindbock och “ta fatt“, men i stället för att binda för ögonen lekte man denna lek i mörkret. Ett av barnen skulle stå ute i förstugan, som var svagt upplyst från trappan, under det de andra gömde sig i den mörka barnkammaren. När alla gömt sig, skulle de skrika “Kikeri“ som tecken åt den, som stod ute i förstugan, att han skulle komma in och leta reda på dem. Den, som kom utifrån, kunde naturligtvis icke se någonting alls, under det de andra, som voro vana vid mörkret, kunde, ehuru otydligt, skönja föremålen. Det var mycket spännande att stå inklämd i ett hörn och giva akt på den mörka figuren, som snubblade omkring och famlade till höger och vänster, under det att allt emellanåt någon, som nätt och jämnt sluppit undan hans tag, smög sig ut i förstugan, som var “Frihetens slott“, och skrek med gnällande röst: “Kikeri, kikeri, kikeri, ki!“ Den, som fångades,

måste genast intaga blindbockens plats. Under en lång tid hade denna lek utgjort barnen Carrs högsta förtjusning, men därför att de under densamma slagit sönder en sådan faslig massa saker i barnkammaren, hade tant Izzie slutligen måst förbjuda den. Detta var nu över ett år sedan, men när de talade om Kikeri, började lusten för denna lek att åter vakna hos dem.

“Vi lovade ju inte att låta bli”, sade Cecy.

“Nej, och *pappa* sade aldrig ett ord om, att vi inte skulle få leka den”, tillfogade Katy, för vilken “pappa” var en auktoritet, som alltid måste åtlydas, under det man en och annan gång kunde våga att opponera sig mot tant Izzie.

Nu begåvo sig alla upp i barnkammaren. Harry och Amy, som redan voro till hälften avklädda, fingo det oaktat lov att delta i leken; lille Filip låg djupt insömnad i ett annat rum.

Det var verkligen förfärligt roligt att leka Kikeri. En gång klev Clover upp och satte sig på kakelugnsutsprånget, och då Katy, som var blindbock, rusade omkring i rummet som en vilde, fick hon tag i Clovers fot och kunde inte begripa, var den kom ifrån. Harry fick sig en hård stöt och grät, och en annan gång hakade Katys klänning fast i en byrånyckel, så att den fick en förfärlig reva, men dylika saker voro så vanliga, att de icke alls störde nöjet. Glädjen och larmet tilltogo ju längre de lekte, och i sin iver stegade de mera än de själva anade. Plötsligt hörde de mitt under larmet, huru förstugudörren slogs igen — det var tant Izzie, som återvänt från sin syförening!

Man kan lätt tänka sig, vilken villervalla och förlägenhet detta uppväckte. Cecy gled ned för trappan som en ål och flydde på fruktans vingar hem till sig.

Då fru Hall, som följt tant Izzie hem, stängde igen doktor Carrs dörr efter sig, borde hon ha frapperats av det egendomliga förhållandet, att ett avlägset buller kom som ett slags eko från hennes egen dörr. Men hon var inte mistänksam till sin natur, och när hon

gick upp på Cecys rum, lågo dennas kläder ordentligt hoplagda på en stol, och Cecy själv låg i sin säng, djupt insomnad, endast med en liten smula mera färg på kinderna än vanligt.

Under tiden gick tant Izzie sin väg uppför trappan, och man kan lätt tänka sig vilken förskräckelse, som rådde i barnkammaren. Katy kände sig generad och smög sig helt feget till sitt eget rum, där hon skyndade att kläda av sig det fortaste hon kunde. Men för de andra var det mycket svårare att komma i säng, ty de voro så många och sprungo i vägen för varandra, och icke heller hade de någon lampa, som lyste dem. Harry och Amy kröpo halvklädda ned i sina sängar. Elsie försvann helt och hållet; Clover, som varken hann med det ena eller det andra, greps av förtvivlan, då hon hörde tant Izzies steg i korridoren, och kastade sig på knä med ansiktet lutat mot en stol och började läsa sina böner med hög röst.

Tant Izzie, som bar ett ljus i handen, stannade på tröskeln till barnkammaren helt häpen över den syn, som mötte henne. Därpå satte hon sig ned på en stol och väntade, tills Clover skulle sluta sina böner, under det att Clover å sin sida omöjligt kunde få fram annat än: "Gud som haver barnen kär", och upprepade detta om och om igen i ett slags förtvivlan. Slutligen utbrast tant Izzie i sträng ton: "Det är nog, Clover, nu kan du stiga upp!" Och Clover reste sig upp, kännande sig som en förbryterska, vilket hon ju också var, ty det var mycket sämre att låtsas bedja än att vara olydig mot tant Izzie, ehuru jag tror, att Clover knappast förstod det ännu.

Tant Izzie började genast kläda av henne, och under tiden gjorde hon så många frågor, att hon snart fick klart för sig, huru hela saken förhöll sig. Sedan hon bannat upp Clover ordentligt och lämnat henne att tvätta sitt tårdränkta ansikte, gick hon fram till den säng, i vilken Amy och Harry lågo djupt insomnade och snarkade så hårt de någonsin kunde. Något visst

egendomligt i bäddens utseende kom henne att se närmare efter. Hon lyfte upp täcket, och se, där lågo de halvklädda och med sina skolkängor på sig.

Den ruskning, varmed tant Izzie vid denna upptäckt undfägnade de små upptågsmakarna, skulle kunnat väcka en död. Mot sin vilja tvungos Amy och Harry att vakna för att få bannor och smäll och göra sig i ordning till natten. Tant Izzie stod över dem hela tiden som en drake. När de väl kommit i säng och hon stoppat om dem ordentligt, började hon undra över var Elsie fanns.

“Var är min stackars lilla Elsie?” frågade hon.

“I sin säng”, svarade Clover i lågmäld ton.

“I sin säng?” upprepade tant Izzie häpen. Hon skyndade att se efter, och verkligen låg inte Elsie nerkrupen i sängen, fullt påklädd med kängor och allt, men så hårt insomnad, att alla tant Izzies rop, skakningar och nypningar icke förmådde väcka henne. Hon kläddes av och ifördes sin nattdräkt, men under allt detta sov hon som ett gott barn, och hon var den enda av barnen, som slapp undan sina välförtjänta bannor denna minnesvärda kväll.

Katy gjorde icke ens något försök att låtsas sova, då tant Izzie kom in i hennes rum. Hennes hårdsövda samvete hade vaknat, och hon låg och kände sig mycket olycklig över, att hon narrat de andra till odygd och att hon nu återigen svikit sin föresats “att vara ett exempel för de små”. Hon var så olycklig, att tant Izzies stränga ord nästan kändes som en lättnad, och ehuru hon grät sig till sömns, var det snarare till följd av sina egna samvetsförebärrelser än av de bannor hon fått.

Hon grät nästan ännu häftigare följande dag, då doktor Carr talade strängare till henne än han någonsin gjort förut. Han påminde henne om den stund, då hennes mamma dog, och huru hon sade: “När Katy växer upp, måste hon bli en mor för de små!” Och han frågade henne, om hon icke nu ansåg det vara på

tiden att intaga denna ansvarsfulla ställning gent emot barnen. Stackars Katy! Hon grät som om hennes hjärta velat brista, och ehuru hon icke avlade några löften, så tror jag, att hon från den stunden aldrig mera var fullt så tanklös som förut. Vad de andra beträffar, så kallade pappa tillsammans dem och lät dem tydligt förstå, att "Kikeri" aldrig skulle få lekas mera. Det hände så sällan, att deras far förbjöd några lekar, huru bullersamma de än voro, att denna befallning verkligen gjorde intryck på den ystra skaran, och från den dagen lekte de aldrig mera Kikeri.

FEMTE KAPITLET.

På höskullen.

"Ja, det säger jag då", sade fröken Petingill, i det hon lade ifrån sig sitt arbete, "att de barnen övergå allt vad jag har sett! Vad i hela världen skola de nu taga sig till?"

Fröken Petingill satt i ett litet rum åt gårdsidan, som hon alltid brukade disponera, då hon kom på en vecka till doktor Carrs för att lappa och vända barnens kläder. Hon var den snällaste, roligaste gamla fröken, som någonsin gått omkring i familjer och sytt. Hennes ansikte var runt och kom en ofrivilligt att tänka på ett väl stekt äpple, så genomkorsat var det av godmodiga rynkor och fåror. Hon var liten och spenslig till växten samt hade mössa och lösben, vilken senare till färgen liknade pälsen på en dammig Newfoundlandshund. Hennes ögon voro så svaga, att hon nyttjade glasögon, men det oaktat arbetade hon både fort och väl. Fröken Petingill var en stor favorit hos alla,

ehuru tant Izzie en gång sade, att hennes "tunga gick som ett kvarnhjul". Tant Izzie yttrade detta i ett anfall av dåligt lynne och var ingalunda beredd på, att Filip genast skulle gå ned till fröken Petingill och bedja henne "räcka ut tungan", vilket hon mycket beskedligt gjorde, under det barnen skockade sig omkring henne för att se på. De kunde alls icke se, att hennes tunga var olik andras, men Filip envisades att se något märkvärdigt med den — "ty det kan ni väl begripa, att den måste vara, då den går som ett kvarnhjul".

Fröken Petingill förde alltid med sig en hel massa dyrbarheter, och barnen voro högst förtjusta, när hon kom, ty det var så gott som en saga eller en cirkusföreställning att se henne packa upp sina skatter. Fröken Petingill var mycket rädd för tjuvar: hon låg vaken halva nätterna för att lyssna efter sådana, och ingen makt på jorden skulle kunnat förmå henne att gå bort ifrån sitt "silver", som hon kallade det. Denna storståtliga benämning användes om sex gamla, tunnslitna teskedar och en smörkniv av silver, på vars skaft stod ingraverat: "Till fröken Petingill som en gård av tacksamhet för det hon räddat livet på Ithariel Jobson, sju år gammal, då han en gång angreps av strypsjuka".

Fröken Petingill var mycket stolt över denna kniv, som hon, jämte skedarna, alltid förde med sig i en liten korg, vilken hängde på hennes arm och som hon aldrig ett ögonblick lämnade ur sikte, även om den familj, hon sydde hos, var den hederligaste i världen.

Utom korgen med silvret hade fröken Petingill alltid med sig sin älsklingskatt, Tom. Tom var en skönhet och kände sin makt; han styrde fröken Petingill med järnspira och satt alltid i gungstolen, när det fanns någon sådan. Det gjorde detsamma var hon satt, brukade fröken Petingill säga, men Tom var så ömtålig och måste ha det bekvämt. Vidare brukade hon föra med sig en stor familjebibel, en nåldyna av röd merino, några daguerrotyper av salig herr och fru Petingill

och Peter Petingill, som drunknat i Stilla havet, och en fotografi av fru Porter, född Maria Petingill, av fru Porters man och av alla deras barn. Dessutom förde hon med sig en hel massa små askar och en rad burkar och flaskor med hemgjorda medikamenter och torkade örter. Fröken Petingill skulle aldrig kunnat sova, om hon icke haft dem bredvid sig, ty, som hon sade, huru skulle hon kunna veta, om hon icke plötsligt överfölls av ett illamående och kanske låg där och dog av brist på litet ingefärsbalsam eller fläderte?

Barnen Carr brukade alltid föra ett sådant väsen, att det måste vara någonting alldeles särskilt, som skulle kunna förmå fröken Petingill att, som hon nu gjorde, lägga ifrån sig sitt arbete och skynda fram till fönstret för att se vad som stod på. Det var verkligen också ett förfärligt oväsen. Harry hurrade, och de små stampade och skreko med sina glada, gälla röster. När fröken Petingill tittade ut genom fönstret, fick hon se alla sex — nej sju, ty Cecy var också med — rusa ut ur vedboden och springa tvärs över gården med buller och bång. Katy sprang i spetsen med en stor svart okorkad butelj i handen, under det de andra buro i vardera handen något, som liknade tekakor.

“Katrina Carr! Katrina!” skrek fröken Petingill, i det hon bultade hårt mot rutan. “Ser du inte, att det regnar? Du borde skämmas, som låter dina små syskon gå ute och bli våta på ett sådant sätt!” Men hennes ord förklingade ohörda och barnen försvunno in i stallet; fröken Petingill kunde snart icke längre se något annat än fladdrande förklädsband och spetskantade byxor, som tycktes försvinna i höjden. Med en missnöjd skakning på huvudet drog sig fröken Petingill tillbaka från fönstret, satte glasögonen till rätta på näsan och började åter sy på Katys alpackaklänning, som hade två stora revor på framvåden. Besynnerligt nog gingo Katys klänningar alltid sönder på samma ställe!

Om fröken Petingill varit litet mera långsynt, skulle hon kunnat se, huru det kom sig, att det såg ut, som om barnen försvunno i höjden. De klättrade nämligen upp för en stor trädpåle, i vilken voro inslagna spikar på omkring en halv meters avstånd från varandra. Man måste taga ett duktigt steg för att komma från den ena spiken till den andra, och de små skulle i själva verket aldrig kunnat komma upp, om icke Clover och Cecy skjutit på duktigt nedifrån och Katy stått uppe och sträckt armarna emot dem. Äntligen hade de alla kommit lyckligt och väl upp till den förtjusande tillflyktsort, som jag nu skall försöka att närmare beskriva.

Tänk er en låg, mörk vind, som icke hade några fönster och som hämtade sitt enda ljus från det hål i golvet, genom vilket barnen krupit upp. Där kändes en stark lukt av säd, ehuru säden icke längre fanns kvar i säckarna; alla vrår voro uppfyllda med spindelnät och damm, och på golvet syntes här och var våta fläckar, ty det brukade alltid regna in genom taket, när det var fullt väder.

Av någon orsak, som varit mig omöjlig att utleta, föredrog barnen Carr denna plats framför alla andra, då de på regniga lördagar icke kunde få leka utomhus. Tant Izzie var för övrigt lika förvånad över denna smak som jag. Då hon var barn (en obestämd, avlägsen tid, om vars existens hennes brorsbarn hyste starka tvivel), brukade hon aldrig ha någon smak för att söka upp hålor och vrår och undangömda platser. Hon skulle gärna velat förbjuda barnen att gå upp på höskullen, men doktor Carr hade givit dem sitt tillstånd, och då hade hon endast den utvägen att berätta historier om små barn, som fallit ner och brutit sig på alla möjliga sätt, då de klättrat upp för stegar och bjälkar. Men dessa berättelser gjorde tyvärr intet intryck på något av barnen utom Filip, och den egenvilliga skaran fortfor att klättra upp för sin äventyrliga bjälke så ofta det behagade dem.

“Vad är det i buteljen?” frågade Harry i samma minut, som han lyckligen fått fotfäste på vindsgolvet.

“Var inte nyfiken”, svarade Katy strängt, “du får veta det, när tid blir. Men så mycket kan jag säga, att det är någonting *utmärkt*.”

“Nu”, fortfor hon, sedan hon på detta sätt avspisat Harry, “är det bäst, att ni ge mig era tekakor, så att jag får gömma undan dem; om ni inte gör det, så äro de säkert uppätta före festen, och då finns det ju ingenting att göra kalas med, kan ni väl förstå.”

Barnen räckte henne lydigt sina kakor. Harry, som redan börjat att smaka på sin, var visserligen icke vidare hågad att lämna den ifrån sig, men han var alltför van att göra som Katy sade för att våga opponera sig. Den stora buteljen sattes i ett hörn och kakorna uppstaplades som en mur omkring den.

“Se så där ja”, sade Katy, vilken som den äldsta och största alltid ledde deras lekar. “Nu äro vi färdiga, och festen kan taga sin början. Det första stycket kommer att bli ‘En tragedi i Alhambra’, av fröken Hall.”

“Nej”, skrek Clover, “först ‘Den blåa trollkarlen’ eller ‘Edwitha av Hebriderna’ du vet nog Katy.”

“Talade jag inte om för er, att det hänt en stor olycka med den?” sade Katy.

“Nej, berätta!” skrek alla med en mun, ty Edwitha var en favorit inom familjen. Det var en av de många serieberättelser, som Katy alltid var sysselsatt med att skriva, och den handlade om en dam, en riddare, en blå trollkarl och en pudel vid namn Bob. Berättelsen hade nu fortgått under så många månader, att alla glömt början, och ingen hade någon bestämd förhoppning på att få leva, tills man fick höra slutet, men det oaktat verkade underrättelsen om dess för tidiga död uppskakande på dem.

“Jag skall berätta er hur det gick till”, sade Katy. “Gamle häradshövding Kirby gjorde visit i morse hos tant Izzie. Jag satt och läste i lilla kabinetet, men

jag såg honom komma in och slå sig ned i stora länstolen, och jag höll på att ropa 'gör det inte!'

"Varför det?" skreko barnen.

"Kan ni inte förstå det? Jag hade stoppat ned Edwitha mellan sitsen och ryggen. Det var ett så präktigt gömställe, för sitsen går mycket långt tillbaka, men Edwitha var en så diger lunta och häradshövding Kirby tog upp så mycket plats, att jag blev rädd för att det skulle hända något obehagligt. Och mycket riktigt; han hade knappast sjunkit ned i stolen, förrän det hördes ett starkt knastrande av papper, så att han rusade upp igen och skrek: 'Vad i all världen kan det vara?' Och sedan började han leta och leta, och just som han lyckats få fram hela luntan och satt på sig glasögonen för att se vad den innehöll, kom tant Izzie in i rummet."

"Nå, hur gick det då?" skreko barnen, vilkas nyfikenhet var retad till det yttersta.

"Jo", fortfor Katy, "tant Izzie satte också på sig sina glasögon och spärrade upp korppluggarna — ni vet hur hon brukar göra — och hon och häradshövdingen läste ett litet stycke av Edwitha, just det som handlar om huru Bob stjal blåpillerna och trollkarlen försöker kasta honom i sjön. Ni kan aldrig tänka hur komiskt det lät att höra tant Izzie läsa högt ur Edwitha" — Katy fick riktiga skrattparoxysmer vid minnet härav — "och när hon kom till det där stället: 'O, Bob — Bob, min ängel —', rullade jag ned under bordet och måste hålla bordduken över munnen för att inte skrika högt. Efter en stund hörde jag henne ropa på Debby och ge henne papperen med dessa ord: 'Här är en massa skräp, som jag önskar att du genast skall bränna upp i spisen'. Och hon sade efteråt, att hon trodde, jag skulle komma på ett dårhus, innan jag blev tjugu år. Det var bra illa gjort av henne", slutade Katy mitt emellan gråt och skratt, "att bränna upp det nya kapitlet och alltsammans. Men en lycka i olyckan var, att hon inte fick reda

på 'Feen i rosengården', som jag hade stoppat ännu längre in."

"Och nu", fortfor ceremonimästarinnan, "skola vi börja. Fröken Hall är så god och reser sig upp."

"Fröken Hall" reste sig med glödande kinder, mycket smickrad av den ståtliga titeln.

"Det var en gång", började hon, "då månskenet göt sig över Alhambras trädgårdar, som en riddare vandrade otåligt av och an i en allé och väntade på att hon skulle komma."

"Vem, månen?" frågade Clover.

"Nej, visst inte", svarade Cecy, "en dam, som han var kär i. Jag skulle just berätta om henne, då du avbröt mig.

Hon hade på huvudet en turban av silver med en halvmåne av diamanter. När hon smög sig ned för corregidoren föllo månstrålarna på smycket, så att stjernorna gnistrade som stjärnor.

'Kommer du äntligen, Zuleika?'

'Ja, min älskade.'

I samma ögonblick hördes skramlet av stål, och Zuleikas fader rusade in, iklädd en stålrustning. Han drog sitt svärd, och det gjorde den andre också. I nästa ögonblick lågo de döda och stela i månskenet. Zuleika uppgav ett högt rop och kastade sig över deras kroppar. Hon var också död! Och så slutar "Tragedien i Alhambra!"

"Det var bra vackert", sade Katy, i det hon drog ett djupt andetag, "men så sorgligt! Vad du skriver för vackra berättelser, Cecy! Men jag önskar, att du inte alltid läte människorna dö. Varför kunde inte riddaren lika gärna ha dödat fadern och — nej, det är sant, då kunde väl Zuleika inte ha gift sig med honom. Nåja, då kunde fadern ha dödat — nej, det duger inte heller. Men varför måste någon nödvändigt dödas, varför kunde de inte lika gärna falla i varandras armar och försonas?"

"Men Katy!" utbrast Cecy, "då skulle det ju inte

varit någon tragedi. Du vet ju, att titeln var: 'En tragedi i Alhambra'."

"Ja visst, det är sant," skyndade sig Katy att svara, ty Cecys röda läppar begynte darra, alldeles som om hon skulle börja gråta: "kanske det verkligen var vackrare att låta alla dö, men dina herrar och damer bruka alltid dö, och därför, ser du, så tänkte jag, att de för ombytes skull kunnat få leva! — Ett sådant vackert ord du använde — 'corregidor' — vad betyder det?"

"Det vet jag inte", svarade Cecy helt tröstad. "Det stod i 'Granadas erövring', och jag antar, att det är något, som man går över."

"Nästa stycke", fortfor Katy, i det hon rådfrågade en förteckning, som hon höll i handen, "är 'Moppe', ett enkelt poem av Clover Carr."

Alla barnen började fnittra, men Clover reste sig helt lugn och läste upp följande verser:

"Kände du Moppe?
Det bästa lilla djur,
Som nänsin satt i knä
Eller skälde på en tjur.

Hans ögon voro klara
Som tvänne pärlor små.
Han kund' ej stilla vara,
Sågs jämt med svansen slå.

Hans päls, den mjuka, tät,
Var såsom silke fin.
Och mjölk han brukte äta,
Men stundom vaselin.

Som stod på bordet i barnkammaren.
(Den raden är för lång)
Det gjorde honom sjuk och klen,
Här slutar jag min sång.

Ty stackars Moppe dödde
För några veckor se'n;
Mitt hjärta riktigt blödde
Uppå begravningen.

Detta "poem" mottogs med stormande applåder; alla barnen skrattade och tjöto och stampade, så att det gav eko på vinden. Men Clover såg fullkomligt obesvärad ut och satte sig ned med samma värdiga min som förut, med undantag av att de små groparna kring hennes mungipor voro djupare än vanligt. Dessa gropar voro delvis naturliga, men delvis — det smärtar mig att nödgas tillstå det — resultatet av en spetsig blyertspenna, med vilken Clover hade för vana att fördjupa dem, under det hon läste sina läxor.

"Nu", sade Katy, sedan bullret något lagt sig. "komma 'Bibelperser' av fröknarna Elsie och Amy Carr. Håll upp huvudet, Elsie, och tala tydligt, och du Amy, får inte fnittra på det där sättet, när din tur kommer."

Men Amy fnittrade bara ännu mera vid denna förmaning, höll händerna för ansiktet och tittade mellan fingrarna. Elsie däremot var högtidlig som en domare och började med mycken värdighet:

»En ängel med flammande svärd i sin hand
Drev Adam och Eva från Edens land.
Vilken sorglig lott att på detta vis
Bli jagade ut ur sitt Paradis!
När de tänkte på alla de lyckliga stunder,
De tillbragt uti dess grönskande lunder,
Där fåglarna sjöngo och himlen var blå,
Börja' Eva att gråta och Adam också.»

Harry började fnittra, men den allvarliga Clover tystade honom.

"Du får inte skratta", sade hon, "det handlar ju om bibeln, vet jag. Nu, Amy, är det din tur."

Men Amy envisades att hålla händerna för ansiktet, och hennes små fylliga axlar skakade av skratt. Slutligen lyckades det henne med stor ansträngning att hålla sig allvarsam, och nu började hon rabbla upp det fortaste hon förmådde:

»Bileams åsna såg en ängel
Och stannade helt rädd.
Bileam såg ingen ängel,
Vem kan förklara det?»

Då hon slutat att läsa upp detta, gömde hon åter ansiktet i händerna, under det Elsie fortfor:

»Elias vid viken,
Av korporna född,
Tog från näbbarna deras
Båd mat och bröd.»

»Men Amy då«, utbrast Katy, men den oefterrättliga Amy skakade åter igen av skratt, och allt vad de kunde urskilja var:

»Björnarna kommo och äto — och äto —»

Dessa »verser« utgjorde lösryckta bitar ur ett stort arbete, som Clover och Elsie varit sysselsatta med under mera än ett år. Det var ett slags omskrivning av bibeln för barn, och när det var avslutat, ämnade de ge ut det i bokform, inbundet i rött band med de två författarinnornas porträtt på titelbladet. »Ungdomens poetiska bibel«, skulle titeln bli. Pappa, som var mycket road av de bitar, han hört läsas upp, föreslog, att den i stället skulle heta »Sängbibeln«, emedan den huvudsakligast författats på kvällarna, sedan de lagt sig, men Elsie och Clover blevo högeligen förnärmade och ville inte alls höra talas om något sådant.

Efter »Bibelverserna« kom Harrys tur. Han hade fått lov att välja vad han själv ville, vilket var mycket olyckligt, ty hans smak var egendomlig, för att icke säga dyster. Vid detta tillfälle hade han valt den glada psalmen, som börjar:

»Hör, från graven vad hemska ljud»,

Han började nu läsa upp den med gravlik röst och stort eftertryck och tycktes finna en riktig njutning, när han kom till ställen sådana som detta;

»Furstar, denna grav skall en gång bli er bädd,
Trots alla era slott och borgar.»

De andra barnen lyssnade med en slags förtjusning blandad med fasa, och det var ej utan, att de njöto av de kalla kårar, som löpte längs deras ryggar, då de kröpo tillsammans och lyssnade till Harrys ihåliga röst, som återskallade från vindens mörka vrår. Men detta blev för mycket för lille Filip, och vid styckets slut befans han badande i tårar.

“Jag vill inte stanna här, när dom ryter åt mej”, snyftade han.

“Nu ser du, stygga pojke, vilken verkan du åstadkommer med dina rysliga psalmer”, utbrast Katy, som tog så mycket mera vid sig, som hon visste med sig själv, att hon haft mycket roligt. “Du skrämmer ju oss till döds och narrar Filip att gråta.” Vid dessa ord gav hon Harry en liten ruskning, så att han började jämra sig, och då Filip fortfor att snyfta och Amy började gråta av sympati för de andra, så såg det ut, som om festen på vinden skulle få ett sorgligt slut.

“Jag skall minsann gå och tala om för tant Izzie, att jag inte tycker om dig”, förklarade Harry, i det han stack ena benet genom öppningen i golvet.

“Nej, det skall du inte göra”, sade Katy, i det hon grep tag i honom, “utan du skall stanna, för *nu* skall kalaset börja. Sluta med att gråta, Filip, och var inte någon gås längre, Amy, utan kom i stället och bjud omkring kakorna!”

Ordet “kalas” utövade en magisk verkan på de unga sinnena. Filip solade genast upp igen, och Harry beslöt sig för att stanna. Den svarta buteljen placerades högtidligt i mitten, och kakorna bjödös omkring av Amy, som nu var idel småleenden. Kakorna hade taggiga kanter och kumminfrön inuti och voro mycket goda. De hade fått två var, och när dessa slutligen voro uppätta, stack Katy handen i sin ficka och drog under stormande applåder fram kronan på måltiden — sju långa kanelstänger.

“Var det inte roligt?” sade hon. “Debby var riktigt beskedlig i dag och lät mig få sticka ned handen i lådan, och jag valde naturligtvis de längsta

stänger, som funnos. Och nu skall du, Cecy, eftersom du är främmande, dricka först ur buteljen.“

Det "utmärkta" visades sig vara vinättika, starkt utspädd med vatten och alldeles varm, men drucket däruppe på vinden och ur en butelj, smakade det likväl mycket gott. För resten kallades det icke för vinättika eller vatten — nej, tycker någon det! Vart och ett av barnen gav sin klunk ett särskilt namn, alldeles som om det varit fråga om en förtrollad butelj, som kunnat frambringa ett dussin olika drycker efter varandra. Clover kallade sin andel Körsbärssaft, Harry sin Sockerdricka, under det att Cecy, som var mera romantisk, kallade sina tre klunkar för Mjöd, vilket hon förklarade vara någonting mycket gott, tillverkat, efter vad hon trodde, av honung. När den sista droppen var urdrucken och den sista biten kanel vederbörligen tuggad, ordnade sig sällskapet igen för att höra Filip framsäga sin vers: "Små droppar av vatten", vilket utmärkta poem han läst upp varenda lördag, så långt de kunde minnas tillbaka. Härefter förklarade Katy den litterära delen av festen avslutad, och nu började de leka kurragömma, vilket trots det begränsade utrymmet och en och annan dusch från taket roade dem så ofantligt, att teklockans ringning hälsades med ett allmänt: "Åh, så tråkigt!" Jag antar, att kakorna och vinättikan hade tagit bort deras aptit, ty ingen av barnen var det minsta hungrig, och Harry uppväckte tant Izzies förundran genom att kasta en förakftfull blick på tebordet och utbrista: "Bah, *ingenting annat* än plumpudding, sockerkaka och cakes! Jag vill inte ha någon kvällsmat!"

"Vad fattas gossen? Han måtte bestämt vara sjuk", sade doktor Carr, men Katy förklarade saken.

"Nej, pappa, det är han visst inte — vi ha bara haft kalas på vinden."

"Hade ni roligt?" frågade doktorn, och alla barnen svarade i korus: "Förfärligt roligt".

SJÄTTE KAPITLET.

Goda vänner.

“Tant Izzie, får jag be Imogen Clark komma till oss om lördag och stanna hela dagen?” ropade Katy, i det hon en vacker afton rusade in till sin tant.

“Vem i all världen är Imogen Clark? Jag har aldrig hört hennes namn förr”, svarade tanten.

“Ack, hon är *så* söt! Hon har bara gått en kort tid i fru Knighths skola, men vi ha redan blivit så goda vänner. Och vet tant, hon är en riktig skönhet; hennes händer äro som snö och inte större än *så*. Hon är smalast om livet av alla flickorna i skolan, och hon är verkligen riktigt rar, och så oegennyttig sedan. Jag tror för resten, att hon inte alls har någonting trevligt hemma. Får jag be henne?”

“Hur kan du veta, att hon är så snäll och oegennyttig, när du har känt henne så kort tid?” frågade tant Izzie i föga uppmuntrande ton.

“O, hon berättar allting för mig! Vi bruka alltid promenera tillsammans under rasterna. Jag känner till allt om henne, och hon är förtjusande. Hennes föräldrar ha varit mycket rika, men nu äro de fattiga, och Imogen måste förra vintern gå med kängor, som voro halvsulade för andra gången. Jag gissar, att hon är sin släkts stolthet, blomman i familjen. Tant kan inte ana, vad jag tycker om henne!” utbrast Katy känslösamt.

“Nej, det kan jag verkligen inte”, sade tant Izzie, “jag har aldrig kunnat förstå mig på din häftiga vänskap för än den ena och än den andra, och jag skulle helst se, att du inte bjöd hit den där Imogen eller vad hon nu heter, förrän jag fått tillfälle att göra mig underrättad om henne.”

Katy knäppte ihop händerna i förtvivlan. "Ack, tant Izzie!" utbrast hon. "Imogen vet, att jag gick in för att fråga, och hon står vid grinden och väntar att få höra, vad tant skall säga. Låt mig få be henne bara för den här gången; jag skulle skämmas så förskräckligt, om hon inte finge komma!"

"Nå ja", sade tant Izzie, rörd av det förtvivalade uttrycket i Katys ansikte, "om du redan har bett henne, så tjänar det väl inte mycket till, att jag säger nej, kan jag tänka. Men kom ihåg, Katy, att detta inte får hända en gång till. Jag kan inte finna mig i, att du först bjuder hit flickor och sedan kommer och frågar mig om lov. Din pappa skulle alls inte vara nöjd med något sådant; han är mycket noga med valet av dina vänner. Kom ihåg, hur det gick med fru Spenser!"

Stackars Katy! Hennes svaghet att bli så häftigt förtjust i nya människor hade ofta bragt henne i trångmål. Ända sedan hon började tala och gå, hade "Katys goda vänner" utgjort ett ämne till gyckel inom familjen.

Hennes pappa började en gång göra upp en lista över dem, men deras antal blev så stort, att han måste avstå därifrån. Först på listan stod ett litet irländskt barn, Marianne O'Riley. Marianne bodde på en gata, som Katy alltid passerade på väg till skolan, icke fru Knights, utan en A B C skola, där Harry och Amy nu gingo. Marianne brukade alltid sitta utanför sin mammas hus och göra puddingar av sand, och Katy, som den tiden var fem år gammal, brukade ofta stanna och leka med henne. Under denna gemensamma lek blevo de så förtroliga, att Katy beslöt att adoptera Marianne som sitt eget lilla barn och uppfostra henne i någon säker och undångömd vrå.

Hon anförtrodde denna sin plan åt Clover men icke åt någon annan. De båda barnen började nu att varje afton spara brödbitar och kakor från sin kvällsvard. Så småningom hade de samlat en hel hög av torra

kanter och andra läckerheter, som de omsorgsfullt gömde i barnkammargarderoben. De samlade också alla de äpplen, som de fingo under fjorton dagars tid, och i en stor, tom låda, som stod på vinden, gjorde de i ordning en bädd av ulltappar och dockornas kud-dar, vilka de hämtade från dockskåpet. När allt var i ordning, talade Katy om planen för sin älskade Marianne och lyckades utan svårighet övertala henne att rymma sin väg och taga sitt nya hem i besittning.

“Vi ska inte tala om det för pappa och mamma, förrän hon är alldeles fullvuxen“, sade Katy till Clover, “men då ska vi föra henne till dem, och tänk bara, vad de ska bli förvånade! Och inte heller kalla vi henne Marianne längre, för det är inte något vackert namn, utan vi kalla henne Serafimia i stället — Serafimia Carr. Kom ihåg, Marianne, att du inte får svara, när jag kallar dig Marianne — utan bara när jag säger Serafimia.“

“Ja“, svarade Marianne helt ödmjukt.

Under en hel dag gick allt förträffligt. Serafimia bodde i sin trälåda, åt alla äpplen och de färskaste kakorna och var lycklig och nöjd. De båda flickorna turade om att smyga sig bort för att leka med “lillan“, som de kallade Marianne, ehuru hon var betydligt större än Clover. Men då natten kom och barnjungfrun förde Katy och Clover till sängs, började fröken O'Riley tycka, att det var ganska kusligt på vinden. När hon stack upp huvudet ur sin låda, kunde hon se stora, svarta tingestar i hörnen, vilka hon icke kunde påminna sig att ha sett, då det var dager. I själva verket var det ingenting annat än lärar och kappsäckar, men i mörkret sågo de ut som något helt annat — stora och hemska. Stackars Marianne fann sig i sitt öde så länge hon kunde, men när slutligen en råtta började knapra bakom henne, svek hennes mod henne helt och hållet, och hon började skrika så mycket hon orkade.

“Vad är det?“ frågade doktor Carr, som just kommit hem från sina sjukbesök.

”Det låter som om det kom uppifrån vinden“, sade fru Carr (ty detta skedde, medan mamma ännu levde). ”Kan det vara något av barnen, som gått upp på vinden i sömnen?”

När de övertygat sig om, att Katy och Clover lågo helt lugnt i sina små sängar i barnkammaren, tog doktor Carr ett ljus och skyndade så fort han kunde upp på vinden, varifrån de gälla skriken hördes. Då han kom upp på det översta trappsteget, tystnade skriket. Han såg sig omkring utan att till en början varsebliva något, men plötsligen tittade ett litet huvud fram över kanten av en trälår, och en ömklig röst framstammade:

”Ack, är det fröken Katy? Jag kan inte stanna kvar här längre, för här finns råttor!”

”Vem i all världen är du?” frågade den förvånade doktorn.

”Jag är fröken Katys och fröken Clovers lilla barn; men jag vill inte vara något litet barn längre, jag vill gå hem till min mamma.“ Och vid dessa ord började den lilla stackarn återigen att bittert gråta.

Jag tror aldrig att doktor Carr skrattat så hjärtligt i hela sitt liv som när han fick reda på, huru saken förhöll sig, och att Katy och Clover velat på allvar ”adoptera” ett barn. Men han var mycket vänlig mot stackars Serafimia och bar henne ned i barnkammaren. Där lade han henne i en liten säng strax bredvid de andra barnen, och hon glömde snart sina sorger i sömnens armar.

När de små systrarna vaknade följande morgon, blevo de ytterst häpna över att se sitt fosterbarn sovande i en säng vid sidan av deras. Men glädjen förbyttes snart i tårar, ty efter frukosten bar doktor Carr Marianne hem till hennes mamma, som varit mycket orolig över hennes försvinnande, och förklarade för barnen, att de måste uppgiva sin plan. Stor var nu sorgen i barnkammaren, men då Marianne fick tillåtelse att komma och leka med dem alltemellanåt, glömde de så småningom sin sorg. Några månader senare flyt-

tade herr O'Riley från Burnet, och det blev slutet på Katys första vänskap.

Den följande var nästan ändå löjligare. I ett litet hus nära skolan bodde en gammal negerkvinna alldeles ensam för sig själv. Denna gamla kvinna hade ett mycket svårt lynne, och grannarna berättade så rysliga historier om henne, att barnen knappast vågade gå förbi hennes hus. Strax innan de kommo dit, brukade de alltid gå över till motsatta sidan av vägen, och det hade de gjort så ofta, att deras fötter hade trampat upp en stig i gräset. Av en eller annan orsak utövade emellertid det lilla huset en stor dragningskraft på Katy. Hon tyckte mycket om att uppehålla sig i närheten av det, men höll sig alltid redo att vända om och springa sin väg, ifall gumman skulle rusa ut efter henne med en kvast i handen. En dag tiggde hon av Alexander ett stort kålhuvud och rullade det in genom gummans dörr. Detta tycktes gumman sätta mycket värde på, och från den stunden brukade Katy alltid stanna och prata med henne, när hon gick förbi. Det gick till och med så långt, att hon satte sig på trappan och tittade på, huru den gamla gumman arbetade. Detta var ett slags farligt nöje, alldeles som om man sutte vid ingången till ett lejons håla, oviss om vilket ögonblick det kunde behaga hans majestät att rusa ut och äta upp en.

Sedan Katys tycke för den gamla negerkvinnan svalnat, överflyttade hon sin gunst på ett par tvillingsystrar, döttrar till en tysk guldsmed. Dessa voro fullvuxna och gingo alltid precis lika klädda, så att det var nästan omöjligt att skilja dem åt. Som de talade helt obetydligt engelska och Katy icke kunde ett ord tyska, var deras umgänge inskränkt till småleenden och små buketter, som Katy brukade binda och giva dem, så ofta de passerade förbi hennes port. Katy var så blyg, att hon alltid sprang sin väg, när hon väl stuckit buketterna i händerna på de båda systrarna. Dessa tycktes emellertid sätta värde på hennes upp-

märksamhet, ty en vacker dag, då Clover stod och tittade ut genom fönstret, såg hon dem öppna grinden och fästa ett litet paket vid en buske och sedan försvinna igen. Clover ropade naturligtvis genast på Katy, och båda skyndade sig att se vad paketet kunde innehålla. Och det innehöll en hatt — en förtjusande dockhatt, monterad med konstgjorda blommor. Vid dess brätte var fäst en bit papper, på vilken voro skrivna följande ord med en egendomlig, främmande handstil:

”Till den lilla snälla flickan, som varit så vänlig och givit oss blommor.”

Man kan lätt tänka sig Katys förtjusning.

Detta hände, när Katy var sex år gammal, och jag kan verkligen icke åtaga mig att räkna upp alla de olika vänner, hon haft sedan den tiden. Där voro bland andra en sotare, en ångbåtskapten och fru Sawyers kokerska, ett snällt gammalt fruntimmer, som gav Katy lektioner i matlagning och lärde henne att laga sockertårta och äggkaka. Vidare var det en hatsömmerska, vacker och utstyrd, som Katy till tant Izzies stora harm envisades att kalla: ”Kusin Estella”. Här-efter kom turen till en tjuv i stadshäktet, under vars fönster Katy brukade stå och ropa: ”Stackars karl, jag är så ledsen”, eller ”Har ni en sådan liten flicka som jag?” allt detta i den mest medlidsamma ton. Tjuven hade ett snöre, som han släppte ut genom fönstret, och vid detta snöre brukade Katy fästa rosenknoppar och körsbär, som tjuven sedan drog upp till sig. Detta var ett så intressant tidsfördriv, att Katy blev helt bedrövad, när mannen en dag flyttades till stadsfängelset. Nu följde en kort vänskap med Cornelia Perham, en söt och snäll flicka, vars far var frukthandlare. Jag är rädd för, att Katys smak för plommon och druvor spelade en ej obetydlig roll i denna vänskap. Det var förfärligt roligt att gå med Cornelia till hennes fars stora bod, att få hela lådor med fikon och russin öppnade för deras skull och få

resa upp och ned i hissen, så ofta de ville. Men av alla Katys besynnerliga bekantskaper var fru Spenser, som tant Izzie hänsyftat på, den allra besynnerligaste.

Fru Spenser var ett hemlighetsfullt fruntimmer, som ingen någonsin såg till. Hennes man var en vacker karl, som såg ganska elak ut. Han hade kommit från någon okänd trakt och hyrt ett litet hus i Burnet. Han tycktes icke ha någon bestämd syselsättning och var frånvarande långa tider. Hans hustru sades vara sjuklig, och när folk talade om henne, brukade de skaka på huvudet och undra, huru den stackars kvinnan kunde reda sig ensam, när hennes man var borta.

Katy var naturligtvis alldeles för liten att förstå alla dessa viskningar eller orsaken, varför man icke hade några goda tankar om herr Spenser. Det romantiska i den stängda dörren och den sjuka frun, som ingen såg, tilltalade henne ofantligt. Hon brukade stanna och stirra på fönstren och undra, vad som försiggick därinne, tills hon slutligen tyckte, att hon måste ta reda på det. En vacker dag tog hon därför några blommor och sin favoritdocka, Victoria, och vandrade helt djärvt in på Spensers gård.

Hon knackade på dörren, men ingen svarade. Hon knackade om igen, men icke heller nu fick hon något svar. Hon försökte öppna dörren, men den var låst. Nu beslöt hon att begiva sig till baksidan av huset. Då hon passerade förbi sidodörren, såg hon, att den stod litet på glänt. Hon knackade för tredje gången, men då ingen kom och öppnade, klev hon helt modigt på, gick igenom tamburen och började knacka på de inre dörrarna.

Det tycktes icke finnas någon människa hemma. Katy tittade först in i köket; där såg tomt och otrevligt ut. Smutsiga fat och koppar voro kringsspridda överallt, och i spisen brann ingen eld. Salen såg icke heller vidare inbjudande ut. Herr Spensers stövlår lågo mitt på golvet, på bordet stodo begagnade glas och på kakelugnen en tallrik med ben. Ett tjockt

lager av damm betäckte alla möblerna, och rummen sågo ut, som om de stått obebodda minst ett år.

Katy försökte sig på flera dörrar, vilka alla voro låsta, och sedan begav hon sig upp till den övre våningen.

När hon kommit till översta trappsteget och stannade, tveksam om vad hon nu skulle taga sig till, hördes en svag stämman från sängkammaren:

“Vem är det?”

Den frågande var fru Spenser. Hon låg i sin säng, som såg så oordnad ut, som om den icke bäddats om på många dar. Sängkammaren var lika smutsig och oordnad som de andra rummen, och fru Spensers lakan och natttröja lämnade åtskilligt att önska i fråga om renhet, men den sjuka hade ett älskligt ansikte och vackert, lockigt hår, som föll ned över kudden. Hon var tydligen mycket sjuk, och Katy kände ett djupare deltagande för henne, än hon förr känt för någon människa.

“Vem är du, barn?” frågade fru Spenser.

“Jag är doktor Carrs lilla flicka”, svarade Katy, i det hon gick rakt fram till sängen. “Jag kom för att ge er några blommor.” Och hon lade sin bukett på det smutsiga lakanet.

Fru Spenser tycktes bliva mycket glad över blommorna. Hon tog upp dem och luktade på dem en lång stund utan att tala.

“Men hur kom du in?” sade hon slutligen.

“Dörren stod öppen”, svarade Katy, som började känna sig häpen över sin egen djärvhet. “De sade att ni var sjuk, och därför så tänkte jag, att ni kanske skulle tycka om, att jag kom och hälsade på er.”

“Du är en rar liten flicka”, sade fru Spenser och kysste henne.

Från den stunden brukade Katy besöka den sjuka varje dag. Ibland var fru Spenser uppe och gick omkring litet i rummen, men för det mesta låg hon, och Katy brukade sitta bredvid hennes säng. Rummen

sågo aldrig snyggare ut, än de gjorde första dagen, men efter en tid tog Katy för vana att kamma fru Spensers hår och tvätta hennes ansikte.

Jag tror, att hennes besök voro en stor glädje för den stackars frun, som låg där så sjuk och ensam. Ibland, när hon kände sig litet bättre, brukade hon berätta för Katy om, när hon själv var en liten flicka och bodde hos sin pappa och mamma. Men om herr Spenser talade hon aldrig, och Katy såg honom blott en enda gång, men då blev hon så skrämnd, att hon icke vågade gå till fru Spenser på flera dagar. Slutligen rapporterade Cecy, att hon sett honom begiva sig till stationen med sin nattsäck i handen, och nu vågade Katy sig dit igen. Fru Spenser började gråta, när hon fick se henne.

“Jag trodde, att du aldrig skulle komma igen”, sade hon.

Katy kände sig mycket rörd över att vara så saknad och efterlängtd, och efter detta försummade hon icke en enda dag att besöka fru Spenser. Hon hade alltid med sig de vackraste blommor, hon kunde få tag i, och om någon gav henne ett riktigt gott päron eller en klase druvor, gömde hon dem alltid till sin sjuka vän.

Tant Izzie var mycket bekymrad över Katys vänskap för fru Spenser, men doktor Carr ville icke sätta sig däremot. Han förklarade, att det var en sak, som stora människor icke kunde lägga sig i och att han var glad, om Katy kunde bereda den stackars frun någon trevnad. Katy var också glad, och dessa besök gjorde henne själv lika mycket gott som fru Spenser, ty det djupa medlidande hon kände för den sjuka frun, gjorde henne mera mild och tålig, än hon någonsin förut varit.

En dag stannade hon som vanligt vid fru Spensers hus på väg från skolan. Hon försökte öppna sidodörren — den var stängd; bakporten — den var också stängd, och alla gardinerna voro nedfällda. Det var då för märkvärdigt.

När hon stått en stund och funderat över vad hon skulle taga sig till, stack en gumba ut huvudet genom ett av fönstren i huset bredvid.

"Det är inte värt att knacka, för dom har rest sin väg", sade hon.

"Rest? Vart?" frågade Katy.

"Det är ingen som vet", sade gumman, "herrn kom hem mitt i natten, och tidigt i morse, innan det var dager, höll en vagn utanför dörren, och han lyfte in den sjuka frun och några koffertar och reste sedan sin väg. Det är flera än ni, som knackat på sedan dess, men herr Pudget har nyckeln, och ingen kan komma in utan att vända sig till honom."

Detta var blott alltför sant. Fru Spenser var borta, och Katy återsåg henne aldrig mera. Inom några dagar fick man reda på, att herr Spenser var en mycket dålig karl, som gjorde falska pengar — falskmyntare, som stora människor kalla det. Polisen spanade efter honom för att sätta honom i fängelse, och detta var orsaken, varför han kom tillbaka i en sådan hast och hämtade sin stackars sjuka hustru. Tant Izzie grät av harm, när hon fick höra talas om detta. Hon tyckte, att det var en skam, att Katy besökt en falskmyntares hustru. Men doktor Carr bara skrattade och försäkrade tant Izzie, att han icke trodde, att detta slags brott var smittsamt och att vad fru Spenser beträffade, så var hon djupt beklagansvärd. Men tant Izzie hade svårt att övervinna sin förargelse, och allt emellanåt, när hon var vid dåligt humör, brukade hon häntyda på den där händelsen, ehuru det var så länge sedan den tilldrog sig, att de flesta glömt bort alltsammans och Harry och Amy hadeslutat att leka "Herr Spenser i fängelse", som under en lång tid varit en av deras favoritlekar.

Katy blev alltid ledsen, när tant Izzie talade ovänligt om hennes sjuka vän. Hon hade därför tårar i ögonen, då hon kom ned till grinden och såg så bedrövad ut, att Imogen Clark, som stod och väntade på henne, genast slog ihop händerna och utbrast:

“Det var som jag trodde! Din förnäma tant sa nej!”

Imogens verkliga namn var Elisabeth. Hon var en ganska vacker flicka med en något tillgjord min, glänsande brunt hår och en liten rund lock vid vardera tinningen. Man kunde nästan varit frestad att tro, att dessa lockar voro fastsmetade med gummi eller kvitten, ty de rörde sig aldrig, hur mycket hon än skrattade eller skakade på huvudet. Imogen var en flicka med naturligt gott huvud, men hon hade läst så mycket romaner, att hennes hjärna blivit alldeles förvirrad. Det var till en stor del detta, som gjorde henne så tilldragande i Katys ögon. Katy, som älskade romantiska berättelser, tyckte nämligen, att Imogen var en riktig romanhjäلتinna.

“Nej, det gör hon inte“, svarade Katy, som hade svårt att hålla sig allvarsam, då hon hörde tant Izzie kallas den “förnäma tanten“. — “Hon säger, att det skall bli mycket ro —“ Men här stack det till i Katys samvete, och meningen slutade med “hm, hm, hm — Du kommer ju, min älskling, eller hur? Ack, jag är så glad!“

“Det är jag med!“ utbrast Imogen, i det hon himlade med ögonen på sitt teatraliska sätt.

Under hela veckans lopp talade barnen icke om annat än Imogens besök, och huru roligt de då skulle ha. Redan före frukosten på lördagsmorgonen voro Katy och Clover sysselsatta med att bygga en lövsal av sparrisris under träden. Alla deras leksaker ställdes i ordning därute. Debby bakade några kanelkakor åt dem, lilla kissen fick ett skärt band om halsen, och alla dockorna, Pikery inberäknad, ikläddes sina bästa kläder.

Klockan halv elva anlände Imogen. Hon var klädd i en djupt uringad, kortärmad barègeklänning, vita atlasskor, gula handskar och koraller i håret. Handskarna och skorna voro visserligen ganska smutsiga och barègeklänningen gammal och lappad, men total-

intrycket var så grant, att barnen, som voro klädda till lek i bomullsklänningar och vita förkläden, blevo alldeles bländade vid åsynen av sin gäst.

"O, Imogen, du ser alldeles ut som en ung dam i en berättelse", sade den enkla, trovärdiga Katy, varpå Imogen slängde med huvudet och kråmade sig ännu värre än förut.

Med de fina kläderna tycktes Imogen också ha tagit på sig ett fint sätt, helt olika det som hon använde om vardagarna. Som vi veta, bruka somliga människor göra så, när de gå på visit, och man skulle verkligen kunnat tro, att detta icke var den vanliga Imogen utan en annan, som hölls instängd i en låda under vardagarna och endast togs fram på sön- och helgdagar och vid högtidliga tillfällen. Hon kråmade sig och fnittrade och läspade, såg sig i spegeln och gav sig min av att vara fullvuxen och se de andra över axeln. När tant Izzie talade till henne, svarade hon så cirklad och bar sig så löjligt åt, att Clover hade svårt för att låta bli att skratta. Till och med Katy, som annars aldrig brukade kunna se några fel hos dem hon höll av, kände sig glad, när hon kunde få henne med sig till lekrummet.

"Kom ut i lövsalen", sade Katy, i det hon slog sin arm kring hennes barègeklänningsliv.

"En lövsal!" utbrast Imogen. "Ack så sött!" Men när de kommo fram till sparrisriset, såg hon högst besviknen ut. "Men den har ju inte något tak och inga pelare och ingen springbrunn!" utbrast hon.

"Nej, naturligtvis inte", svarade Clover helt häpen, "vi ha ju själva gjort den."

"Å!" sade Imogen. Hon kände sig tydligen mycket gäckad i sina förhoppningar. Katy och Clover voro mycket bedrövade, men då deras gäst icke tyckte om lövsalen, försökte de hitta på något annat.

"Låt oss gå upp på vinden", föreslog Katy.

Nu begåvo de sig alla över gården, och Imogen hoppade så nätt över stenarna med sina vita atlaskkor,

men då hon fick se pålen med spikarna i, uppgav hon ett högt rop.

“Nej, kära du, dit upp törs jag visst inte gå — nej då, aldrig i livet!”

“O, försök! Det är den lättaste sak i världen!” bad Katy, i det hon klev upp och ned ett halvt dussin gånger för att visa huru lätt det var. Men Imogen lät icke övertyga sig.

“Be mig inte!” sade hon i tillgjord ton. “Mina nerver skulle aldrig kunna tåla något sådant. Och dessutom — tänk på min klänning!”

“Hur kunde du ta en sådan klänning på dig?” frågade Filip, som var ett öppenhärtigt barn och mycket fallen för att framställa frågor. Och Amy viskade till Harry: “Det var en fasligt dum flicka! Låt oss gå någonstans och leka för oss själva.”

Detta förslag mottogs med förtjusning; de mindre barnen troppade av, den ena efter den andra, och Katy och Clover måste ensamma underhålla sin gäst. De försökte med dockor, men Imogen tyckte icke om dockor. Sedan föreslog någon av dem, att de skulle sätta sig, där det var skuggigt, och citera verser, en lek, som de alla tyckte mycket om. Men Imogen förklarade, att fastän hon dyrkade poesi, kunde hon aldrig komma ihåg någon enda vers. Det slutade med att de begåvo sig till fruktträdgården, där Imogen åt en hel mängd plommon och tidiga päron och verkligen tycktes ha roligt. Men när hon icke förmådde äta längre, började en tryckt stämning åter bemäktiga sig det lilla sällskapet. Slutligen sade Imogen:

“Sitta ni aldrig i salongen?”

“I vad?” frågade Clover.

“I salongen”, upprepade Imogen.

“Ack, du menar förmaket!” utbrast Katy. “Nej, där sitta vi aldrig, utom när tant Izzie har tebjudning. Där är så mörkt och tråkigt. Dessutom är det alltid mycket roligare utom hus. Tycker inte du det med?”

“Jo, ibland”, svarade Imogen tveksamt; “men nu

tycker jag, att det skulle vara trevligare att gå in och sätta sig där en stund. Jag har nu varit så länge ute i det förlärliga solskenet, att mitt huvud riktigt värker."

Katy visste rakt icke, vad hon skulle göra. De brukade nästan aldrig gå in i förmaket, vilket tant Izzie betraktade som ett slags helgedom. Hon hade kattunsöverdrag på alla stolarna av fruktan för damm, och gardinerna vöro ständigt nerfällda av fruktan för flugor. Tänk om hon finge se barnen gå in och sätta sig där med sina dammiga kängor! Men å andra sidan hade Katy, som av naturen var mycket artig, svårt att neka en gäst någonting, som denna önskade. Och för övrigt var det harmligt att tänka, att Imogen skulle gå och berätta: "Katy Carr får inte sitta i det bästa rummet, inte ens när hon har främmande!" Med ångestfullt klappande hjärta visade hon därför vägen till förmaket. Hon vågade likväl icke rulla upp gardinerna, och det var därför så skumt i rummet, att hon knappast kunde urskilja vare sig Imogen, som satt helt högtidligt i soffan, eller Clover, som stod och skruvade på en pianostol. Hela tiden lyssnade hon ängsligt efter tant Izzies steg och kände sig allt utom väl till mods i förmaket. Då var det bra mycket trevligare i sparrisbersån, där de kunde vara fullkomligt säkra och trygga.

Men Imogen, som nu först tycktes känna sig riktigt väl till mods, började prata av hjärtans lust och utslutande om sig själv. Vilka underbara saker berättade hon icke om sig själv! Alla de unga damerna i "Romanbladet" tillsamman kunde icke ha upplevat märkvärdigare saker. Så småningom blevo Katy och Clover så intresserade, att de lämnade sina platser och satte sig på golvet bredvid soffan och lyssnade med av förvåning vitt uppspärade ögon till Imogens vidunderliga berättelser. Katy glömde att lyssna efter tant Izzies steg och märkte icke, att förmaksdörren gick upp. Hon hörde icke ens, huru porten smällde, när pappa kom hem till middagen.

Då doktor Carr stannade ett ögonblick i tamburen för att hänga upp sina ytterkläder, hörde han en gäll röst ifrån förmaket. Till en början lyssnade han icke, men slutligen nådde följande ord hans öra:

"O, det var förtjusande, flickor, alldeles förtjusande! Jag antar, att jag såg bra ut, för jag var klädd helt och hållet i vitt med utslaget hår och en enda, mörkröd ros vid ena sidan. Och han lutade sig över mig och yttrade med djup röst: "Min fröken, jag är en rövare, men jag känner skönhetsens makt. Ni är fri!"

Doktor Carr sköt upp dörren litet mera; han kunde endast se ett par dimfigurer, men hörde Katy yttra helt ivrigt:

"Ack, fortsätt, fortsätt! Hur gick det sedan?"

"Vad i all världen ha barnen fått för främmande i förmaket?" frågade han tant Izzie, när han kom in i matsalen.

"I förmaket!" skrek fröken Izzie helt uppbragt. "Vad i all världen ha de där att göra?" Därpå skyndade hon till dörren och ropade: "Barn, vad gör ni i förmaket? Gå genast därifrån! Jag trodde, att ni lekte ute."

"Imogen hade ont i huvudet", stammade Katy. De tre flickorna kommo ut i tamburen; Katy och Clover sågo helt förskrämda ut, och till och med rövarens sköna förtrollerska tycktes vara generad.

"Det gör mig ont att höra det", sade tant Izzie barskt. "Ni har förmodligen någon släng av gallsjuka. Kanske ni vill ha litet kamfer eller något annat styrkande."

"Nej, jag tackar så mycket", svarade Imogen helt ödmjukt, men sedan viskade hon till Katy:

"Jag tycker just inte, att din tant är vidare vänlig. Hon liknar alldeles Jackmina, den där stygga kvinnan, som jag berättade om och som bodde i rövarens kula och lagade hans mat."

"Det är just inte vidare artigigt av dig att säga så till mig", inföll Katy harmset.

“Åh, tag inte så illa vid dig, kära du”, svarade Imogen mildt. “Man kan ju inte rå för, att man har otrevliga släktingar.”

Imogens besök var på det hela taget allt utom lyckat. Pappa var mycket artig mot henne under middagen, men han gav noga akt på allt vad hon sade och gjorde, och Katy såg en humoristisk blinkning i hans ögon, som hon icke tyckte om. Pappa hade så lustiga ögon, de observerade allting, och ibland talade de lika tydligt som hans tunga. Katy började känna sig helt nedslagen. Hon erkände efteråt, att hon aldrig skulle kunnat genomleva den eftermiddagen, om hon icke hade sprungit upp till sig några gånger och läst i “Rosamunda”

“Är du inte glad, att hon gått?” viskade Clover, då de stodo tillsammans vid grinden och sågo, huru Imogen promenerade ned för gatan.

“Men, Clover, hur kan du säga så?” sade Katy. Men det oaktat slog hon sin arm om Clovers liv, och jag tror, att hon också i sitt stilla sinne glädde sig åt, att besöket var överståndet.

“Katy”, sade pappa den följande dagen, “nu kom du in i rummet alldeles på samma sätt som din nya vän, fröken Clark.”

“Jag förstår inte vad pappa menar”, svarade Katy, djupt rodnande.

“Jo, så här”, svarade doktor Carr, i det han reste sig, höjde upp axlarna, sköt ut armbågarna och trippade med små, nätta steg tvärs över rummet. Katy kunde icke låta bli att skratta, ty det såg så komiskt ut och var så likt Imogen. Sedan satte doktorn sig igen och drog Katy till sig.

“Min lilla tös”, sade han, “det gläder mig, att du är ett vänligt och ömsint barn, men det finns något, som heter att kasta bort sin ömhet. Jag tyckte inte alls om den där flickan, som var här i går. Vad är det som gör, att du tycker så mycket om henne?”

“Jag tyckte inte alls så bra om henne i går heller”,

erkände Katy motvilligt. "Hon brukar vara mycket trevligare i skolan, ibland åtminstone."

"Det gläder mig att höra", sade hennes far, "för jag skulle vara bra ledsen, om du verkligen beundrade en sådan fjolla. Vad var det för nonsens, jag hörde henne berätta er om rövare?"

"Det har verkligen hän —" började Katy. — Men då mötte hon pappas blick och avbröt sig helt tvärt, ty han såg så skälmaktig ut. "Nå ja", fortfor hon skrattande, "jag antar väl, att det aldrig hänt — men det var förfärligt roligt, vet pappa, om det också endast var uppdyktat. Och Imogen är verkligen så snäll och godhjärtad. Alla flickorna tycka om henne."

"Det är gott och väl med uppdyktade saker, så länge folk inte vill förmå en att tro, att de äro sanna", sade doktor Carr. "Men så snart de göra det, tycker jag, att det gränsar alltför mycket till falskhet för att vara trevligt och nyttigt. Om jag vore i ditt ställe, Katy, skulle jag allt tänka mig för, innan jag svor fröken Clark evig vänskap. Det kan nog hända, att hon, som du säger, är godhjärtad och snäll, men jag tror, att om ett par år kommer hon inte att förefalla dig så tilldragande som nu. Giv mig en kyss, tösen min, och spring sedan din väg, för jag ser, att Alexander är framme med vagnen."

SJUNDE KAPITLET.

Kusin Helenas besök.

En eftermiddag i juli vandrade en skara skolflickor hem tillsammans. Då de nalkades doktor Carrs port, gav Maria Fiske till ett utrop vid åsynen av en vacker bukett, som låg mitt på vägen.

“O“, skrek hon, “se vad där ligger! Det är bestämt någon, som tappat den. Den skall jag ta.“ Hon böjde sig ned för att ta upp den, men just som hennes fingrar vidrörde blommorna, började buketten röra sig, alldeles som om den varit förhäxad. Maria försökte att fånga den, men buketten rörde sig allt fortare och försvann slutligen under grinden, i det ett ljudligt fnittrande hördes från andra sidan häcken.

“Såg du det?“ skrek Maria. “Blommorna sprungo bort av sig själva.“

“Prat“, sade Katy, “det är de där tokiga barnen, som äro framme igen.“ Därpå öppnade hon grinden och ropade: “Amy, Harry, kom fram och visa er!“ Ingen svarade, och ingen stod att upptäcka. Men buketten låg kvar på gången, och Katy tog upp den och visade flickorna en lång, svart tråd, som var fastbunden om stjälkarna.

“Det är ett av Amys favoritspratt“, sade hon. “Harry och hon bruka alltid binda trådar om buketter och lägga dem på vägen för att förarga folk. Se här, Maria, tag den, om du vill, fast jag av erfarenhet vet, att Amy inte har nog smak för att kunna binda buketter.“

“Är det inte roligt, att vi nu fått skollov?“ sade en av de större flickorna. “Vad ska ni göra under den tiden? Vi ska resa till en badort.“

“Pappa säger, att han skall ta Susan och mig med sig till Niagara“, sade Maria.

“Jag skall resa och hälsa på min moster“, sade Alice Blair. “Hon bor på en vacker lantegendöm, och där finns en damm, och Tom (min kusin) säger, att han skall ro mig i en båt på dammen. Men vad skall du göra, Katy?“

“Jag vet inte så noga, leka kan jag tro och ha förfärligt roligt“, svarade Katy, i det hon kastade upp sin skolväska i luften och fångade den igen. Men de andra flickorna sågo ut, som om de icke ansett detta för något roligt, utan tyckte det var synd om henne.

Katy kände också plötsligt, att hon icke skulle få så roligt under skollovet som de andra.

"Jag önskar, att pappa ville ta oss med sig någonstans", sade hon till Clover, då de skilts från de andra flickorna och vandrade arm i arm uppför sandgången. "Alla de andra flickornas pappor göra det."

"Pappa har inte tid", svarade Clover, "och för resten tror jag, att ingen av de andra flickorna har så roligt under lovet som vi. Ellen Robbins säger, att hon skulle vilja ge en miljon för att ha så trevliga syskon att leka med som vi. Och du vet ju, att Maria och Susan ha *rysligt* tråkigt hemma, fast de få resa bort ibland. Fru Fiske är så underlig; hon säger alltid: 'Låt bli det! Så få ni inte göra', och de ha inte ens någon gårdsplan att leka på. Jag skulle inte vilja byta, det lovar jag."

"Inte jag heller", instämde Katy, som kände sig betydligt gladare efter åhörandet av dessa visdomsord. "Ack, är det inte ljuvligt att tänka, att vi slippa gå i skolan i morgon? Ferierna äro ändå bra härliga!" Och hon lät sin väska företaga ännu en luftfärd, varpå den föll ned till marken med ett brak.

"Se så där, nu gick din griffeltavla sönder", sade Clover.

"Det betyder ingenting, jag behöver den ju inte på åtta veckor", svarade Katy helt belåten, i det de rusade uppför trappan.

De slängde upp dörren, rusade in i förstugan och skreko: "Hurra, hurra! Nu har lovet börjat, tant Izzie, nu har lovet börjat!" Men plötsligt hejdade de sig, ty i den övre förstugan rådde den värsta villervalla. Skurborstens skrap hördes från gästrummet, bord och stolar stodo huller om buller, och en säng, som tycktes ha promenerat iväg själv, stod strax ovanför trappan och hindrade passagen.

"Nej, så besynnerligt!" sade Katy, i det hon försökte att tränga sig förbi. "Vad i all världen står på? Nej, se där är tant Izzie! Tant Izzie, vem kommer hit? Varför flytta ni ut sakerna i gästrummet?"

“Kors i alla dar, är det ni!” utbrast tant Izzie, som såg mycket ivrig och upphettad ut. “Kära barn, det är inte värt att ni stå där och fråga, för jag har ändå inte tid att svara. Låt sängen vara, Katy, annars kör du den mot väggen. Se där, vad var det jag sade!” fortfor hon, då Katy knuffade till den. “Nu gjorde du ett märke i tapeten. Vad du är för ett besvärligt barn, Katy. Gå ner med er båda två och kom inte hit upp förrän efter teet. Jag har så mycket att göra, att jag knappast hinner med allt.”

“Säg oss bara vad som står på, så ska vi genast gå”, skreko barnen.

“Er kusin Helena skall komma på besök”, sade tant Izzie kort och gott och försvann därpå in i gästrummet.

Det var i sanning goda nyheter! Katy och Clover skyndade ned helt överväldigade, och efter en kort rådpängning beslöto de att gå upp på vinden och diskutera saken. Kusin Helena skulle komma! Detta föreföll dem lika besynnerligt, som om drottning Viktoria med guldkrona och allt skulle bjudit sig själv till te, eller om någon hjälte i en bok, “Robinson” t. ex., skulle kommit med sin kappsäck och tillkännagivit, att han ämnade stanna en vecka. I barnens fantasi var nämligen kusin Helena lika sagolik och intressant som någonsin en diktad personlighet, Askungen eller Blåskägg eller Rödhättan själv. Deras föreställning om henne sammanblandades dock på något egendomligt sätt med söndagsskolböcker, ty de visste, att hon var mycket from.

Ingen av barnen hade någonsin sett henne. Filip försäkrade med bestämdhet, att hon icke hade några ben, ty hon gick aldrig hemifrån utan låg på soffan hela dagen. Men de andra visste, att detta berodde därpå, att kusin Helena var sjuk. Pappa for alltid och hälsade på henne två gånger om året. Han talade gärna med barnen om henne och berättade, huru mild och tålig hon var och ett sådant vackert rum hon bodde i. Katy och Clover hade “lekt kusin Helena”

så länge, att tanken på att få se henne i verkligheten på en gång glädde och förskräckte dem.

"Tror du, att hon vill, att vi skola läsa upp psalmer för henne *hela tiden*?" frågade Clover.

"Nej, inte hela tiden", svarade Katy, "för hon blir trött, kan du väl förstå, och behöver ta sig en liten lur på eftermiddagen. Men naturligtvis läser hon mycket i bibeln. Hu, vad här kommer att bli tyst! Jag undrar just, hur länge hon ämnar stanna?"

"Hur tror du hon ser ut?" frågade Clover.

"Någonting i samma väg som 'Lucy' i fru Sherwoods berättelse, kan jag tänka mig, med blåa ögon och ljusa lockar och lång, rak näsa. Och hon kommer bestämt att alltid hålla sina händer hopknäppta, så här, och ligga aldeles stilla på en soffa, insvept i en spetsprydd morgonrock, och aldrig småle, utan bara se tålig ut. Vi bli säkert tvungna att ta av oss skorna i förstugan och gå uppför trappan i strumplästen för att inte göra något buller."

"Tänk så komiskt det skall bli!" utbrast Clover, vars allvarliga lilla ansikte ljusnade vid tanken på denna lilla variation i psalmläsningen.

Tiden föreföll mycket lång till följande eftermiddag, då kusin Helena väntades. Tant Izzie, som var mycket ivrig och orolig, gav barnen många förhållningsorder om huru de skulle uppföra sig. De skulle inte få göra det, och inte det och inte det, tills Harry slutligen förklarade, att han önskade, att kusin Helena stannat hemma. Clover och Elsie, som i sitt stilla sinne tänkte aldeles detsamma, blevo mycket glada, när de hörde, att kusin Helena var på väg till en vattenkuranstalt och endast skulle stanna fyra dagar.

Äntligen slog klockan fem. Barnen sutto ute på trappan och inväntade vagnens ankomst. Slutligen körde den fram till porten. Pappa satt på kuskbocken; han vinkade åt barnen att gå åt sidan, och så hjälpte han ut ur vagnen en ung flicka, som såg mycket trevlig ut och som, efter vad tant Izzie berättade, var kusin

Helenas sköterska. Sedan tog han kusin Helena mycket varsamt i sina armar och bar in henne.

"Nej, se där ha vi alla kycklingarna!" voro de första ord, som barnen hörde henne yttra. Och tonfallet i hennes röst var helt glättigt. "Sätt ner mig någonstans, farbror; jag längtar så att få hälsa på dem!"

Doktor Carr placerade nu kusin Helena i en soffa, som stod i förstugan, sköterskan hämtade en kudde, och när hon satt riktigt bekvämt, ropade doktor Carr på barnen.

"Kusin Helena vill hälsa på er", sade han.

"Ja, det vill jag visst", sade den glada, vänliga rösten. "Jaså, detta är Katy? Nej, en sådan präktig, lång Katy det är! Och detta är Clover", fortfor hon, i det hon kysste henne, "och detta lilla snälla Elsie. Det förefaller mig alldeles, som om jag sett er alla förut." Och hon omfamnade dem alla, icke som om hon ansett det vara sin skyldighet som släkting, utan som om hon hade känt och hållit av dem hela sitt liv.

Det var någonting i kusin Helenas ansikte och sätt, som gjorde, att barnen genast kände sig hemmastadda med henne. Till och med Filip, som först gått baklänges med händerna på ryggen, rusade, sedan han stirrat på henne ett par minuter, fram för att få sin andel av omfamningarna.

Detta oaktat kände Katy till en början något liknande sviken förväntan. Kusin Helena var icke alls lik "Lucy" i fru Sherwoods berättelse. Hennes näsa hade en den allra käckaste böjning uppåt, hennes hår var brunt och icke det minsta lockigt, hennes hy mörk, och hennes klara, bruna ögon strålade, när hon talade eller log. Hennes ansikte var smalt och magert, men detta var det enda tecken, som tydde på, att hon var sjuk. Hon knäppte varken ihop händerna eller såg tåligh och undergiven ut, utan tvärt om strålade glad och belåten. Hon var icke klädd i någon "spetsprydd morgonrock", utan en löst sittande resdräkt av något slags mjukt, grått tyg, prydd med en ljusröd rosett vid

halsen, och dessutom hade hon armband och en rund hatt med en stor, grå plym. Alla Katys drömmar om den "fromma sjuklingen" togo helt hastigt till flykten. Men ju längre hon betraktade kusin Helena, desto mera tyckte hon om henne, tills hon slutligen måste erkänna för sig själv, att hon var mycket trevligare än det fantasiporträtt, som hon och Clover utmålade för sig.

"Hon ser ju alldeles ut som en vanlig människa, eller vad tycker du?" viskade Cecy, som kommit för att få se en skymt av den nykomna.

"Ja-a", svarade Katy tveksamt, "men hon är bra mycket vackrare."

Efter en stund bar doktor Carr upp Helena till hennes rum. Alla barnen ville följa med, men pappa förklarade, att kusin Helena var trött och måste vila sig. De gingo därför ut och lekte till tedags.

"Ack, låt mig få bära upp brickan", bad Katy, då hon såg, huru tant Izzie gjorde i ordning kusin Helenas kvällsvard. Och en sådan aptitlig kvällsvard det var sedan! Kall kyckling och hallon och grädde och te i en vacker, äkta kopp, och en sådan snövit servett, som tant Izzie lade på brickan!

"Nej", sade tant Izzie, "då släpper du den bara i golvet." Men Katy såg så bönfällande ut, att doktor Carr sade: "Jo, låt henne göra det, Izzie, jag tycker om att små flickor försöka göra nytta."

Helt stolt över sitt uppdrag tog Katy brickan och bar den varsamt tvärs över förstugan. På det stora bordet stod en skål med blommor. När Katy gick förbi den, fick hon en ljus idé. Hon satte ifrån sig brickan, tog en vacker ros ur skålen och lade den på servetten bredvid fatet med de röda hallonen. Detta såg mycket vackert ut, och Katy log helt belåtet åt sin goda idé.

"Varför stannar du?" ropade tant Izzie från matsalen. "Akta dig väl, Katy! Jag tror verkligen det vore bäst, att Bridgie finge ta den."

"Nej, nej", protesterade Katy, "jag är strax uppe." Och hon skyndade uppför trappan det fortaste hon

kunde. Men denna hast blev ödesdiger! Hon hade just uppnått dörren till gästrummet, då hon trampade på sitt skoband, vilket som vanligt dinglade kring hennes fot, tog miste på ett steg och snavade. För att hindra sig från att falla grep hon tag i dörren. Dörren flög upp, och Katy föll med bricka, grädde, hallon, rosor och allt framstupa på mattan.

“Var det inte det jag sade!” utbrast tant Izzie från nedre våningen.

Katy glömde aldrig, huru vänlig kusin Helena var vid detta tillfälle. Hon låg till sängs och blev naturligtvis mycket förskräckt, då Katy kom inrusande och störtade omkull med brickan, men så fort hon hämtat sig litet, kunde ingenting vara vänligare än det sätt, varpå hon tröstade den bedrövade Katy och vände hela saken i skämt, så att till och med tant Izzie glömde bort att bannas. De sönderslagna tallrikarna plockades upp och mattan gjordes ren, under det tant Izzie ställde i ordning en ny bricka, som var precis lik den förra.

“Var snäll och låt Katy få bära upp den!” bad kusin Helena med sin vänliga röst, “jag är säker på, att hon blir försiktigare den här gången. Och Katy lilla, jag vill så gärna ha en sådan där ros till. Jag gissar, att det var du, som lagt dit den, var det inte så?”

Denna gången var Katy verkligen försiktig, och allt gick lyckligt. Hon ställde brickan på ett litet bord bredvid sängen och satte sig sedan på en stol och åsåg, huru kusin Helena intog sin måltid. Hon kände sig så varm om hjärtat och tacksam mot kusin Helena, ty det finns ingenting, som man är så känslig för, som när någon hjälper en att återvinna aktningen för sig själv.

Kusin Helenas aptit var icke stor, ehuru hon förklarade, att allting var utmärkt. Katy kunde se, att hon var mycket trött.

“Om du vill hjälpa mig att skaka om den här kudden”, sade hon efter slutad måltid, “så där ja — och så flytta den andra kudden litet, så tror jag att jag

skall lägga mig till ro och försöka sova. Tack — det är så bra så. Kära Katy, jag tror minsann du är född till sjuksköterska. Giv mig nu en kyss! God natt! I morgon skola vi ha en trevlig pratstund tillsammans.“

Då Katy lämnade sin kusin, kände hon sig mycket lycklig till mods. “Kusin Helena är alldeles förtjusande“, berättade hon för Clover. “Och hon hade den allra vackraste nattdräkt med så mycket krus och spetsar, precis som det brukar stå omtalat i böcker.“

“Är det inte orätt att bry sig om kläder, när man är sjuk?“ frågade Cecy.

“Jag tror inte, att kusin Helena skulle kunna göra någonting orätt“, sade Katy.

“Jag berättade för mamma, att hon begagnade armband, och mamma sade att hon var rädd, att er kusin var mycket världsligt sinnad“, svarade Cecy med viktig min.

Katy och Clover blevo helt bekymrade över detta omdöme. De resonerade därom, medan de klädde av sig.

“Jag skall minsann fråga kusin Helena i morgon“, sade Katy.

Följande morgon stego barnen upp mycket tidigt. De gladdo sig åt, att det var lovtid, ty om detta icke varit fallet, så skulle de varit tvungna att gå till skolan utan att träffa kusin Helena, som icke vaknade förrän sent. De blevo otåliga över dröjsmålet och sprungo så ofta uppför trappan för att lyssna vid dörren och höra, om hon var vaken, att tant Izzie slutligen måste befalla dem att gå ut och leka. Katy opponerade sig mot denna order, men tröstade sig med att gå ned i trädgården och plocka de vackraste blommor, hon kunde få tag i, för att giva dem till kusin Helena, så fort hon träffade henne.

När tant Izzie äntligen gav henne tillåtelse att hälsa på kusin Helena, låg denna på soffan, klädd i en nystruken blå muslinsklänning med blåa band och koketta guldskinnskör med sidenrosetter. Soffan var placerad med ryggen mot dagern, och i den låg en

vacker broderad kudde, som Katy aldrig förut sett, och en hel del andra saker lågo kringströdda i rummet och gävo det ett helt annat utseende. De andra rummen voro nog också fina och ordentliga, men av en eller annan orsak voro tant Izzies rum aldrig *trevliga*. Barn ha en snabb uppfattning av dylika saker, och Katy observerade genast, att gästrummet aldrig sett så trevligt ut som nu.

Kusin Helena såg blek och trött ut, men hennes ögon och leende voro lika strålande som alltid. Hon blev mycket förtjust över blommorna, som Katy blygt räckte henne.

“Ack, så vackra!” utbrast hon. “Jag måste genast sätta dem i vatten. Kära Katy, vill du ta den där lilla vasen, som står på byrån, och ställa den på stolen här bredvid mig? Och vill du öka din godhet med att hålla litet vatten i den först?”

“En sådan vacker vas!” utbrast Katy, i det hon tog den smakfulla, vita skålen, som vilade på en förgylld ställning. “Är det din, kusin Helena?”

“Ja, det är min favoritvas. Hemma brukade den alltid stå bredvid mig på ett litet bord, och jag trodde, att mitt hotellrum skulle komma att se mera hemlikt ut, om jag hade den med mig, och därför tog jag den. Men varför ser du så undrande ut, Katy? Tycker du det är besynnerligt, att en vas reser omkring i en koffert?”

“Nej,” svarade Katy långsamt och dröjande, “jag tänkte bara — kusin Helena, är det världsligt att tycka om vackra saker, när man är sjuk?”

Kusin Helena brast ut i ett hjärtligt skratt.

“Hur kom du att tänka på något sådant?” sade hon.

“Cecy sade det, när jag berättade för henne om din vackra nattdräkt.”

Kusin Helena log muntert.

“Jag skall säga dig min åsikt, Katy”, sade hon.

“Vackra saker äro inte mera världsliga än fula, när de inte göra oss fåfänga eller likgiltiga för andras trevnad. Och sjukdom är i och för sig en så obehaglig sak,

att om inte sjuka personer vårdade sitt yttre, skulle de bliva en pina för sig själva och sin omgivning. Jag tror inte att det är möjligt för en sjukling att vara för noga. Och när man har huvudvärk och ryggvärk och all möjlig slags värk“, tillade hon småleende, ”så tror jag inte, att man riskerar att bliva fåfång för det man har ett broderi mer eller mindre på sin nattdräkt eller några brokiga band på sin klänning.“

Hon började nu ordna bloimorna, varvid hon vidrörde var och en särskilt så ömt, som om de varit hennes kära vänner.

”Ett sådant besynnerligt ljud!“ utbrast hon plötsligt.

Och det var verkligen besynnerligt — ett slags snörvlande och fnysande, som om en flodhäst eller valross promenerat upp och ned i förstugan. Katy öppnade dörren, och se, där stodo Harry och Amy, mycket röda i ansiktet, därför att de tryckt näsan mot nyckelhålet under det fåfänga bemödandet att se, om kusin Helena var uppe och färdig att taga emot besök.

”Ack, låt dem komma in!“ ropade kusin Helena från sin soffa.

Och nu kommo de in, inom kort åtföljda av Clover och Elsie. En sådan trevlig förmiddag de hade! Kusin Helena visade sig äga en riktig talang att berätta sagor och hitta på lekar, som kunde lekas kring hennes soffa och icke åstadkomma mera buller, än hon kunde stå ut med. När tant Izzie tittade in vid elvatiden, stod glädjen högt i tak, och innan hon visste ordet av, blev hon dragen med i leken. Något sådant hade då aldrig hänt förr! Där satt tant Izzie på golvet med tre långa ”horn“ instuckna i håret och lekte: ”Jag är en fin dam, alltid fin“, på det lustigaste sätt i världen. Barnen voro så förtjusta över denna syn, att de knappt kunde tänka på leken och alltid glömde, huru många ”horn“ de hade. Clover tänkte i sitt stilla sinne, att kusin Helena var en riktig trollkvinna, och när pappa kom hem vid middagstiden, sade han nästan alldeles detsamma.

“Vad har du gjort med dem, Helena?” frågade han, då han öppnade dörren och varseblev den glada kretsen på mattan. Tant Izzies hår hängde till hälften upplöst kring hennes axlar. Filip rullade omkring på mattan i skratkonvulsioner. Men kusin Helena försäkrade, att hon inte gjort någonting alls, och snart satt pappa också på golvet och lekte lika glatt som de andra.

“Nej, nu måste jag göra ett slut på det här“, utbrast han, när alla skrattat sig trötta och fått huvudena så fulla med “horn“ som ryggen på ett piggsvin. “Kusin Helena blir alldeles uttröttad. Spring nu er väg allesammans, barn, och kom inte hit igen, förrän klockan slagit fyra. Hör ni vad jag säger, kycklingar? Spring, spring! Sjas, sjas!“

Barnen skingrades som en skock höns och försvunno — alla utom Katy. “Jag skall sitta så tyst, pappa“, bad hon. “Kan jag inte få stanna, tills middagsklockan ringer?“

“Låt henne få det!“ sade kusin Helena, och då gav pappa sitt samtycke.

Katy satt på golvet och höll kusin Helenas hand och lyssnade till hennes samtal med pappa. Det intresserade henne, fast det handlade om saker och personer, som hon icke kände till.

“Hur mår Alex?“ frågade doktor Carr slutligen.

“Jo, tack, nu är han kry igen“, svarade kusin Helena med ett av sina mest strålande leenden. “Han var överansträngd och trött i våras, och vi voro litet ängsliga för hans hälsa, men Emma övertalade honom att taga sig ett par veckors ledighet, och när han kom tillbaka igen, var han alldeles frisk och uppkryad.“

“Träffar du dem ofta?“

“Nästan varenda dag, och lilla Helena kommer till mig var dag och tar lektioner, som du vet.“

“Är hon lika vacker som när hon var liten.“

“Ja då — vackrare tror jag nästan. Hon är en liten älsklig varelse, och det är ett av mina största

nöjen att få ha henne så mycket hos mig. Alex försöker inbilla mig, att hon är lik mig, som jag förr såg ut. Men det är en alltför stor komplimang, för att jag skall våga ta den åt mig.“

Liksom driven av en oemotståndlig impuls lutade doktor Carr sig ned och kysste Helena på pannan. "Mitt kära barn", sade han. Detta var alltsammans, men det låg någonting i tonen, som uppväckte Katys nyfikenhet.

"Pappa", sade hon, då de voro ensamma en stund efter middagen, "vem är Alex, som du och kusin Helena talade om?"

"Varför frågar du det, Katy?"

"Det vet jag inte riktigt — men kusin Helena såg så — och pappa kysste henne — och så tänkte jag, att det kanske var någonting intressant."

"Det är det också", sade doktor Carr, i det han drog Katy ned på sitt knä. "Jag kan gärna berätta det för dig, Katy, ty du är stor nog att förstå, huru vackert det är, och förständig nog (det hoppas jag åtminstone) att inte prata bredvid munnen och göra några frågor. Alex är namnet på någon, som kusin Helena för länge sedan, då hon var frisk och stark, höll mycket av och skulle gifta sig med."

"Men varför gjorde hon inte det?" utbrast Katy.

"Hon träffades av en förfärlig olycka", fortfor doktor Carr. "Under en lång tid trodde de, att hon skulle dö, men så småningom blev hon bättre, och läkarne förklarade, att hon kunde leva i många år, men att hon alltid måste ligga på sin soffa, en hjälplös krympning för livet."

Alex blev gränslöst förtvivlad, när han fick veta det. Han ville gifta sig med Helena i alla fall och taga vård om henne, men det ville hon inte samtycka till. Hon bröt förlovningen och sade, att hon hoppades, att han med tiden skulle glömma henne och lära sig hålla av någon annan, som han kunde gifta sig med. Det gjorde han också efter många års förlopp, och nu

äro han och hans hustru kusin Helenas närmaste gran-
nar och bästa vänner. Deras lilla flicka är uppkal-
lad efter henne. Hon heter Helena. De rådgöra med
henne om alla sina planer, och det finns ingen män-
niska i världen, som de sätta ett sådant värde på."

"Men känner inte kusin Helena sig avundsjuk, när
hon ser dem ha glatt och roligt, och hon själv inte
alls kan vara med om det?" frågade Katy.

"Nej", svarade doktor Carr, "det gör hon inte, där-
för att hon redan är en halv ängel och älskar andra
mera än sig själv. Jag är mycket glad över att hon
kunnat komma hit och hälsa på oss, ty hon är en före-
syn för oss alla, Katy, och jag skulle inte önska nå-
got högre, än att mina små flickor ville taga exempel
efter henne."

"Det måste vara *förfärligt* att vara sjuk", tänkte
Katy, då hennes pappa gått. "Om jag vore tvungen
att ligga till sängs en hel vecka, så skulle jag dö —
ja, det skulle jag."

Stackars Katy! Det var med henne som med alla
andra unga. Hon trodde det vara den lättaste sak i
världen att dö, så snart något gick henne emot.

Detta samtal med pappa gjorde kusin Helena dub-
belt intressant i Katys ögon. "Det var alldeles likt
något i en bok", att bo i samma hus som hjäl-
tinnan i en så vacker och sorglig kärlekshistoria.

Under de timmar, som nu följde, avbröto barnen
oupphörligt sin lek för att springa och se efter, om
klockan var fyra, och i samma ögonblick klockan slog
de betydelsefulla slagen, rusade alla sex barnen upp-
för trappan.

"Den här gången tror jag, vi skola berätta sagor",
sade kusin Helena.

Och så berättade de sagor, och kusin Helenas voro
de bästa av alla. Det var isynnerhet en om en rö-
vare, som kom dem att rysa av förtjusning. Alla utom
Filip, som blev så upprörd, att han blev helt krigisk!

"Jag ä' inte rädd för rövare", förklarade han, i

det han travade upp och ned i rummet. "När de komma, ska' jag hugga dem mitt itu med mitt svärd, som pappa givit mig. De kommo en gång, och då högg jag itu två, tre, fyra, elva stycken. Ja, ni ska få se!"

Men om aftonen, då de mindre barnen gått till sängs och Katy och Clover sutto kvar hos kusin Helena i gästrummet, hördes ett klagande tjut från barnkammaren. Clover sprang ned för att se vad som stod på, och se, där satt lille Filip upprätt i sängen och ropade på hjälp.

"Det är rövare under sängen", snyftade han "alldes förfärligt många rövare."

"Nej, kära Filip", sade Clover, i det hon tittade under sängen för att lugna honom, "det finns ingen där."

"Jo, det finns det visst", förklarade Filip, och grep tag om hennes arm. "Jag hörde dem; de *tuggade på mina skinntofflor.*"

"Stackars lilla unge", sade kusin Helena, då Clover, sedan hon lugnat Filip, kom upp och talade om vad som stått på. "Det var en varning för framtiden mot rövarhistorier. Men denna slutade så lyckligt, att jag inte trodde, att någon skulle bli rädd."

Efter detta var det inte värt att tant gav några order om att barnen icke skulle få gå upp på gästrummet. Hon kunde lika gärna befallt en flugsvärm att avlägsna sig från en sockerskål. På ett eller annat sätt lyckades de alltid att smyga sig upp på gästrummet, och var gång tant Izzie kom in, kunde hon vara säker på att finna dem där, så nära kusin Helena, som det var dem möjligt att komma. Och kusin Helena bad, att hon inte skulle förbjuda dem det.

"Vi ha ju endast ett par dagar att vara tillsammans", sade hon. "Låt dem komma så ofta de vilja! Det tröttar mig inte det allra minsta."

Lilla Elsie fäste sig med passionerad vänskap vid sin nya vän, och kusin Helena, som hade en skarp blick, såg genast det trånande uttrycket i Elsies an-

sikte och bemödade sig att vara särskilt öm och vänlig mot henne. Detta företräde gjorde Katy avundsjuk; hon kunde icke fördraga att dela sin kusin med någon.

Då den sista aftonen kom, och barnen efter intagen kvällsvard begåvo sig upp till gästrummet, var kusin Helena sysselsatt med att öppna en låda, som kommit med snälltåget.

“Det är en Farväl-låda”, sade hon. “Nu måste ni alla sätta er i en lång rad, och när jag gömmer händerna bakom ryggen, så här, så få ni i tur och ordning välja vilken ni vill ha.”

Och nu gick det i tur och ordning: “vilken hand vill du ha, den högra eller den vänstra?” och med en min som om hon varit en vis fe drog kusin Helena fram någonting vackert åt var och en. Först kom en vas alldeles lik den, som Katy beundrat så mycket. Katy skrek av förtjusning, när den lades i hennes händer:

“Ack, så vacker, så förtjusande!” utbrast hon.

“Den skall jag bevara, så länge jag lever och andas!”

“Om du håller ord med det, så vore det första gången du hade någonting längre än en vecka utan att slå sönder det”, inföll tant Izzie, som också var närvarande vid utdelningen.

Närmast i ordningen följde en vacker portmonnä av purpurröd plysch åt Clover. Den var just vad hon behövde, ty hon hade nyligen tappat sin portmonnä. Sedan kom en liten söt medaljong på ett sammetsband, som kusin Helena knöt om Elsie's hals.

“Det ligger en lock av mitt hår inuti”, sade hon.

“Men Elsie, min älskling, hur är det fatt? Gråt inte så!”

“O, du är så vacker och så snäll”, snyftade Elsie, “och nu skall du resa din väg.”

Harry fick en dominolåda och Amy ett solitärspel. Filip blev begåvad med en sagbok — “Sagan om rövarekatten”.

“Den skall påminna dig om den där natten, då rövarne kommo och gnagde på dina tofflor”, sade kusin Helena med ett skälmskt småleende. Alla brusto ut i högljutt skratt, och Filip skrattade hjärtligast av alla.

Ingen var glömd. Doktor Carr fick en anteckningsbok, tant Izzie en sykorg, och även Cecy var ihågkommen. Hennes present var: “De gyllene gärningarnas bok” med alla slags berättelser om gossar och flickor, som uträttat vackra saker. Cecy var till en början alldeles för förtjust för att kunna tala.

“Tack så mycket, kusin Helena!” utbrast hon slutligen. Cecy var naturligtvis icke det minsta släkt med henne, men hon och barnen Carr hade för vana att dela sina tanter och farbröder och släktingar i allmänhet, liksom de gjorde med alla andra goda saker.

Följande dag kom det sorgliga avskedet. Alla barnen stodo vid grinden och viftade med sina näsdukar, när vagnen rullade bort. Då den kommit alldeles ur sikte, rusade Katy upp på sitt rum för att riktigt få “gråta ut i fred”.

“Pappa sade, att han önskade, att vi alla skulle likna kusin Helena”, tänkte hon, då hon torkade sina ögon, “och jag skall verkligen försöka, fast jag antar, att om jag också försökte i tusen år, så skulle jag inte kunna bli hälften så god. Jag skall bli flitig och hålla mina saker i ordning och vara rysligt snäll mot de små. Ack, om bara tant Izzie vore som kusin Helena, hur lätt skulle det inte då gå att vara snäll! Men det kan inte hjälpas — jag skall tänka på henne hela tiden och börja i morgon.”

ÅTTONDE KAPITLET.

I morgon.

“I morgon skall jag börja“, tänkte Katy, då hon somnade in på kvällen. Ack, huru ofta tänka vi icke så! Och huru ledsamt är det icke, att när morgonen kommer, och i morgon är i dag, så vakna vi vanligen upp med helt andra känslor, otåliga och likgiltiga, och icke alls hågade att hålla alla de vackra föresatser, vi gjort den föregående aftonen.

Ibland förefaller det, som om det finnes små elaka tomtar, vilka hållas bundna så länge solen skiner, men smyga sig in i våra sovrum om natten för att förarga oss och bringa vårt humör ur jämvikt. Hur kan det annars komma sig, att vi ofta vakna vid så dåligt lynne, när vi lagt oss i den bästa sinnesstämning? Så var i dag förhållandet med Katy. Hennes sista halvvakna tanke på aftonen var en föresats att från den stunden bliva en riktig ängel och likna kusin Helena så mycket som möjligt. Men när hon öppnade sina ögon på morgonen, var hon alldeles ur humör och så retlig som ett bi. Gamla Maria förklarade, att hon vaknat på galen sida. Jag undrar inom parentes, om någon människa någonsin blir nog förständig att tala om för oss vilken sida, som är den galna, så att vi alltid må kunna välja den andra. Tänk så trevligt det skulle vara, om någon ville göra oss den tjänsten!

Det är en erfarenhet, som vi litet var gjort, att när man börjar sin dag i en vresig sinnesstämning, så går allting bakvänt och bidrager till att öka misstämningen. Det första Katy gjorde på morgonen var att slå sönder sin vackra vas — den som hon fått av kusin Helena.

Den stod på byrån med några röda rosor i. På byrån stod också en spegel, som kunde svängas fram och tillbaka. Under det Katy satt och kammade sig, vickade spegeln till, så att hon icke kunde se. Hade nu Katy varit vid gott humör, så hade hon icke låtit denna obetydlighet inverka på sig, men nu blev hon förargad och gav spegeln en häftig knuff, så att den svängde framåt. Krasch, sade det, och innan Katy visste ordet av, lågo rosorna kringströdda på golvet och kusin Helenas vackra present var sönderslagen.

Katy satte sig ned på mattan och grät så bittert, som om hon varit själve lille Filip. Tant Izzie hörde hennes jämmer och kom in.

“Jag är mycket ledsen“, sade hon, i det hon böjde sig ned och tog upp den sönderslagna vasen, “men jag väntade mig inte något annat av en så vårdslös flicka som du, kära Katy. Sitt nu inte där och gråt, som om du vore ett tre års barn, utan stig upp och kläd dig, annars kommer du för sent till frukosten.“

“Vad står på?“ frågade doktorn Carr, som märkte, att Katy hade förgrättna ögon, då hon satte sig ned vid frukostbordet.

“Jag har slagit sönder min vas“, svarade Katy i bedrövad ton.

“Det var mycket oförsiktigt av dig att sätta den på ett så farligt ställe“, sade hennes tant. “Du borde ha vetat, att spegeln skulle svänga till och slå ner den.“ Och när hon såg en stor tår trilla ned på Katys tallrik, tillade hon: “Min kära Katy, du är verkligen för stor för att bära dig så barnsligt åt. Harry skulle skämmas att göra så. Du får verkligen lov att behärska dig.“

Denna förmaning bidrog naturligtvis icke till att förbättra Katys humör, och hon intog sin frukost under trumpen tystnad.

“Vad ska' ni ta er för i dag?“ frågade doktor Carr i hopp att giva sakerna en gladare vändning.

“Gunga!“ skreko Amy och Harry med en mun.

"Alexander har satt upp en sådan präktig gunga i vedboden."

"Nej, det får ni inte", inföll tant Izzie i bestämd ton, "gungan får inte användas förrän i morgon, kom ihåg det, barn! Inte förrän i morgon och inte då heller, utan att jag ger er tillåtelse."

Detta var oförståndigt sagt av tant Izzie. Det hade varit bättre, om hon förklarat tydligare, huru det förhöll sig med gungan. Saken var nämligen den, att Alexander, då han satte upp gungan, hade bräckt en av bjälkarna, som fäste den vid taket. Han ämnade sätta dit en ny under dagens lopp, men hade varnat fröken Carr för att låta någon dessförrinnan använda gungan, emedan den icke var säker. Om hon hade sagt detta till barnen, skulle allt varit gott och väl, men tant Izzies åsikt var den, att barnen skulle lyda de äldre utan några som helst förklaringar.

Amy, Elsie och Harry sågo alla mycket missbelättna ut, när de hörde denna order. Elsie var den första, som återvann sitt goda humör.

"Jag bryr mig inte om det, för jag har bråttom", sade hon. "Jag skall skriva ett brev till kusin Helena om någonting, jag."

"Om vad då?" frågade Clover.

"Om någonting", svarade Elsie hemlighetsfullt.

"Kusin Helena sade, att ingen av er skulle få veta det. Det är en hemlighet mellan henne och mig."

"Jag tror inte, att kusin Helena sade något sådant alls", sade Katy i butter ton. "Hon skulle minsann inte anförtro några hemligheter åt en sådan liten enfaldig flicka som du!"

"Jo, det skulle hon, du", svarade Elsie förargad.

"Hon sade, att hon kunde lita på mig, lika mycket som om jag vore stor. Och hon sade, att jag var hennes älskling, ja, det sade hon, du!"

"Gräla inte!" inföll tant Izzie. "Katy, i din översta byrålåda ligger allt huller om buller; jag har aldrig i mitt liv sett något så slarvigt. Gå genast upp

och gör i ordning den, innan du tar dig till med något annat. Ni måste hålla er i skuggan nu, barn, för det är alldeles för hett för er att leka i solen. Elsie, spring ned i köket och säg till Debby, att jag vill tala med henne!"

"Ja", svarade Elsie i viktig ton, "och sedan skall jag skriva mitt brev till kusin Helena."

Katy gick långsamt uppför trappan. Hennes huvud värkte litet, och ögonen svedo och kändes tunga av det myckna gråtandet. Allting föreföll svårt och odrägligt. Hon tyckte att det var styggt av tant Izzie att låta henne arbeta under lovet, och när hon kom upp på sitt rum, drog hon ut lådan med en suck av otålighet.

Det måste erkännas, att fröken Carr hade rätt; en byrålåda kunde omöjligt se slarvigare ut. Alla möjliga saker lågo blandade om varandra, alldeles som om någon rört omkring i lådan med en stor käpp. Där lågo böcker och färglådor, fullklöttrade papperslappar, blyertspennor och borstar i broderlig endräkt. Uppdragna strumpor lågo snodda om näsdukar, bandstumpar och kragar. Halskrås, tillskrynklade så att man knappast kunde se vad de voro gjorda av, stucko fram mellan de tyngre sakerna, och diverse tomma pappaskar lågo överst, men de skatter, de en gång innehållit, lågo däremot på botten av lådan, begravda under massan av saker.

Det fordrades mycket både tid och tålmod för att bringa ordning i detta kaos, men Katy visste, att tant Izzie kunde komma upp vilket ögonblick som helst, och vågade därför icke sluta, förrän allt var i ordning. När det äntligen var gjort, kände hon sig mycket trött och beslöt att gå ut och svalka sig litet. I trappan mötte hon Elsie med en griffeltavla i handen; men så snart Elsie varseblev Katy, stack hon tavlan bakom ryggen.

"Du får inte se", sade hon; "det är mitt brev till kusin Helena. Ingen annan än jag vet hemligheten."

Jag har skrivit det själv, och nu skall jag skicka det på posten. Se, det är ett frimärke på." Och verkligen satt där icke ett frimärke fastsmetat på tavlans ram.

"Din lilla gås", sade Katy otåligt, "inte kan du sända det där på posten. Se så, giv mig griffeltavlan nu; jag skall skriva rent vad du skrivit på tavlan, och sedan får du nog ett kuvert av pappa."

"Nej nej", skrek Elsie, "du får inte. Då finge du ju se vad jag skrivit, och kusin Helena sade, att jag inte skulle få tala om det. Det är en hemlighet. Släpp min griffeltavla, säger jag dig. Jag skall minnsann tala om för kusin Helena en sådan stygg flicka du är, och se'n bryr hon sig inte om dig en enda smula."

"Se där, tag din gamla tavla då!" utbrast Katy förargad, i det hon gav henne en knuff. Elsie förlorade jämvikten, skrek och försökte taga fatt i ledstången, men detta lyckades henne ej, och hon föll med en tung duns ned på golvet i förstugan.

Det var icke något svårt fall, endast några få steg, men stöten var hård, och Elsie skrek, som om hon slagit sig alldeles fördärvad. Tant Izzie och Mary kommo rusande från var sitt håll.

"Katy — knuffade — mig", snyftade Elsie. "Hon ville, att jag skulle berätta min hemlighet, och jag ville inte. Hon är så stygg och tråkig så."

"Nå, fröken Katy, nu tycker jag åtminstone, att ni borde skämmas", utbrast tant Izzie. "Att låta ditt dåliga humör gå ut över din stackars lilla syster på ett sådant sätt! Tänk vad kusin Helena skall bli överraskad, när hon får höra talas om det här! Så ja, Elsie lilla, gråt inte mera nu, kära barn. Kom upp med mig, så skall jag stryka på litet arnicatinktur, och Katy skall inte få göra dig illa igen."

De gingo tillsammans upp till tant Izzies rum, och Katy, som blev lämnad ensam kvar, kände sig mycket olycklig. Hon var ångerfull, trotsig, missnöjd och

butter på en gång. Hon visste med sig, att hon icke ämnat göra Elsie något illa, och skämdes över, att hon knuffat till henne. Men tant Izzies antydan, att hon skulle berätta saken för kusin Helena, hade förargat henne allt för mycket, för att hon skulle erkänna sitt fel inför sig själv eller någon annan.

"Jag bryr mig inte om det", mumlade hon, i det hon sväljde ned sina tårar. "Elsie är en riktig grinsibba, och tant Izzie tar alltid hennes parti. Och det bara för att jag sade den lilla gåsen, att hon inte kunde få skicka en stor, tung griffeltavla på posten."

Katy gick genom en bakport ut på gården, och då hon passerade förbi vedboden, fick hon syn på den nya gungan.

"Just likt tant Izzie att förbjuda barnen att gunga, ända tills hon ger dem lov", tänkte hon. "Jag antar, att hon tycker det är för hett eller något dylikt. Jag skall då åtminstone inte lyda henne."

Hon satte sig i gungan. Det var en förträfflig gunga med ett brett, bekvämt säte och tjocka, nya rep; och sätet hängde just på lagom avstånd från golvet. Alexander hade en utmärkt förmåga att sätta upp gungor, och han kunde aldrig valt ett trevligare ställe än vedboden.

Det var ett stort rum och mycket högt till taket! För tillfället fanns där just icke mycket ved; och det lilla som fanns låg upptravat utmed väggarna för att ta så litet rum som möjligt. I vedboden var det skumt och svalt, och gungans svängningar tycktes sätta luften i rörelse. Katys hår fladdrade, som om hon viftat sig med en solfjäder, och hennes upprörda sinnesstämning gav så småningom vika för ett drömmande lugn. Allehanda slags idéer började genomkorsa hennes hjärna. Svängande fram och tillbaka som pendeln på en stor klocka, kom hon så småningom allt högre och högre upp. Hon gav sig själv fart och skrapade med fötterna mot golvet vid varje svängning, som gungan gjorde. Nu nådde hon ända upp till översta kanten

på den stora välvda dörren, och snart rörde hon nästan vid tvärbjälken över densamma och kunde genom de små runda fönstren se duvorna, som sutto och kråmade sig på taket, ock de vita molnen, som seglade på himlen. Hon hade aldrig gungat så högt förr. Hon tyckte, att det kändes, som om hon flugit, och vred och vände sig allt häftigare framåt i gungan för att komma ännu högre upp och kunna skrapa med fötterna mot taket.

Just när hon var nära taket, hördes plötsligt ett knakande ljud, gungan svängde häftigt om till hälften och slungade Katy ut i luften. Hon grep tag i repet, men kände, hur det gled undan hennes hand, och därpå — föll hon ner — ner — ner. Sedan blev allt mörkt, och hon visste ej mera till sig.

När hon öppnade ögonen igen, låg hon på en soffa i matsalen. Clover låg på knä bredvid soffan och betraktade henne med förskrämda blickar, och tant Izzie hällde något kallt och vått på hennes panna.

“Vad står på?” frågade Katy med svag röst.

“O, hon lever — hon lever!” utbrast Clover, i det hon slog sina armar om Katy och snyftade högt.

“Tyst, barn!” Tant Izzies röst lät ovanligt mild. “Du har fallit och slagit dig, Katy. Minns du inte det?”

“Fallit? Jo visst — från gungan”, sade Katy, och nu återvände småningom minnet av vad som passerat. “Gick repet sönder, tant Izzie? Jag kan inte minnas hur det var.”

“Nej, Katy, inte repet; bjälken lossade från taket. Den var knäckt och därför inte säker. Minns du inte, att jag sade, att ni inte skulle få gunga i dag. Kanske du hade glömt det?”

“Nej, tant Izzie, jag glömde inte — jag — “Nu kunde Katy icke fortsätta längre. Hon slöt ögonen, och stora tårar runno ned för kinderna.

“Gråt inte”, viskade Clover, under det hennes egna tårar runno ohejdat. “Tant Izzie ämnar inte banna.

dig." Men Katy var alltför uppskakad och svag för att kunna hejda tårarna.

"Jag tror, att jag skulle vilja gå upp och lägga mig", sade hon. Men när hon försökte att resa sig upp från soffan, började golvet att dansa runt för hennes ögon, och hon sjönk tillbaka mot kuddarna igen.

"Men jag kan ju inte stå!" stammade hon med ett uttryck av förfäran.

"Jag är rädd för att du skadat dig någonstans", sade tant Izzie, som själv såg ganska uppskrämd ut. "Det är bättre, att du ligger stilla en stund, innan du försöker att röra dig. Ah, se där ha vi doktorn, det var då för väl!" Med dessa ord gick han den inträdande till mötes. Det var inte doktor Carr, utan doktor Alsop, som bodde helt nära dem.

"Jag är så glad, att ni kunde komma", sade tant Izzie. "Min bror har rest bort och kommer ej tillbaka förrän i morgon, och nu har en av flickorna fallit och slagit sig så illa."

Doktor Alsop satte sig på en stol bredvid soffan och kände på Katys puls. Sedan började han undersöka henne överallt.

"Kan vi röra det här benet?" frågade han.

Katy gjorde en svag rörelse.

"Än det här då?"

Rörelsen var betydligt svagare.

"Gjorde det ont?" frågade doktor Alsop, som såg, att det ryckte till i hennes ansikte.

"Ja, litet", svarade Katy, som ansträngde sig för att icke brista ut i gråt.

"I ryggen, eller hur? Kändes smärtan högt upp eller långt ner?" Och doktorn undersökte under några minuter Katys ryggrad.

"Jag är rädd för att hon gjort sig någon skada", sade han slutligen, "men det är omöjligt att säga bestämt varuti den består. Det kan ju hända, att det bara är en lindrig vrickning", tillade han, då han såg det förskräckta uttrycket i Katys ansikte. "Det är

bäst, att ni låter bära upp henne och klär av henne så fort som möjligt, fröken Carr. Jag skall skriva ett recept på en salva att frottera henne med." Med dessa ord tog doktor Alsop fram en bit papper och började skriva.

"Måste jag verkligen gå till sängs?" sade Katy. "Hur länge behöver jag ligga, doktor Alsop?"

"Det beror på, huru fort vi bli bra", svarade doktorn, "och det hoppas jag inte skall dröja så länge. Kanske om några dagar."

"Några dagar!" upprepade Katy i förtvivlad ton.

När doktorn gått, hjälptes tant Izzie och Debby åt att lyfta upp Katy och buro henne långsamt upp för trapporna. Det var ingen lätt sak, ty varenda rörelse plågade henne, och känslan av att vara hjälplös plågade henne allra mest. Hon kunde icke låta bli att gråta, sedan hon väl blivit avklädd och lagd i sin säng; allt föreföll henne så underligt och förskräckligt. Ack, om pappa ändå varit hemma, tänkte hon. Men doktor Carr hade rest ut på landet för att besöka någon, som var svårt sjuk, och kunde omöjligt återväntas förrän följande dag.

Vad denna eftermiddag föreföll gränslöst lång! Tant Izzie skickade upp litet mat på en bricka, men Katy kunde inte äta; hennes läppar voro alldeles torra, och hennes huvud värkte. Solen började nu skina in, så att det blev hett i rummet; flugorna surrade in genom fönstret och pinade henne genom sin närghägenhet, och längs hela ryggraden kände hon stickningar av smärta. Hon låg med slutna ögon, emedan dagern plågade henne. Och alla slags bedrövliga tankar genomkorsade hennes hjärna.

"Kanske min rygg verkligen är skadad", tänkte hon för sig själv, "så att jag måste ligga här en hel vecka. Nej, nej, det *kan* jag inte! Lovet varar inte mer än åtta veckor, och jag skulle göra så många trevliga saker! Hur är det möjligt att vara så tålig som kusin Helena, när man är tvungen att ligga stilla? Tänk vad hon skall bli ledsen, när hon får höra vad

som hänt mig? Var det verkligen i går, som hon reste? Jag tycker det är ett helt år sedan. Om jag bara inte hade brytt mig om den där otäcka gungan!" Och nu började Katy att tänka på, huru det skulle varit, om hon *inte hade*, och att hon och Clover hade tänkt att gå till Paradiset denna eftermiddag. Just nu skulle de ha suttit under de lummiga träden. När hon tänkte på det, blev hennes huvud ännu hetare och hennes ställning ännu mera obekvämt.

Plötsligt fick hon en förnimmelse av att den starka dagern mildrades och att en sval fläkt tycktes blåsa över henne. Hon öppnade sina matta ögon; gardenerna voro nedfällda, och bredvid sängen satt lilla Elsie och fläktade henne med ett palmblad.

"Väckte jag dig, Katy?" frågade hon blygt.

Katy betraktade henne med stora, förvånade ögon.

"Var inte rädd", sade Elsie, "jag skall inte störa dig. Amy och jag äro så ledsna, att du är sjuk", och hennes läppar darrade. "Men vi ska vara mycket tysta och aldrig slå i barnkammardörren eller bullra i trapporna, så länge du ligger sjuk. Och så har jag med mig något riktigt trevligt åt dig. En del är från Amy och en del från mig. Det är för att du ramlade ur gungan, kan du väl förstå. Se här —" och Elsie pekade triumferande på en stol, som hon dragit nära intill sängen och på vilken lågo utbredda: 1) en kaffeservis av tenn, 2) en ask med glaslock, på vilket blommor voro målade, 3) en lagad docka, 4) en griffeltavla och slutligen tvenne nya blyertspennor!

"Det är ditt alltihop — du får dem till skänks", sade den givmilda lilla Elsie. "Du kan få Pikery också, om du vill, men han är bra stor, och jag är rädd, att han skulle vantrivas utan mig!"

När Katy betraktade skatterna på stolen och Elsies av tillgivenhet och välvilja strålande ansikte, föreföll det henne, som om glödande kol brunnit på hennes hjässa. Hon försökte tala, men började i stället gråta och skrämde Elsie förfärligt.

“Gör det så ont?” frågade hon och började gråta med av sympati.

“Ack nej, det är inte *det*”, snyftade Katy, “men jag var så ovänlig mot dig i morse och knuffade till dig. Förlåt mig, Elsie, förlåt mig!”

“Det är ju bra nu”, utbrast Elsie helt förvånad. “Tant Izzie strök någon slags salva på kulan, och sedan gick den bort. Skall jag gå och be henne stryka något på dig också — ja, det skall jag.” Och hon skyndade mot dörren.

“Nej, gå inte ifrån mig, Elsie!” utbrast Katy. “Kom hit och kyss mig i stället.”

Elsie vände sig om, som om hon icke varit säker på om denna uppmaning gällde henne. Men Katy sträckte ut armarna, och Elsie sprang rakt i hennes fann, och den stora och den lilla systemen gävo varandra en omfamning, som förde deras hjärtan närmare tillsammans än de någonsin varit förut.

“Du är en rar liten älskling”, viskade Katy, i det hon slöt Elsie hårt i sina armar. “Jag har burit mig illa åt mot dig, Elsie, men jag skall aldrig göra så mera. Du skall få leka med mig och Clover och Cecy så mycket du vill och lägga ner brev i alla våra brevlådor, och allt möjligt annat.”

“Nej, får jag verkligen det?” skrek Elsie i det hon började hoppa omkring av förtjusning. “Vad du är snäll, Katy! Jag skall tycka bäst om dig näst pappa och kusin Helena. Och”, fortfor hon, i det hon ansträngde sin hjärna för att kunna på något sätt gengälda denna underbara vänlighet, “så skall jag berättat dig hemligheten, om du mycket gärna vill veta den. Jag tror nog, att kusin Helena skulle ge mig lov att tala om den.”

“Bry dig inte om hemligheten”, sade Katy. “Sätt dig hellre bredvid sängen och fläkta mig.”

“Nej”, envisades Elsie, vilken icke ville låta hindra sig, då hon väl en gång beslutat sig för att skiljas från sin dyrbara hemlighet. “Kusin Helena gav mig

en tvåkrona och bad mig ge den åt Debby och säga henne, att hon var mycket tacksam för alla de goda saker, Debby lagat åt henne. Och det gjorde jag, och Debby blev mycket belåten. Sedan skrev jag ett brev till kusin Helena för att tala om, att Debby tyckte om pengarna. Det är hemligheten. Var den inte trevlig? Men du får inte tala om den för någon, lova mig det — inte i hela ditt liv.“

“Nej, det skall jag inte“, sade Katy med ett svagt småleende.

Hela den återstående delen av eftermiddagen satt Elsie bredvid Katys säng, fläktade bort flugorna med sitt palmlblad och jagade ut de andra barnen, så snart de stucko in sina huvuden genom dörren. “Tycker du verkligen om, att jag sitter här?” frågade hon allt emellanåt och log så triumferande, då Katy svarade: “Ja“. Men ehuru Katy sade ja, så är jag rädd att detta icke var så alldeles i enlighet med sanningen, ty åsynen av den lilla snälla flickan, som hon hade behandlat så ovänligt, förorsakade henne mera smärta än nöje.

“Jag skall vara så snäll mot henne, när jag blir bra“, tänkte hon för sig själv, under det hon vred sig oroligt av och an på kudden.

Tant Izzie låg hos henne under natten. Katy var mycket feberaktig, och på morgonen; när doktor Carr kom hem, låg hon het och orolig och med ängsliga, vidöppna ögon.

“Pappa!“ skrek hon, så snart hon fick se honom. “Måste jag verkligen ligga en hel vecka?“

“Jag är rädd för det, min älskling“, svarade hennes far, som såg mycket allvarsam och bedrövad ut.

“Å, hur skall jag kunna stå ut med det?“ snyftade Katy.

NIONDE KAPITLET.

Mörka dagar.

O m någon hade sagt Katy denna första eftermiddag, att hon efter en veckas förlopp fortfarande skulle ligga till sängs under svåra plågor och utan någon utsikt till bättring inom den närmaste tiden, så tror jag, att det nästan skulle tagit livet av henne. Hon var så livlig och orolig, att ingenting föreföll henne så outhärdligt, som att vara fängslad vid sängen. Men att ligga och på samma gång ha svår värk i ryggen, det var ändå värre. Dag efter dag frågade hon med darrande läppar: "Får jag inte stiga upp i dag, pappa?" Och när han skakade på huvudet, började tårarna rinna. Men om hon försökte att resa sig upp, gjorde det så ont, att hon mot sin vilja var glad att få sjunka tillbaka på den mjuka madrassen, som kändes så välgörande för hennes stackars rygg.

Nu följde en tid, då Katy icke ens bad att få stiga upp, en tid, under vilken hon led smärtor så svåra, som hon aldrig tänkt sig förr. Dagar och nätter sammanblandades i hennes föreställning; tant Izzie tycktes aldrig gå till sängs, och pappa var ständigt hos henne. Andra doktorer kommo också och lutade sig över hennes säng, kände på hennes rygg och talade med varandra i låga viskningar. Hela denna tid föreföll henne som en lång, svår dröm, från vilken hon icke kunde vakna, huru mycket hon än försökte. Då och då återfick hon medvetandet och kunde då höra ljudet av röster eller se, att Clover och Elsie stodo i dörren och gråto tyst, eller att tant Izzie i knarrande tofflor gick omkring i rummet. Men sedan försvaun allt igen liksom i en dröm, och hon tyckte sig förflyttad till en plats, där det icke fanns annat än smärta, och

sömn, som kom henne att glömma smärtan och därför föreföll henne som det bästa i världen.

Vi vilja skynda över denna tid, ty det är hårt att tänka sig vår glada, livliga Katy i en så sorglig belägenhet. Så småningom minskades smärtorna, och sömnen blev lugnare. När plågorna avtog ännu mera, vaknade Katy till sans och började lägga märke till vad som försiggick omkring henne och göra frågor.

“Hur länge har jag varit sjuk?” frågade hon en morgon.

“I går var det fyra veckor”, svarade hennes far.

“Fyra veckor!” upprepade Katy. “Jag visste inte, att det var så länge. Har jag varit mycket sjuk, pappa?”

“Ja mitt barn. Men nu är du mycket bättre.”

“På vad sätt gjorde jag mig illa, när jag föll ur gungan?” frågade Katy, som för tillfället var ovanligt kry och vaken.

“Jag tror inte, att du skulle förstå, om jag också förklarade det för dig, kära barn.”

“Men försök ändå, pappa!”

“Nåja — vet du, att du har ett långt ben i din rygg, som kallas ryggraden?”

“Ja”, sade Katy.

“Det benet består av en rad mindre ben — eller kotor — och genom dem löper en slags nervsträng, som kallas ryggmärgen. Du vet, att nerverna är det, som vi känna med. Och den nervsträngen är omgiven av ett mjukt, skyddande hölje, membran kallat. När du nu föll ur gungan, slog du en av de kotorna och skadade membran inuti; sedan blev nervsträngen inflammerad och du fick feber. Förstår du mig?”

“Åja, tämligen”, svarade Katy, som visserligen icke förstod riktigt men var för trött att göra ytterligare frågor. Då hon vilat sig en stund, sade hon: “Är febern bra nu, pappa? Kan jag snart få stiga upp?”

“Inte just nu på ögonblicket, fruktar jag”, svarade doktor Carr, som försökte att tala i hoppfull ton.

Katy gjorde icke några flera frågor den gången. En vecka förflöt och åter en. Smärtan var nästan alldeles borta; den kom endast tillbaka en och annan gång och varade då blott några få minuter. Katy kunde sova och äta och sättas upp i sängen utan att känna sig yr i huvudet. Men det oaktat tycktes hennes en gång så livaktiga lemmar vara tunga och livlösa, och hon kunde varken gå eller stå för sig själv.

"Mina ben kännas så underliga", sade hon en morgon, "de äro precis som prinsens ben i Tusen och en natt, hans som förvandlades till svart marmor. Vad tror pappa, att orsaken kan vara till det? Komma de inte snart att kännas riktiga igen?"

"Nej, inte så snart", svarade doktor Carr. Stackars barn, det är bättre, att hon får veta sanningen, tänkte han, och fortfor därpå högt: "Jag är rädd för att du måste göra klart för dig, att du kanske blir tvungen att ligga till sängs en lång tid."

"Hur länge?" frågade Katy helt förskräckt. "En månad till?"

"Jag kan inte bestämt säga hur länge", svarade hennes far. "De andra läkarna anse liksom jag, att den skada din rygg har lidit så småningom kan botas, emedan du är så ung och stark, men det kommer att taga en lång tid. Det kan hända, att du får ligga flera månader, kanske längre, och det enda botemedlet för en sådan skada är tid och tålmod. Det är hårt, min älskling", fortfor han, då Katy brast ut i häftiga snyftningar, "men du har hoppet, som kan uppehålla ditt mod. Tänk på stackars kusin Helena, som fått bära sitt svåra lidande så många år utan något hopp om bättring."

"Å, pappa", stammade Katy mellan snyftningarna "är det inte förfärligt att så mycken olycka skulle hända, bara för att man satt i en gunga under fem minuter? En sådan småsak som det!"

"Ja, en sådan småsak", upprepade doktor Carr

sorgset. "Det var också en småsak, att du glömde tant Izzies befallning om gungan. Just av brist på den lilla 'hästkosömmen Lydnad', Katy."

Många år senare berättade Katy för en av sina vänner, att de sex veckor, som följde efter detta samtal med fadern, varit de längsta i hennes liv. Nu när hon visste, att hon icke hade någon utsikt att snart bli bra, skredo dagarna framåt med snäckgång. Den ena föreföll tråkigare och längre än den andra. Katy förlorade alldeles modet och därmed även intresset för allt och alla omkring henne. Tant Izzie skaffade henne böcker, men hon hade varken lust att läsa eller sy. Ingenting roade henne. Clover och Cecy brukade komma och sitta hos henne, men när hon hörde dem berätta om sina lekar och allt vad de togo sig för, grät hon så bittert, att tant Izzie icke tordes låta dem komma så ofta. De voro ledsna för Katys skull, men rummet var så dystert och Katy så vresig, att de icke kände någon synnerlig sorg över förbudet. Under dessa veckor lät Katy tant Izzie fälla ned gardenerna och låg i mörkret och tänkte på, huru olycklig hon var och huru sorgligt hela hennes återstående liv skulle komma att gestalta sig. Alla människor voro vänliga och fördragsamma mot henne, men hon var för upptagen av sin egen olycka för att märka det. Tant Izzie sprang upp och ned för trapporna, var på gående fot hela dagen och försökte att göra allt för att behaga henne, men Katy sade knappast "tack" en gång och märkte icke, huru trött tant Izzie såg ut. Så länge Katy var tvungen att ligga till sängs, kunde hon icke känna sig tacksam för något, som man gjorde för henne.

Men huru tråkiga dagarna än voro, så voro de ändå ingenting emot nätterna. När tant Izzie somnat, brukade Katy ligga vaken och gråta, som om hennes hjärta ville brista. Då brukade hon tänka på alla de planer, hon hade gjort upp för framtiden, och på alla de saker, som hon skulle utföra, när hon blev stor.

“Och nu kan jag inte göra en enda smula“, brukade hon säga till sig själv, “bara ligga här hjälplös. Pappa säger nog, att jag kan bli bra med tiden, men det blir jag inte, det vet jag. Och om jag också skulle bli bra, så har jag dock förspilt alla dessa år. De andra växa upp och gå om mig i allting, och jag kan varken bli till hjälp eller glädje för dem eller någon annan. Å, vad det är förskräckligt!”

Det första, som gjorde någon ändring i detta sakernas tillstånd, var ett brev från kusin Helena, som pappa en morgon hade med sig till tant Izzie.

“Helena säger, att hon skall resa hem i den här veckan“, sade tant Izzie från fönstret, dit hon gått för att läsa sitt brev. “Det är nog mycket ledsamt, men jag tror, hon gör rätt i att inte komma hit. Det är allt sant, som hon säger: *en sjukling i sänder* är nog i ett hus. Jag har verkligen fullt upp med att sköta Katy.”

“Ack, tant Izzie!” skrek Katy. “Reser kusin den här vägen hem? Bed henne stanna här litet, jag längtar så efter henne. Jag kan inte säga hur mycket jag längtar efter henne. Ack gör det, gör det, snälla pappa!”

Hon nästan grät av iver.

“Ja, min älskling, om du önskar det så mycket“, svarade doktor Carr. “Det kommer visserligen att förorsaka tant Izzie mycket besvär, men hon är så snäll, att hon nog gör det, om det kan bereda dig så stor glädje.”

“Ja, det gör jag visst“, sade fröken Carr hjärtligt. Katy blev så förtjust, att hon för första gången i sitt liv av egen ingivelse slog armarna om tant Izzies hals och kysste henne.

“Tack, lilla rara tant!” sade hon.

Tant Izzie strålade av belåtenhet. Hon hade ett varmt hjärta under den något sträva, kantiga ytan — men Katy hade icke varit sjuk förr, så att hon kunnat komma underfund därmed.

Under hela veckan levde Katy i ett tillstånd av feberaktig väntan. Slutligen kom kusin Helena. Denna gång kunde Katy icke gå ut på förstugutrappan för att välkomna henne, men efter en kort stund kom pappa in, bärande kusin Helena i sina armar och satte henne i en stor länstol bredvid sängen.

"Vad här är mörkt!" sade kusin Helena, sedan de växlat ömma omfamningar och språkat ett par minuter. "Jag kan inte alls se ditt ansikte. Skulle det göra mycket ont i dina ögon, om vi släppte in litet mera dager?"

"Nej, visst inte", svarade Katy. "Det gör inte alls ont i ögonen, men jag avskyr att se solen; jag känner mig alltid sämre av den."

"Drag upp gardinen litet då, Clover!" sade kusin Helena, och Clover drog upp den.

"Se så, nu kan jag se dig", sade kusin Helena.

Men det var icke någon glad syn, som mötte hennes blickar. Katys ansikte hade blivit magert, och hennes ögon voro omgivna av röda ringar till följd av de många tårar, hon gråtit. Tant Izzie hade visserligen kammat hennes hår på morgonen, men Katy hade i sin otålighet så ofta trätt fingrarna igenom det, att det nu stod som borst kring hennes huvud. Hon var klädd i en kamkofta av kattun, som nog var ren men förfärdigad av synnerligen fult tyg, och ehuru rummet var städat och ordentligt, hade det dock ett otrevligt utseende; stolarna stodo uppradade längs väggarna, och ett helt batteri av medikamentsflaskor prydde kakelugnsutsprånget.

"Är det inte förskräckligt?" suckade Katy, då kusin Helena tittade sig omkring. "Allting är förskräckligt. Men det gör inte så mycket nu, när du har kommit. O, kusin Helena, det har varit en så svår tid!"

"Jag vet det", svarade hennes kusin i deltagande ton. "Jag har hört allt berättas, Katy, och jag är så ledsen för din skull. Det är en hård prövning, min stackars älskling."

“Men hur bär *du* dig åt?” utbrast Katy. “Hur kan du vara så mild och vacker och tålig, när du jämt känner dig dålig och inte kan göra någonting och varken kan gå eller stå?” Här kvävdes hennes röst av snyftningar.

Kusin Helena yttrade ingenting på en stund, hon smekte blott sakta Katys huvud.

“Katy”, sade hon slutligen, “har pappa sagt dig, att han tror, du kan bli bra med tiden?”

“Ja, det har han”, svarade Katy. “Men det kanske kan dröja rysligt länge. Och jag ville göra så många saker, och nu kan jag inte göra någonting alls!”

“Vad var det, som du ämnade göra?”

“Studera och hjälpa folk och bli ryktbar. Och så ville jag undervisa barnen. Mamma sade, att jag skulle taga vård om dem, och det var också min mening att göra det. Och nu kan jag varken gå i skolan eller lära mig någonting, och om jag någonsin blir bra igen, så äro barnen nästan fullvuxna då och behöva mig inte längre.”

“Men varför måste du vänta, tills du blir frisk?” frågade kusin Helena småleende.

“Vad kan jag väl göra, när jag ligger till sängs?”

“En hel massa saker. Skall jag tala om för dig, hur jag skulle resonera, om jag vore i ditt ställe, Katy?”

“Ja, gör det!” bad Katy.

“Jo, jag skulle resonera så här: Min kära Katy Carr, du önskade få gå i skolan och lära dig att bli förståndig och nyttig, och nu har du ett gott tillfälle därtill. Gud vill låta dig gå i *sin* skola, där Han lär människor alla slags vackra saker. Kanhända Han endast behåller dig *en* termin, kanske också tre eller fyra. Men hur det än må vara med det, så måste du draga så mycken nytta av undervisningen som möjligt, ty det är Han själv, som giver den.”

“Men vad är det för en skola?” frågade Katy. “Jag förstår inte vad du menar.”

“Den kallas Smärtans skola”, svarade kusin Helena

med sitt ljuvaste leende, "och stället, där läxorna skola läras, är detta rum. Skolreglerna äro mycket stränga, men snälla elever, som bemöda sig om att iakttaga dem, inse snart, att de äro rättvisa och goda. Och läxorna äro inte heller lätta att lära, men ju mera man studerar, desto intressantare bli de."

"Vad är det för slags läxor?" frågade Katy, som började bliva intresserad och tyckte, att det var, som om kusin Helena berättat en saga.

"Jo, först finns det en läxa, som heter Tålmod, och den är en av de allra svåraste att lära. Du kan inte lära dig mycket av den på en gång, men för var bit du lär dig, blir den nästa lättare. Och så finns det en läxa, som kallas Gott lynne, och en som heter Att se saken från den ljusaste sidan!"

"Ibland finns det ingenting, som kan ses från en ljus sida", inföll Katy i nedslagen ton.

"Jo, det finns det alltid. Allting här i världen har två handtag. Visste du inte det förut? Det ena handtaget är glatt och lätt att hantera, och om du får fatt i det, så är saken lätt att lyfta. Men om du däremot får tag i det orätta handtaget, så gör det illa dig och saken blir tung att lyfta. Somliga människor ta alltid i det galna handtaget."

"Är tant Izzie en 'sak', tycker du?" frågade Katy, och kusin Helena gladdade sig åt att för första gången höra henne skratta.

"Ja — tant Izzie är en sak — och hon har också ett trevligt, lättskött handtag, bara du gör dig besvär att ta reda på det. Och barnen äro också "saker" i en viss bemärkelse. Alla deras handtag äro olika. Du vet ju, att mänskliga varelser inte äro skapade lika som tegelkrukor. Vi måste gissa oss fram och känna oss för, innan vi kunna lära oss förstå, hur vi bäst skola behandla andra människor. Det är ett mycket intressant ämne, som jag råder dig att studera. Och under det du håller på med det, så lär du dig alla möjliga saker, som skola hjälpa dig att i din ordning hjälpa andra."

"Ack, om jag bara kunde!" suckade Katy. "Finns det andra läxor att lära sig i den där skolan, kusin Helena?"

"Ja, du måste också lära dig att hoppas. I det ämnet finns många lärare. Solen är en. Den sitter utanför fönstret hela dagen och väntar på tillfälle att smyga sig in till sin lärjunge. Den är en utmärkt lärare, och om jag vore som du, så skulle jag inte stänga den ute.

Det första jag vaknade på morgonen, skulle jag säga till mig själv: 'Pappa tror, att jag kan bli bra igen. Kanske det kan bli redan i morgon. Ifall det skulle vara min sista sjukdomsdag i dag, så vill jag använda den värdigt och göra mitt sjukrum så trevligt, att alla skola minnas det med välbehag.'

Och så är det en sak till, du skall lära dig, Katy, och det är ordning. Skolrum måste hållas i ordning, som du vet, och en sjuk människa bör vara så fin och prydlig som en ros."

"Men det är ju så besvärligt", invände Katy. "Jag tror inte, att du kan göra dig en föreställning om, vilket besvär det är att alltid vara fin och ordentlig. Du har aldrig varit så slarvig som jag, kusin Helena. Du är född ordningsmänniska."

"Tror du det?" sade hennes kusin. "Nå ja, vi skola inte disputeras om den saken, Katy, men om du vill, så skall jag berätta för dig om en flicka, som jag känner och som *inte* var ordentlig från början."

"Ack ja, gör det!" utbrast Katy helt förtjust. Kusin Helenas besök hade redan haft ett välgörande inflytande på henne; hon såg gladare och mindre nedslagen ut, än hon gjort på länge.

"Den flicka, jag talar om", fortfor kusin Helena, "var mycket ung och stark och livlig och tyckte om att springa, klättra, rida och alla slags trevliga saker. En vacker dag hände någonting — en olyckshändelse — och man sade henne, att hon under hela sitt återstående liv skulle bli tvungen att ligga och lida smär-

tor och aldrig kunna gå eller göra något av allt det, som hon förr älskat mest."

"Alldeles som du och jag!" viskade Katy, i det hon kramade Helenas hand.

"Ja, något liknande mig, men inte dig, ty som du vet, så hoppas vi, att *du* skall bli bra med tiden. Flickan brydde sig inte så mycket om det, när hon först fick höra det, för hon var mycket sjuk och trodde så säkert, att hon skulle dö. Men när hon blev bättre och började tänka på det långa liv, som låg framför henne, så var den tanken vida värre än de smärtor, hon förut lidit. Hon var så olycklig, att hon inte brydde sig om någonting eller hur något såg ut, och som hon inte hade någon tant Izzie, som såg om hennes rum, så började det snart att se förfärligt ut. Allt stod huller om buller, dammet låg tjockt på möbler och småsaker, och smutsiga teskedar och medikamentsflaskor voro kringspridda överallt. Hon lät gardinerna vara nerfällda, hennes hår var okammat, och hela hennes person erbjöd en allt annat än behaglig anblick.

Den flickan hade en snäll gammal pappa", fortfor kusin Helena, "och han brukade komma in till henne var dag och sitta vid hennes säng. En morgon sade han till henne:

'Mitt barn, jag är rädd för att du kommer att få vistas en lång tid i detta rum, och nu är det en sak, som jag skulle önska, att du gjorde för min skull.'

'Vad då?' frågade hon, helt förvånad över att det ännu fanns något, som hon kunde göra för andra.

'Jo, jag önskar att du ville låta bära ut alla medikamentflaskorna och göra ditt rum trevligt och angenämt för mig att vistas i. Du förstår nog, att jag kommer att tillbringa en del av min tid här, och jag tycker inte om damm och mörker. Jag älskar att se blommor på bordet och solsken genom fönstren. Vill du göra det för min skull?'

'Ja', svarade flickan, men hon drog en djup suck, och

jag är rädd att hon tyckte, det skulle bliva förfärligt besvärligt.

'Och så är det en annan sak', fortfor hennes far, 'jag vill, att *du själv* skall se trevlig ut. Kunna inte penjoarer och morgonrockar sys trevligt och garneras med spetsar liksom andra kläder? En sjuk person, som inte ser fin ut, verkar ytterst obehaglig. För att göra mig ett nöje kan du därför gärna beställa dig litet vackra kläder, så att jag får se dig se trevlig ut igen. Jag kan inte fördra, att min Helena skall se slarvig ut.'

"Helena!" utbrast Katy med av förvåning vitt uppspärade ögon, "var det *du*?"

"Ja", sade hennes kusin småleende, "det var verkligen jag, fast jag inte hade ämnat att låta dig veta det så snart. När min far gått sin väg, bad jag att få en spegel. Och du kan inte tro vilken syn, som mötte mina blickar, Katy! Mitt hår var alldeles hop-tovat, och jag hade rynkat pannan så mycket, att den var alldeles genomkorsad av fåror och såg ut, som om den varit en gammal gummas."

Katy stirrade på kusin Helenas släta panna och mjuka, glänsande hår. "Jag har svårt att tro det", sade hon, "ditt hår har aldrig kunnat vara rufsigt."

"Jo, det var det visst — betydligt rufsigare till och med än ditt nu är. Men den där blicken i spegeln gjorde mig gott; jag började tänka på hur självisk jag varit och önska, att jag kunde bli bättre. Och när sedan smärtorna kommo, tog jag för vana att med fingret hålla min panna slät och försöka att inte låta mitt ansikte förråda vad jag led. Så småningom försvunno också rynkorna, och fast jag nu är åtskilliga år äldre, så ha de aldrig kommit tillbaka.

Till en början förorsakade det mig mycket besvär att tänka ut, hur jag skulle kunna hålla mig och mitt rum fina, men så småningom övergick det till vana, och då blev det lätt. Och den glädje, som det beredde min kära far, var en riklig ersättning

för allt besvär. Han hade varit stolt över sin vackra, verksamma flicka, men jag tror ändå, att hon aldrig var honom till en sådan glädje som hans sjuka flicka, som låg fjättrad vid sängen. Mitt rum blev hans älsklingsplats, och han tillbragte där en så stor del av sin tid, att rummet och allt, som däri finns, äro på det innerligaste förenade med minnet av honom.“

När kusin Helena slutat att tala, stodo hennes ögon fulla av tårar, men Katy såg glad och ivrig ut. Det föreföll henne som en hjälp, på samma gång som det var en stor överraskning för henne, att det verkligen funnits en tid, då kusin Helena icke varit lika fullkomlig som nu.

“Tror du verkligen, att jag också skulle kunna göra så?” frågade hon.

“Göra vad? Kamma ditt hår?” sade kusin Helena med ett glatt leende.

“Nej, vara god och tålig och till glädje för andra. Du förstår nog, vad jag menar.“

“Om du vill försöka, så är jag säker på, att du kan det.“

“Men vad tycker du, att jag skall börja med?” frågade Katy, som nu, då hon kommit på dessa nya tankar, var mycket ivrig att sätta dem i verket.

“Jo, — först skulle jag dra upp gardinerna, så att rummet fick ett gladare utseende. Tar du in all den där medicinen, som finns i flaskorna?”

“Nej, bara den, som är i den stora flaskan med blåa lappen.“

“Då kan du gärna be tant Izzie, att hon är snäll och tar bort de andra. Och så skulle jag be Clover plocka en bukett friska blommor var dag till mitt bord. Apropå det, så ser jag inte till den lilla vita vasen.“

“Nej, den gick sönder dagen efter din avresa, samma dag, som jag föll ur gungan“, sade Katy i be-drövad ton.

“Se inte så ledsen ut för det, kära Katy, jag vet

vilket träd, som de där vaserna växa på, och du skall få en ny. Sedan, när rummet blivit trevligt, så skulle jag låta hämta alla dina skolböcker, och om jag vore som du, så skulle jag studera ett par timmar för var morgon."

"O!" utbrast Katy, synbarligen allt utom tilltalad av detta förslag.

Kusin Helena log. "Jag vet, att det måste förefalla dig tråkigt", sade hon, "att lära dig geografi och räkning alldeles för dig själv. Men jag tror, att om du gjorde den ansträngningen, skulle du ha glädje och nytta därav med tiden. Du kommer då inte så mycket efter dina kamrater, och din uppfostran blir inte så försummad. Och när du studerar, är det alldeles som om du arbetade i en svårödlad trädgård. Varje blomma, som spirar upp, blir ett slags triumf för dig, och du kommer att värdera den dubbelt så mycket som en vanlig blomma, vilken inte kostat dig så mycken möda."

"Jag skall väl försöka då", sade Katy med en suck. "Men det blir inte trevligt, när man inte har någon att läsa tillsammans med. Är det något mera, kusin Helena?"

Just i detsamma öppnades dörren på glänt, och Elsie stack in huvudet.

"Nej, gå din väg, Elsie!" skrek Katy. "Kusin Helena och jag hålla på att språka. Kom inte in nu!"

Katys ton var icke ovänlig, men Elsies ansikte uttryckte likväl den största missräkning. Hon sade ingenting utan stängde dörren och smög sig bort.

Kusin Helena observerade den lilla scenen utan att yttra ett ord, men en lång stund efter det Elsie lämnat rummet satt hon försjunken i tankar.

"Katy", sade hon slutligen, "du sade nyss, att en av dina anledningar till sorg var, att du under din sjukdom inte kunde vara till någon nytta för barnen. Vet du, jag tror inte, att du har någon orsak att vara ledsen för den saken."

“Hur så?” frågade Katy förvånad.

“Emedan du *kan* vara till nytta för dem. Det förefaller mig, som om du hade mera tillfälle därtill nu, än då du var frisk och sprang omkring så där vilt, som du brukade. Du skulle kunna göra nästan vad du ville med dem.”

“Jag förstår inte vad du menar”, sade Katy sorgset.

“Du kan göra ditt rum till en så trevlig plats, att de inte önska något högre än att få vara här. Förstår du inte, att en sjuk människa alltid har *ett* stort företräde framför friska — hon finns alltid till hands. Var och en, som behöver hennes hjälp, vet var hon är att finna, och om hon förstår att göra sig avhållen, kommer hon helt naturligt att bli hemmets medelpunkt.

Om barnen bara väl en gång få klart för sig, att ditt rum är det ställe, dit de få komma, när de äro trötta, eller glada, eller ledsna över någonting, och att den Katy, som vistas där, alltid ger dem ett hjärtligt mottagande — då är segern vunnen. Ty, som du vet, uträttar man aldrig något med förmaningar utan endast genom att sätta sig in i sin omgivnings böjelser och vanor och hjälpa till litet här och litet där för att göra dem bättre. Och när ens liv så att säga lägges åt sidan för en tid, liksom ditt nu, så är det just lämpligt att taga upp andra människors liv, ty det kunna vi inte göra, när vi bara äro upptagna och intresserade av våra egna angelägenheter. Men det är inte alls min mening att hålla en predikan, och jag är rädd, att du är trött.”

“Nej, jag är inte alls trött”, sade Katy, som höll Helenas hand hårt slutan mellan sina, “du kan inte tro, huru mycket lyckligare jag känner mig. Ack, kusin Helena, jag skall försöka!”

“Det blir ingen lätt sak”, fortfor hennes kusin. “Det kommer dagar, då ditt huvud värker och du känner dig ohägad och nedslagen och tycker, att du inte kan tänka på någon annan än dig själv. Och

så kan det hända, att Clover och de andra barnen vilja komma in, liksom Elsie gjorde nyss, när du håller på med någonting annat, som intresserar dig, och du tycker, att deras sällskap är en plåga. Men du måste komma ihåg, att var gång du glömmet dig och blir otålig och självisk, så stöter du dem ifrån dig. De äro små kärleksfulla, hängivna varelser och tycka så synd om dig nu, att ingenting, som du gör, kan förarga dem. Men så småningom bli de vana vid att se dig sjuk, och om du inte gör dem till dina vänner, så växa de ifrån dig, när de bli äldre."

Just i detsamma kom doktor Carr in.

"Pappa lilla, du kommer väl inte för att ta kusin Helena ifrån mig?" utbrast Katy.

"Jo, det gör jag", sade hennes far. "Jag tror, att den stora och den lilla sjuklingen ha talat nog med varandra nu; kusin Helena ser trött ut."

Katy var nära att brista ut i gråt, men hon trängde tillbaka tårarna. "Min första lektion i tålmod", sade hon till sig själv och lyckades verkligen möta sin fars blick med ett svagt småleende.

"Det är rätt, vännen min", viskade kusin Helena, i det hon lutade sig fram för att kyssa henne. "Och så ett sista ord, Katy! I den skola, du och jag tillhöra, finns det en stor tröst, och det är, att läraren alltid finns till hands. Om vi äro ovissa om någonting, så är Han alltid redo att förklara och underlätta allt. Försök att hålla fast vid den tanken, min älskling, och var inte rädd för att be Honom om hjälp, ifall läxorna förefalla dig alltför svåra."

Följande natt hade Katy en underlig dröm. Hon tyckte, att hon försökte lära sig en läxa ur en bok, som inte ville öppna sig ordentligt; hon kunde titta in i den litet grand, men den var skriven på ett språk, som hon icke förstod. Förgäves bemödade hon sig. Hon lyckades icke förstå ett enda ord. Det såg dock så intressant ut, att hon önskade, att hon förstått det.

“Ack, om någon ville hjälpa mig!” utbrast hon otåligt.

Plötsligt sträcktes en hand fram över hennes skuldra och grep tag i boken. Den öppnade sig genast och en hel sida blev synlig. Handens pekfinger började peka utmed rad efter rad, och alltefter som det rörde sig, blevo orden begripliga och Katy kunde läsa dem med största lätthet. Hon blickade upp och såg då ett vackert ansikte, som lutade sig över henne. Dess ögon mötte hennes, och läpparna logo.

“Varför frågade du mig inte förut, mitt barn?” frågade en röst.

“Men du är ju den, som kusin Helena talade om!” skrek Katy.

Hon måste ha talat i sömnen, ty tant Izzie vaknade upp till hälften och sade:

“Vad är det? Vill du ha något?”

Drömmen försvann, och då Katy vaknade, fann hon, att hon låg i sin säng, medan solens strålar tittade in genom fönstret och tant Izzie, som rest sig upp på armbågen, stirrade på henne med yrvaken förvåning.

TIONDE KAPITLET.

Sankt Klaus¹ och Sankt Valentin.²

“Vad ha barnen för sig hela dagen?” frågade Katy, i det hon lade ifrån sig “Norge och norrmännen”, som hon läste för fjärde gången. “Jag har inte sett dem sedan frukosten.”

¹Sankt Klaus betraktas i England, Holland och Amerika såsom julens skyddshelgon, som medför julgåvor till snälla barn.

²På Sankt Valentins dag, som inträffar den 14 februari, brukar man i England och Amerika skicka varandra skämtsamma verser och brev, s. k. Valentinsbrev.

Tant Izzie, som satt och sydde i andra ändan av rummet, såg upp från sitt arbete.

"Jag vet inte," sade hon; "de ha väl gått och hälsat på Cecy eller något dylikt, men vi ha dem väl snart här igen, kan jag tro."

Den ton, i vilken hon yttrade detta, lät litet besynnerlig och hemlighetsfull, men Katy lade ej märke därtill.

"Jag tänkte ut en så trevlig plan i går", fortfor hon, "och det var, att alla barnen skulle hänga upp sina strumpor här i morgon kväll i stället för i barnkammaren. Då skulle jag få se dem ta upp sina paket, ser tant. Få de inte det? Det skulle vara så roligt!"

"Det kan jag inte se något hinder för", svarade hennes tant, som såg ut att ha svårt att kväva sin skrattlust. Katy undrade, hur det var fatt med henne.

Över två månader hade nu förflutit sedan kusin Helenas besök, och vintern hade gjort sitt intåg på fullt allvar. Katy kunde se huru de tjocka snöflingorna yrde mot rutan, men denna syn gjorde henne icke nedslagen. Det kom endast rummet att se varmare och hemtrevligare ut. Och Katys rum var verkligen trevligt nu. I kakelugnen sprakade en munter brasa, allting var fint och ordentligt, luften var mättad med doften från en bukett reseda, som stod i en liten vas på bordet, och den Katy, som låg i sängen, var helt olika den Katy, vi beskrevo i förra kapitlet.

Kusin Helena hade gjort mycket gott, fast hennes besök endast varat en dag. Inte för att Katy blivit fullkomlig på en gång. Sådant händer icke ens i böcker. Men det är av stor betydelse att bliva ledd in på den rätta vägen, och det hade Katy blivit. Och fast hon ofta snavade och föll och ofta stannade modfärd, så gick hon dock så småningom framåt, trots de svåra dagarna, som kommo henne att tycka, att hon bara stod och stampade på en fläck.

Dessa svåra dagar, då allt föreföll tungt, och hon

själv var vresig och drev barnen ut ur sitt rum, kostade Katy många bittra tårar. Men efteråt brukade hon samla allt sitt mod och försöka om igen och med mera framgång. Och jag tror, att den lilla lärjungen trots dessa återfall lärde sig sina läxor ganska bra.

Kusin Helena var en stor hjälp för henne under hela denna tid. Hon glömde aldrig bort Katy. Nästan varje vecka skickade hon någon sak till henne; ibland ett litet brev, ibland en intressant bok, ibland en ny tidskrift eller någon vacker sak att pryda sitt rum med. Den röda morgonrocken, som Katy hade på sig, var en present från henne och det voro även de vackra makartsbuketterna, som prydde väggen ovanför hennes säng, och bokstället, som stod på ett bord bredvid den. Katy tyckte om att se sig omkring i rummet där hon låg, ty det var uppfyllt av bevis på kusin Helenas vänskap och kärleksfulla omtanke.

”Jag önskar, att jag hade något vackert att lägga i var och en av strumporna“, sade Katy, ”men jag har ingenting annat än muddarna åt pappa och tömmarna åt Filip.“ Vid dessa ord tog hon fram under sin kudde ett par tömmar av brokigt ullgarn, vid vilka bjällror voro fastsydda. Hon hade virkat dem själv, en liten bit för var dag.

”Jag har ju mitt skära sidenskärp“, utbrast hon plötsligt, ”det kunde jag ju ge till Clover. Jag har inte använt det mera än en gång, och jag hoppas, att jag inte fick några fläckar på det. Vill tant vara snäll och hämta det, så får jag se efter. Det ligger i översta lådan.“

Tant Izzie gick efter skärpet, som befanns vara fullkomligt oskadat, och de kommo överens om, att det skulle bli utmärkt åt Clover.

”Jag kommer inte att behöva något skärp än på mycket länge“, sade Katy i sorgsen ton. ”Och det här är så vackert.“ Dessa ord yttrade hon åter med glad röst.

”Jag önskar, att jag hade någonting riktigt vackert

åt Elsie“, fortfor hon. “Vet tant Izzie, att jag tycker, att Elsie är den raraste flicka på jorden.“

“Det gläder mig, att du kommit underfund med det“, sade tant Izzie, som alltid hållit särskilt av Elsie.

“Vad hon behöver bäst av allt, är en skrivportfölj“, fortfor Katy. “Och Amy behöver en kälke. Men det är minsann stora saker, och jag har bara fem kronor.“

Tant Izzie promenerade ut ur rummet utan att yttra ett ord och kom tillbaka med någonting i ena handen.

“Jag visste inte, vad jag skulle hitta på till julklapp åt dig“, sade hon, “för Helena skickar dig så många saker, att det är omöjligt att fundera ut något, som du inte redan har. Därför tänkte jag ge dig detta och låta dig själv välja. Men om du så gärna önskar att skaffa presenter åt barnen, så kanske du hellre vill ha det nu.“ Med dessa ord lade tant Izzie i Katys hand en ny blank tiokrona av guld.

“Ack vad tant är snäll!“ utbrast Katy, rodnande av glädje. Och tant Izzie tycktes verkligen ha blivit märkvärdigt snäll på senare tiden. Kanske Katy hade fått reda på det rätta handtaget!

När Katy nu var i besittning av hela femton kronor, kunde hon ha råd att utveckla en storartad frikostighet. Hon beskrev mycket noga för tant Izzie vad för slags portfölj hon ville ha.

“Den behöver inte vara så rysligt stor“, sade hon, “men den måste vara av blå plysch med silverbeslag, och var så snäll och köp också några ark papper och kuvert och ett pennskaft, det vackraste tant kan få reda på. Och så måste det vara ett lås och en nyckel till den. Glöm inte det, snälla tant!“

“Nej, det skall jag inte. Är det något mera?“

“Jag skulle önska, att kälken bleve grön, och Sky-skrapa skulle vara ett så trevligt namn, om det finnes någon, som hette så. Och om det blir pengar över, så skulle jag vilja, att tant köpte en riktigt trevlig bok åt Harry och en till Cecy och en silverfingerborg till Mary, för hennes är full med hål. Och så litet

konfekt och så någonting till Debby och Bridget — en småsak, förstår tant. Ja, nu tror jag, det var allt!”

Har man någonsin hört talas om, att femton kronor skulle kunna räcka till så mycket? Tant Izzie måste verkligen kunna trolla för att få dem att räcka till. Men hur hon bar sig åt, så räckte de, och dagen därpå kommo alla de dyrbara paketen hem. Vad Katy kände sig road av att knyta upp segelgarnssnörena!

Allting var uträttat efter hennes önskan.

“Det fanns inte någon med namnet 'Skyskrapa', och därför tog jag i stället en, som heter 'Snölöpare', förklarade tant Izzie.

“Ja, det var lika bra; den är ju så vacker, så vacker”, sade Katy helt belåten.

“Göm dem, göm dem!” skrek hon därpå, gripen av en plötslig förskräckelse. “Det kommer någon.” Men denne någon visade sig endast vara pappa, som stack in huvudet genom dörren, just som tant Izzie skyndade över korridoren, belastad med paket.

Katy var glad att få träffa sin pappa ensam, ty hon hade en liten hemlighet att tala med honom om. Den handlade om tant Izzie, till vilken hon ännu icke skaffat någon gåva.

“Jag tänkte, att pappa kanske skulle vilja vara snäll och skaffa mig en bok, sådan som den kusin Helena hade och som tant tyckte så mycket om”, sade hon. “Jag kan inte minnas titeln riktigt, det var någonting om en skugga. Men nu har jag gjort av med alla mina pengar.”

“Bry dig inte om den saken, kära barn”, sade doktor Carr, “det skall jag nog reparera. 'Korsets skugga' — var det inte så den hette? Jag skall köpa den, när jag går ut på eftermiddagen.”

“Tack så mycket, snälla pappa! Men var så snäll och köp en med bruna pärmar, för kusin Helenas var brun, och låt inte tant Izzie få reda på det! Lova mig att vara försiktig, pappa!”

“Jag skall svälja boken med pärmar och allt, hellre

än att låta henne få se den“, sade doktor Carr med en komisk grimas. Han gladde sig åt att se Katy så intresserad av något igen.

Dessa förtjusande hemligheter upptogo så fullständigt Katys tankar, att hon knappast hann undra över barnens frånvaro. De brukade nämligen alltid annars samlas i hennes rum, men under de sista tre dagarna hade hon knappast sett till dem. Men efter kvällsmaten kommo de upp allesammans och sågo så glada ut, som om de haft något mycket roligt för sig.

“Du vet inte vad vi ha gjort“, började Filip.

“Tyst, Filip!“ sade Clover med varnande röst. Sedan delade hon ut strumporna, som hon höll i handen, och var och en skyndade att hänga upp sin.

Harry hängde sin på ena sidan om kakelugnen, och Amy hängde sin alldeles mitt emot. Clover och Filip hängde sina bredvid varandra på tvenne byråbandtag.

“Jag skall hänga min här strax bredvid Katy, så att hon kan se den genast på morgonen“, sade Elsie, i det hon hängde upp sin på en av sängstolparna.

Sedan slog de sig ned kring brasan för att skriva önskelistor, som de därefter kastade in i kakelugnen för att se, om de skulle brinna eller flyga upp i skorstenen. Om det senare inträffade, så var det ett tecken, att Sankt Klaus hade tagit dem och skulle komma med de önskade sakerna.

Amy önskade sig en kälke, en kaffeservis åt dockorna och fortsättning på “Den schweiziske Robinson“, Harrys önskelista lydde som följer: “En plumpudding, en ny bibel, ‘Harry och Lucy’, ett kaleidoskåp, och allt möjligt annat, som Sankt Klaus kan vilja ge mig.“

När alla hade skrivit sina listor, kastade de dem i elden den ena efter den andra. Lågorna flammade upp just i detsamma, och papperslapparna försvunno, ingen såg precis på vad sätt. Amy trodde, att de flögo upp i skorstenen, men Harry sade, att de inte gjorde det.

Filip kastade in sin lapp med stor högtidlighet. Den

flammade upp för ett ögonblick och förvandlades därpå till aska.

"Se så där, du får ingenting av det du önskade!" sade Harry. "Vad skrev du, Filip?"

"Ingenting", sade Filip, "bara Filip Carr."

Alla barnen brusto ut i ett skallande skratt.

"Jag skrev en 'skrivportfölj' på min, men lappen brann upp", sade Elsie i sorgsen ton.

Katy log förstulet, när hon hörde det.

Nu tog Clover fram sin lista och läste högt:

"Unga kvinnor".

Ett par kastorhandskar.

En muff.

Ett gott lynne!"

Sedan kastade hon in lappen i kakelugnen och se, den flög rakt upp i skorstenspipan.

"Så besynnerligt!" sade Katy, "ingen av de andra flög upp."

Saken var den, att Clover, som var en liten listig varelse, hade skyndat fram och öppnat dörren, strax innan hon kastade in sin önskelista. Detta åstadkom naturligtvis tvärdrag, och papperslappen blåste rakt upp.

Kort därefter kom tant Izzie in och körde dem alla i säng.

"Jag vet nog, hur det blir i morgon bittida", sade hon, "ni äro uppe och tassa omkring allesammans, så fort det blir dager. Därför måste ni gå och lägga er nu genast."

Sedan alla gått, kom Katy ihåg, att ingen erbjudit sig att hänga upp någon strumpa åt henne, och det sårade henne litet. "Men jag antar, att de glömt bort det", sade hon till sig själv.

En stund senare kommo pappa och tant Izzie in och fyllde strumporna. Det var mycket roligt att vara med om. De lades alla på Katys säng, så att hon kunde få ordna dem, som hon ville.

Fötterna propades fulla med konfekt och apelsiner och sedan kom ordningen till paket av alla former och storlekar, lackade och ombundna med snören.

“Vad är det här?” frågade doktor Carr, då tant Izzie stack in ett långt, smalt paket i Clovers strumpa.

“En nagelborste”, svarade tant Izzie, “Clover behövde så väl en ny.”

Vad pappa och Katy skrattade! “Jag tror aldrig, att Sankt Klaus kommit med något sådant förut”, sade doktor Carr.

“Då måtte han vara en bra snuskig gammal herre”, anmärkte tant Izzie torrt.

Portföljen och kälken voro för stora för att få rum i någon strumpa, och därför sveptes de in i papper och hängdes upp inunder de andra sakerna. Klockan slog tio, innan allt blev ordnat och pappa och tant Izzie lämnade rummet. Katy låg en stund och tittade på de underligt formade strumporna, som belystes av det fladdrande skenet från brasan. Sedan somnade hon.

Det föreföll henne, som om hon bara sovit en minut, då någonting rörde sig vid hennes säng och hon vaknade. Men när hon slog upp ögonen var det dager, och Filip, klädd i endast sin nattskjorta, hade klättrat upp i hennes säng för att kyssa henne. De andra barnen dansade omkring i rummet halvklädda och med sina strumpor i händerna.

“En glad jul! En glad jul!” skreko de. “Ack, Katy, sådana vackra, vackra saker!”

“Nej, men se bara!” skrek Elsie, som just fick syn på sin portfölj. “Sankt Klaus kom med den i alla fall! Men det står ju ’från Katy’! O, Katy, den är så vacker, och jag är så lycklig.” Och Elsie omfamnade Katy och grät av glädje.

Men vad var det för något märkvärdigt, som stod bredvid hennes säng? Katy stirrade och gnuggade sig i ögonen. Det hade bestämt icke funnits där, när hon somnade. Hur hade det kommit dit?

Det var en liten gran, planterad i en riktig kruka med jord. Krukan var prydd med stjärnor och halvmånar av guld-papper, som förlänade den ett prydligt utseende. På trädets grenar hängde apelsiner, nötter,

små lysande röda äpplen, små korgar med fikon i, etc. Där hängde också en hel del små paket, ombundna med röda och blåa band, och trädet var så vackert, att Katy slog ihop händerna av förtjusning.

"Det är en julgran åt dig, därför att du är sjuk!" skreko barnen, som försökte att omfamna henne alla på en gång.

"Vi ha gjort i ordning den alldeles själva", sade Harry, i det han hoppade omkring på ett ben av pur förtjusning: "jag klistrade fast stjärnorna på krukan."

"Och jag gjorde korgarna!" skrek Filip.

"Tycker du om den?" frågade Elsie, i det hon smög sig nära intill Katy. "Det är min present — den där som är omknuten med ett grönt band. Jag skulle önska, att den vore vackrare. Vill du inte öppna paketen med detsamma?"

Det ville Katy naturligtvis, och de små paketen visade sig innehålla allehanda saker. Barnen hade själva lagt in sina paket, och varken pappa eller tant Lizzie hade fått lov att hjälpa dem det allra minsta.

Elsies present bestod av en penntorkare med en grå katt på. Amys var en dockservis av rött tenn.

"Är den inte vacker?" sade hon.

Harrys present bestod av en stor, röd och gul spindel, som gungade vilt på en ståltråd.

"De ville inte, att jag skulle köpa den", sade han, "men jag gjorde det ändå! Jag trodde, den skulle roa dig. Gör den inte det?" frågade han.

"Jo, det gör den visst", förklarade Katy skrattande och blinkande, då Harry lät spindeln gunga av och an framför hennes ögon.

"Du kan leka med den, när vi inte äro här och du är ensam, förstår du", anmärkte Harry högeligen belåten.

"Men ser du inte vad granen står på?" utbrast Clover.

Granen stod på en stor, besynnerlig stol med en lång, stoppad rygg och fotstöd.

“Det är pappas present”, sade Clover, “ser du, den kan sänkas så, att den blir som en riktig säng. Pappa tror, att du snart kan ligga i den, och då kan den skjutas till fönstret, så att du kan se oss leka.”

“Tror han verkligen det?” frågade Katy i tvivlande ton, ty ännu förorsakade den minsta rubbning henne stor smärta.

“Och ser du vad som är bundet om den ena armen?” sade Elsie.

Det var en liten silverklocka, med Katys namn ingraverat på handtaget.

“Den har kusin Helena skickat, och du skall använda den till att ringa med, när du behöver någon hjälp”, förklarade Elsie.

Ännu flera överraskningar följde nu. Vid stolens andra armstöd var fäst ett paket, som innehöll en vacker bok: “Den vida, vida världen.” “Till Katy från hennes tillgivna Cecy” stod det på titelbladet. En stor påse med torkade körsbär var fru Halls present. I barnens tycke fanns det ingen, som hade så goda körsbär, som fru Hall. “Vad alla äro förfärligt snälla och vänliga!” utbrast Katy med ögonen tårade av glädje och tacksamhet.

Det var verkligen en glad och angenäm jul. Barnen förklarade, att det var den trevligaste de någonsin upplevat, och fast Katy icke kunde säga alldeles detsamma, så hade hon ändå roligt och kände sig lycklig.

Det dröjde flera veckor, innan hon kunde nyttja sin stol, men när hon väl blev van vid den, visade den sig vara mycket bekväm. Tant Izzie brukade kläda henne om morgonen, fälla tillbaka stolen, tills den kom i jämnhöjd med sängen och sedan skjuta henne över helt sakta och varsamt. Att rullas tvärs över rummet förorsakade henne alltid smärta, men hon fördrog det gärna för glädjen att få sitta vid fönstret och betrakta himlen, människorna, som gingo förbi, och barnens lekar. Huru roligt sådant är, kan endast den förstå, vilken i likhet med Katy legat till sängs under sex månader utan att

kunna se en skymt av den yttre världen. Hon blev också gladare och nöjdare för var dag som gick.

“Vad Sankt Klaus var trevlig i år!” råkade hon säga en dag, då hon språkade med Cecy. “Jag önskar, att ett annat helgon ville komma och göra visit hos oss. Men jag vet ingen annan än kusin Helena, och hon kan inte komma.”

“Vi ha ju Sankt Valentin”, sade Cecy.

“Det har du rätt i! En sådan ypperlig idé!” utbrast Katy, i det hon slog ihop händerna. “Ack, Cecy, låt oss ställa till något trevligt på Sankt Valentins dag! Jag fick just en sådan god idé!”

De båda flickorna lutade huvudena ihop och höllo en lång, hemlighetsfull rådplägning. Vad resultatet blev, får det följande utvisa.

Valentins dag inföll följande fredag. Då barnen kommo hem från skolan på fredags eftermiddag, mötte tant Izzie dem med den överraskande underrättelsen, att Cecy hade kommit på te och att de skulle gå upp och göra sig snygga.

“Men Cecy kommer ju hit nästan var dag” anmärkte Harry, som inte kunde inse, att detta var någon anledning för honom att göra sig särskilt snygg.

“Ja — men i kväll skola ni dricka te i Katys rum”, sade tant Izzie, “och här är ett bjudningskort till var och en av er.”

Och sannerligen fick icke var och en ett litet nätt kort, varpå de inbjödos att dricke te i “Drottning Katharinas palats” samma eftermiddag klockan sex.

Detta förlänade saken ett helt annat utseende. Barnen skyndade uppför trappan, och inom kort stodo de, fint kammade och tvättade, utanför dörren till “Drottning Katharinas palats”. Vad det lät ståtligt!

Katys rum såg glatt och inbjudande ut; hon själv satt i sin stol nära brasan, och Cecy satt bredvid henne. Framför dem stod ett runt bord, betäckt med en vit duk, på vilket stodo muggar med mjölk, cakes, körsbärsarmelad och våfflor. Mitt på bordet stod en

tårta, prydd med en inskription i rött. Clover lutade sig ned och läste högt: "S:t Valentin".

"Vad vill det säga?" frågade Harry.

"Du vet väl, att det är S:t Valentins dag i dag", svarade Katy. "Jag antar, att Debby kom ihåg det, när hon satte dit inskriptionen."

Man talade icke vidare om S:t Valentin, men när den sista röda bokstaven av hans namn blivit uppäten, bordet avdukat och barnen slagit sig ned i en ring kring brasan, hördes plötsligt en häftig knackning på dörren.

"Vem kan det vara?" sade Katy. "Du kan gärna gå och se efter, Clover."

Clover öppnade dörren, och där stod Bridget, som tycktes ha mycket svårt att hålla sig för skratt, och höll ett brev i handen.

"Det är ett brev, som kommit till er, fröken Clover", sade hon.

"Till mig" skrek Clover helt häpen. Därpå stängde hon dörren och gick fram till bordet med sitt brev.

"Så komiskt!" utbrast hon, i det hon granskade kuvertet, som var grönt och vitt. Det låg någonting hårt inuti. Clover öppnade kuvertet, och ut föll en liten nätt nålbok av grön sammet, gjord i form av ett klöverblad med en fin stjälk av ståltråd, omlindad med grönt silke. Vid nålboken var fäst ett papper, på vilket följande verser stodo att läsa:

»Den ena älskar rosen mest,
Tulpanens färgprakt sen därnäst,
En annan blå violens doft,
Men *klöver*¹ syns mig bäst.

Fast anspråkslös och blyg dess min
Och utan skönhets glans,
Fast ej för trädgården nog fin,
Bind *klöver* i min krans!

¹ Oöversättlig ordlek. Det engelska ordet *Clover* betyder klöver.

Må fjäriln sväva den förbi
 I flyktig yras lopp,
 Jag är ett ömt och troget bi,
 Jag söker *klövern* opp.»

Det var det första valentinsbrev, som Clover någonsin fått, och hennes förtjusning kände inga gränser.

”Ack, *vem* tror ni kan ha skickat det?” utbrast hon.

Men innan någon hann svara, hördes återigen en ljudlig knackning på dörren, som kom dem alla att spritta till. Det var Bridget som kom med ytterligare ett brev.

”Den här gången är det till fröken Elsie!” sade hon med ett vänligt grin.

Barnen rusade fram alla på en gång, och brevet öppnades i flygande hast. Inuti låg ett litet elfbenssigill med namnet Elsie ingraverat i anglosachsiska bokstäver. Det åtföljdes av nedanstående verser.

»Jag vet en liten flicka,
 Som är mig hjärtans kär.
 Hon är så söt som honung
 När rar och god hon är.
 Och hennes namn begynns med E.

Hon har brunt hår i lockar
 Och svarta ögonpar
 Och tänder som små pärlor,
 Kindropar ock hon har.
 Och hennes namn begynns med E.

Hon springer med små fötter
 Mer fort än någon ann
 Och surrar glatt likt biet,
 Som ingen annan kan.
 Och hennes namn begynns med E.

Säg, vill du gärna veta.
 Varför hon är mig kär?
 Till svar det måste heta:
 Så söt mot *mig* hon är,
 Min lilla vän, vars namn begynns med E.“

”Det är ju som en saga“, sade Elsie, vars ögon blivit så stora som tekoppar av förvåning, under det Cecy läste upp verserna.

Ännu en knackning. Denna gång var det en hel massa brev, och ingen blev lottlös. Till sin stora förvåning fick Katy två.

”Vad kan detta vara?” utbrast hon. Men då hon bröt det ena, såg hon kusin Helenas handstil och gömde brevet i fickan, tills de andra läst sina.

Harrys öppnades först. Det var prytt med en tavla, föreställande en paj. Och jag måste väl förutskicka den anmärkningen, att Harry nyligen varit hos tandläkaren.

Lille John Horner
Satt i en vrå
Och åt på en juletårta.
Då syntes ett grin
Förvrida hans min
Och John begynte att gråta.

Hans ömma mor
Vid den sorgen stor
Sig skyndar att barnet trösta.
»Vad felas dig, John?»
Hon sad' med en ton,
Vars uttryck ej var det bästa.

»Ack, mamma, jag har
Ingen tand mera kvar,
Som ej smärtar och ömmar förfärligt.
Och det värker så svårt.
Då jag biter rätt hårt
På min tårta, som smakar så härligt.»

Vem är som ej vet,
Hur han sörjde och grät
Och som vinden tjöt så eländigt!
Men vare det nog
Att en tanddokter tog
Lille John om hand helt behändigt!

Detta valentinsbrev utgjorde ett ämne till skämt för barnen under en längre tid.

Amys kuvert innehöll en pappersdocka med namnet "Rödluvan" och beledsagades av följande verser.

»Min bild jag dig sänder, o Amy, till tecken
Att jag hurtig och kry är som du
Och ber, att du slutar att gråta på fläcken,
Ifall du sitter och gråter ännu.

Ty vargen han gjorde mig alls icke illa.
Jag skrek och jag sparka' och slog,
Till dess han ur gapet släppte mig, lilla,
Och hastigt flykten till skogen tog.

Och mormor och jag ha sen levat samman
I stugan hennes, så liten och grå,
Och smör ha vi tjärnat och gräddost kramat.
Av vargen ha vi ej sett ett strå.

Var därför ej ledsen och tro mig uppäten
Ty stygga vargen nog skjuten är.
Och vill du komma och själv se efter,
Så får du se, att jag lever här!»

Amy blev helt förtjust över sitt valentinsbrev, ty Rödluvan var hennes stora favorit.

Filip fick en stor läderbit i sitt kuvert, och brevet var skrivet med mycket svart bläck på ett stort ark skrivpapper:

»Jag var en gång en elak gubbe,
Som gömd inunder sängen låg.
Till dina lädertofflor stod min håg
Och jag dem naggade som en såg.

Då ropte du helt tvärt: »vem där?»
Och jag höll nästan på få slag
Och lädertoffeln lät jag falla
På biten när, där jag grep tag.

Jag ångrar nu mitt fula puts,
Och för att göra gott igen
Jag skickar muusbiten tillbaka
Och hoppas, vi bli vänner se'n.

“Hör nu på min!” sade Cecy, som hela tiden hade låtsat vara lika förvånad som de andra och nu visade en sådan otålighet, som om hon knappast kunde vänta, tills hennes tur kom. Då läste hon:

“*Till Cecy.*”

Om jag vor' en fågel
Och du vor' en fågel
Säg, vad gjorde vi då?
Jo, du vore liten och jag vore stor,
Till körsbärstrådet flögo vi två, lilla mor.
Och bär vi åto och kysstes också
Med gula näbbar och skrattade då.
Det är vad vi gjorde, vi två!

Om jag vor' en fisk
Och du vor' en fisk
Säg, vad gjorde vi då?
Vi lekte i havet och simmade glatt
Och spelade valfiskens många små spratt
Och sökte upp ostran i hennes hus
Och tingade oss en stuvning burdus.
Det gjorde vi utan krus.

Om jag vor' ett bi
Och du vor' ett bi
Säg, vad gjorde vi då?
Vi sökte ett hem i den grönskande skog
Och sötaste honung vi med oss tog.
Du matade mig och jag matade dig.
Det är vad vi gjorde säg?

Valentin.»

“Det var den vackraste av alla”, förklarade Clover.

“Det tycker inte jag”, inföll Elsie; “jag tycker att min är den vackraste. Och Cecy hade inte något sigill i sitt kuvert heller.” Och hon smekte ömt det lilla sigillet, som hon troget hållit i sin hand hela tiden.

“Du borde ha läst upp din först, därför att du är äldst, Katy”, sade Clover.

“Min är det inte mycket bevänt med”, svarade Katy, men hon läste ändå upp den:

»Rosen är röd, vinden är blå,
Honung är söt, och det är du också.»

»En sådan tarvlig Valentin!» utbrast Elsie med blixtrande ögon. »Det är riktigt skamligt; din borde varit den bästa av alla!»

Katy hade svårt att hålla sig allvarsam, ty förhållandet var, att verserna till de andra hade tagit så lång tid, att hon icke hunnit med att skriva några till sig själv. Men som hon tänkte, att det kanske skulle väcka misstankar, om hon icke fick någon alls, så hade hon skrivit ner den gamla strofen i sista ögonblicket.

»Den är inte så synnerligen vacker«, sade hon i det hon försökte se så allvarlig ut som möjligt, »men det gör ingenting.«

»Jo, det är riktigt skamligt«, envisades Elsie, som med smekningar sökte gottgöra den orättvisa, som vederfarits Katy.

»Har det inte varit en vådligt trevlig afton?« sade Amy, och Harry svarade: »Jo då, vi hade aldrig så trevligt, innan Katy blev sjuk.«

Katy hörde detta med en blandning av smärta och glädje. »Jag tror, att barnen lärt sig att hålla av mig litet mera på sista tiden«, sade hon till sig själv. »Men ack, varför kunde jag inte vara snäll mot dem, när jag var frisk och stark!«

Hon läste icke kusin Helenas brev, förrän alla de andra gått till sängs. Jag tror, att någon måtte skrivit till kusin Helena och talat om, huru de ämnade fira S:t Valentins-dagen inom Carrska familjen, ty i stället för brev innehöll kuvertet verser, skrivna med kusin Helenas egen vackra, rediga stil. Det var icke något valentinsbrev, ty därtill var det för allvarligt, efter vad Katy förklarade för Clover dagen därpå. »Men« tilllade hon, »det var mycket vackrare än något valentinsbrev, som någonsin blivit skrivit.« Och det tyckte Clover också.

Verserna lydde som följer:

»I skolan.

I glädjens skola har jag gått,
 Där Skämt och Ungdom turvis lärde.
 Men lat jag var och insåg ej,
 Att lärdom mer än lek har värde.
 Då sade Överlärarn så:
 »I smärtans skola skall du gå!»

I lägsta klassen bland de små
 Jag korta, lätta läxor hade.
 Men i en sträng, en högre klass
 De värre fingo, men jag lade
 Dock mina tungt på sinnet, jag;
 Hos smärtan fann jag ej behag.

Två lärarinnor finnas där;
 Den ena har en ljuvlig stämma
 Hon huld och öm mot barnen är
 Och deras glädje ej vill hämma,
 Hon heter Kärlek, och hon skyr
 Den stränghet, varmed Smärta styr.

Så synes det ibland, men så
 De mötas och varandra smeka.
 Och likna då varandra, så
 Man tror dem kurragömma leka.
 Då vore svårt dem skilja klart.
 Varann de likna underbart.

De säga: »om du snäll är nu,
 Och lär de läxor, som man ger dig,
 Till högre klass uppflyttas du,
 Där Kärleks lärdom fortgår evig.»
 Och strängt jag strävar för att vinna
 Min lön, och långt från Smärtan hinna.

Men Smärtan stundom bistånd ger,
 När jag är trög och sen att fatta,
 Därför jag tacksam är, men ser,
 Att Kärlek man må skönast skatta
 Och att av hennes ömma hjärta,
 Jag lär mig mera än av Smärta.

Därföre gör jag ock mitt bästa
 Förutan knot mot tidens lopp,
 Att Överläraren må fästa

På mig sin blick och flytta opp
Till Kärleks högge klass min själ,
Där Smärtan bjuder mig farväl!»

ELFTE KAPITLET.

En ny läxa att lära.

Det dröjde länge, innan barnen upphörde att tala om och skratta åt den trevliga aftonen, och Harry förklarade, att han önskade, att det skulle vara S:t Valentins dag en gång i veckan.

“Tror du inte, att S:t Valentin skulle tröttna på att skriva vers?” frågade Katy. Men hon hade själv haft mycket nöje av skämtet, och minnet därav hjälpte henne genom återstoden av den långa, kalla vintern.

Våren kom sent detta år, men sommaren blev mycket varm. Katy plågades ofantligt av hettan, ty hon kunde icke som de andra byta plats och följa svalkan från rum till rum. De långa, heta dagarna gjorde henne trött och olustig, hon hängde med huvudet och tycktes tyna bort aldeles som blommorna i trädgården. Och hon var i sanning ännu sämre lottad än de, ty varje afton gav Alexander dem en kall dusch, under det att ingen var i stånd att giva henne vad hon så väl behövde — en dusch frisk, kylig luft.

Det var icke så lätt för Katy att bibehålla sitt glada lynne under dylika omständigheter, och man kunde knappast ha förebrått henne, om hon någon gång glömt sina goda föresatser och varit otålig och missnöjd. Men det gjorde hon icke — åtminstone mycket sällan. Det fanns visserligen dagar, då hon kände sig modfälld och sorgsen, men det långa år, hon tillbragt i

lidandets skola, hade lärt henne självbehärskning, och på det hela taget bar hon sina prövningar med tålamod. Men hon kunde dock icke rå för, att hon blev blek och mager, och hennes pappa iakttog med oro, att hon, allt eftersom sommaren fortskred, blev för trött att läsa eller sy och ofta kunde sitta timtals med händerna i kors och stirra ut genom fönstret med längtansfulla blickar.

Han gjorde ett försök att låta henne fara ut och åka, men skakningen i vagnen och lyftandet ur och i förorsakade henne en sådan smärta, att hon bad att få slippa göra om det igen. Man hade således ingenting annat att göra än att avvakta svalare fläktar. Sommaren skred framåt, och alla, som höllo av Katy, glädde sig, då den var slut.

När september kom och med den svala morgnar och nätter och friska vindar, som förde med sig svalka och barrdoft, tycktes allt få nytt liv, även Katy. Hon började sticka och läsa litet smått, och efter hand samlade hon omkring sig sina böcker igen och försökte studera, såsom kusin Helena rått henne till. Men de många veckornas overksamhet gjorde det svårare än någonsin. En dag bad hon därför sin pappa att få taga lektioner i franska.

“Jag glömmar bort allt vad jag kan“, sade hon. “Clover börjar franska den här terminen, och jag tycker det vore tråkigt, om hon snart kunde mera än jag. Tror inte pappa, att monsieur Berger skulle vilja komma hit och ge mig lektioner? Han brukar ju gå hem ibland.“

“Det tror jag nog, han skulle göra, om vi bådo honom“, svarade doktor Carr, som blev helt förtjust över att se Katy visa intresse för något igen.

Det gjordes upp, att monsieur Berger skulle komma två gånger i veckan och giva Katy lektioner. Monsieur Berger var en livlig gammal fransman, som förstod att göra sina lektioner underhållande och uppväcka elevens intresse för ämnet.

“Ni göra er mera besvär nu än förr, mademoiselle“, sade han, “och om ni fortsätta på detta sätt, så bliva ni snart min bästa elev. Om skada i ryggen hava en så god verkan, så det vara bra, om några av mina andra unga damer ville göra detsamma!“

Katy skrattade. Men trots monsieur Berger och hans lektioner och trots hennes bemödanden att vara glad och flitig, så var denna vinter svårare än den första. Det brukar ofta vara så för sjuka. Det ligger en slags eggelse i att vara sjuk, som håller en uppe i början. Men allt eftersom tiden går, och allting börjar bliva gammalt och vant, och den ena dagen är den andra lik, så börjar modet sjunka. När Katy tänkte på våren, tyckte hon, att den låg avlägset fjärran.

“Ack, om någonting ville hända“, brukade hon ofta tänka för sig själv. Och Katy skulle verkligen få sin önskan uppfylld, men hon anade föga på vad sätt.

“Katy“, sade Clover, då hon trädde in i Katys rum en kulen novemberdag, “vet du var kamferspriten finns? Tant Izzie har så ont i huvudet.“

“Nej, det vet jag inte“, svarade Katy. “Men — vänta litet — det förefaller mig, som om Debby kom in och hämtade den häromdagen. Kanske du får reda på den, om du tittar efter i hennes rum.“

“Så besynnerligt!“ muvlade hon, då Clover gått; “jag har aldrig hört talas om, att tant Izzie haft huvudvärk förr.“

“Hur är det med tant Izzie?“ frågade hon, då hennes pappa tittade in till henne på förmiddagen.

“Jag kan verkligen ej så noga säga. Hon är feberaktig och har mycket ont i huvudet. Jag har sagt, att det är bäst, att hon ligger stilla och inte försöker stiga upp i dag. Mary kommer och hjälper dig att kläda av dig. Det gör väl ingenting, Katy?“

“Ne-nej“, svarade Katy dröjande. Men det gjorde det dock, ty hon hade nu så vant sig vid tanten, och ingen kunde göra henne till lags såsom hon.

“Det är besynnerligt att behöva förklara, huru var-

enda liten småsak skall göras“, sade hon till Clover i klagande ton.

Det föreföll ännu besynnerligare, när den ena dagen förflöt efter den andra, utan att tant Izzie blev bättre. För första gången började Katy inse, huru mycket tant Izzie varit för henne. Hon saknade henne förfärligt.

“Men när skall tant Izzie bli bra?“ frågade Katy sin far. “Jag saknar henne så mycket.“

“Vi sakna henne alla“, sade doktor Carr, som såg orolig och ledsen ut.

“Är hon mycket sjuk?“ frågade Katy, slagen av uttrycket i sin fars ansikte.

“Jag är rädd för det“, svarade han. “Jag skall skaffa en riktig sjuksköterska för att vårda henne.“

Tant Izzies sjukdom visade sig vara nerv-feber. Läkarna förklarade, att det måste vara tyst omkring henne, och därför skickades Amy, Harry och Filip till fru Hall. Elsie och Clover skulle egentligen också följt med, men de båda så ivrigt att få stanna och lovade att vara så tysta, att deras pappa slutligen gav vika för deras böner. De kära små varelserna smögo omkring på tå så tysta som råttor, viskade med varandra och passade upp på Katy, som skulle varit mycket ensam utan deras sällskap, ty alla voro upptagna av tant Izzie.

Det var en sorglig, orolig tid. De tre systrarna kände icke till mycket om sjukdomar, men faderns allvarliga ansikte och tystnaden, som rådde över allt, tyngde på deras sinnen, och dessutom saknade de mycket sina små syskon.

“Vad jag önskar, att tant Izzie ville skynda sig att bli bra igen“, suckade Elsie.

“Vi måste vara mycket snälla mot henne, när hon blir frisk“, sade Clover. “Jag skall aldrig mer sätta mina smutsiga kängor i tamburen, för det tycker hon inte om. Och jag skall plocka upp krocketkloten och lägga dem i lådan varenda kväll.“

“Ja”, sade Elsie, “det skall jag också göra, när hon blir bra.”

Det föll ingen av dem in att tänka, att tant Izzie möjligen icke skulle bli frisk igen. Barn äro böjda för att tro, att stora människor äro så starka och stora, att ingenting kan hända dem.

Katy kände sig mera ängslig, men hon anade icke hela vidden av faran. Det kom därför som en häftig och svår stöt, när hon vaknade upp en morgon och såg gamla Mary sitta vid sängen och gråta med förklädet för ögonen. Tant Izzie hade dött under natten!

Alla deras vänliga tankar, alla deras goda föresatser att vara snälla och lydiga mot henne och spara henne besvär hade kommit för sent! För första gången insågo de tre flickorna, som snyftade i varandras armar, vilken god vän tant Izzie varit för dem. Allt hennes gnat var nu glömt, och de mindes blott allt vad hon gjort för dem, ända från det de voro små. Vad de önskade att de aldrig förargat henne, aldrig sagt skarpa saker om henne till varandra. Men nu var det icke värt att önska längre.

“Vad skola vi taga oss till utan tant Izzie?” tänkte Katy, då hon grät sig till sömns på kvällen. Och denna fråga återkom oupphörligt i hennes tankar, sedan begravningen var över och de små kommit tillbaka från fru Hall och allt började gå sin gilla gång igen.

Under flera dagar såg hon knappast en skynt av sin far, men Clover sade, att han såg mycket trött ut och knappast yttrade ett ord.

“Ät pappa något till middagen?” frågade Katy en eftermiddag.

“Inte mycket; han sade, att han inte var hungrig. Och fru Jacksons gosse kom och hämtade honom, innan vi slutat att äta.”

“Å”, suckade Katy, “jag hoppas, att han inte blir sjuk också. Vad det regnar! Clovy, spring ner och ta fram pappas tofflor och värm dem framför elden. Och bed Debby rosta litet bröd till teet! Pappa

tycker så mycket om smörgås på rostat bröd med ost.“

Efter kvällsvarden kom doktor Carr upp till Katy en stund. Det brukade han annars ofta göra, men detta var första gången sedan tant Izzies död.

Katy observerade honom med oro. Det föreföll henne, som om han hade blivit äldre på sista tiden, och uttrycket i hans ansikte var så sorgset, att det skar henne i hjärtat. Hon längtade att kunna göra något för honom, men allt vad hon kunde göra var att röra om elden, så att den brann klart, och sedan taga hans ena hand mellan sina och smeka den sakt. Det var visserligen icke mycket, men jag tror dock, att hennes pappa tyckte om det.

“Vad har du haft för dig hela dagen?” frågade han.

“Åh, just ingenting“, svarade Katy. “Jag läste över min franska läxa på morgonen, och när skolan var slut, kommo Elsie och Amy hit med sina handarbeten, och vi hade en liten pratstund; det är allt.“

“Jag har tänkt på, hur vi skola ställa det med hushållet“, fortfor doktor Carr. “Vi måste naturligtvis skaffa någon, som kommer och sköter om det. Men det är inte lätt att få reda på någon lämplig person. Fru Hall känner ett fruntimmer, som skulle passa, men hon bor långt borta i Wisconsin, och det kommer att dröja minst en vecka om inte två, innan vi kunna få svar från henne. Tror du, att du kan finna dig med det, som det är ännu några dagar?”

“Ack pappa“, utbrast Katy helt förskräckt, “måste vi verkligen ha någon?”

“Naturligtvis. Hur trodde du annars att vi skulle kunna ställa det? Clover är alldeles för ung för att sköta hushållet, och dessutom är hon i skolan hela dagen.“

“Jag vet inte — jag har inte tänkt så noga på det“, sade Katy förbryllad.

Men nu tänkte hon på det hela kvällen, och det var hennes första tanke på morgonen, när hon vaknade.

“Pappa“, sade hon vid första tillfälle, som hon var

ensam med honom; "jag har tänkt på det, som vi talade om i går afton, om att någon skulle komma hit och hushålla för oss. Men jag önskar så mycket, att du inte ville skicka efter någon, utan låta *mig* försöka. Jag tror verkligen, att jag skulle kunna gå i land med det."

"Men på vad sätt?" frågade doktor Carr helt förvånad. "Det kan jag verkligen inte begripa. Om du vore frisk och stark, skulle det möjligen kunna gå för sig — men även då skulle du vara bra ung för ett sådant ansvarsfullt kall, Katy."

"Jag fyller fjorton år om en vecka", svarade Katy, i det hon rätade upp sig så gott hon kunde. "Men om jag vore frisk, så skulle jag ju gå i skolan, och då kunde jag det naturligtvis inte. Jag skall berätta, vilken plan jag gjort upp; jag har tänkt på det hela dagen. Debby och Bridget ha varit hos oss så länge, att de fullkomligt känna till, huru tant Izzie ville ha det, och de äro båda så snälla, att allt vad de behöva är en liten påminnelse då och då. Nå, varför skulle de inte lika gärna kunna gå upp till mig, när någonting behövdes, som att jag skulle gå ned till dem? Clover och gamla Mary kunna nog giva akt på och se till, att ingenting går på tok. Och pappa skulle väl inte bry sig så mycket om, ifall det gick litet galet till en början, för du förstår ju, att jag skulle lära mig så småningom. Ack, låt mig försöka! Det skulle vara så trevligt att ha någonting att tänka på, medan jag sitter här ensam, och så rysligt mycket trevligare än att få en främling hit, som inte känner till barnen eller någonting. Snälla, rara pappa, säg ja! Jag känner på mig, att det skulle göra mig mycket gladare och belåtnare."

"Det är för mycket för dig, alldeles för mycket", invände doktor Carr, men det var inte så lätt att motstå Katys bevekande böner, och efter en stund slutade det med:

"Nå ja, min älskling, du får väl försöka då, fast jag

hyser starka tvivel om resultatet av detta experiment. Jag skall säga fru Hall, att hon kan vänta en månad med att skriva till Wisconsin, och sen få vi väl se.“

“Stackars barn, allt som kan förströ henne är en välgärning“, mumlade han, då han gick ner för trappan. “Hon kommer att bli glad att få sluta upp med det om en månad.“

Men den gången bedrog hennes pappa sig. Vid slutet av månaden var Katy ivrigare än någonsin att fortsätta. Och doktor Carr sade: “Gott — du får väl försöka till våren.“

Det var i själva verket icke så svårt som det låter. För det första hade Katy god tid att i lugn tänka över vad som skulle göras. Barnen voro i skolan hela dagen, och få visiter avbröto henne, så att hon kunde göra upp ett schema för sin tid och hålla fast vid det. Och det är en god sak för en husmor.

För det andra hade tjänarna så satt sig in i tant Izzies regelbundna, punktliga vanor, att huset nästan tycktes sköta sig självt. Det var, som Katy sade, att Debby och Bridget endast behövde en liten “påminnelse“ då och då.

Så snart frukosten var slutad och diskningen undanstökad, brukade Debby sätta på sig ett rent förkläde och komma upp till Katy för att “hämta order“. Till en början tyckte Katy, att detta var mycket roligt, men när hon ordinerat middag åtskilliga gånger, började det bli tröttsamt. Hon såg aldrig maten, sedan den var lagad, och oerfaren som hon var, tyckte hon, att det var nästan omöjligt att hitta på tillräckligt många rätter att omväxla med.

“Låt mig se — det finns rostbiff — fårstek — kalvstek — kokt höns“, brukade hon säga, i det hon räknade på fingrarna, “rostbiff — fårstek — kalvstek — kokt höns. Ack, jag önskar, att någon ville hitta på ett nytt djur! Vart allt ätbart har tagit vägen, det kan jag då inte begripa!“

I sin förtvivlan brukade Katy låta hämta alla kok-

böcker, som funnos i huset, och bläddra i dem timtals, tills hon kände sig så mätt, som om hon ätit tjugo middagar. Stackar Debby lärde sig att frukta kokböckerna. Hon brukade stå vid dörren med ett bekymrat uttryck i sitt röda, vänliga ansikte, under det Katy läste upp beskrivningen på någon vidunderlig rätt.

“Det här ser utmärkt ut, Debby, det får du försöka: 'Tag ett dussin ostron, en halv liter köttgelé, saften av två citroner, ett glas vitt vin, en kvist mejram, en dito timjam, två lagerbärsblad, en schalottenlök.“

“Ursäkta, fröken Katy, vad är det för något?“

“Vet du inte det, Debby? Det måste vara någonting mycket vanligt, för det förekommer i nästan alla beskrivningar.“

“Nej, det har jag aldrig hört talas om förut. Fröken Carr brukade aldrig ge mig några sådana lökar.“

“Kors så förargligt“, brukade Katy utbrista, i det hon bläddrade i sin kokbok, “då få vi väl försöka någonting annat.“

Stackars Debby! Om hon inte hållit så mycket av Katy, så tror jag hon skulle ha förlorat tålamodet. Men hon bar sina prövningar med saktmod, med undantag av en och annan klagan, då hon var ensam med Bridget. Doktor Carr fick äta många underliga rätter under denna första tid, men han brydde sig icke om det, och vad barnen beträffar, så tyckte de, att det var mycket roligt. Middagen blev riktigt intressant, när ingen visste, vad som skulle komma på bordet. Harry, som var en slags Livingstone i fråga om nya, egendomliga födoämnen, gjorde alltid det första försöket, och om han sade, att det var gott, så följde de andra hans exempel.

Efter hand blev Katy förståndigare. Hon slutade med att låta Debby försöka nya rätter, och familjen Carr återvände till vanligt kokt och stekt kött till stor båtnad för alla intressenterna. Men nu började en ny

serie experiment. Katy hade fått tag i en bok med titeln: "Magen" och greps av en vild vurm för hälsosam föda. Hon bad Clover och de andra barnen upphöra att äta socker och smör och steksås och söta såser och tårtor och pajer; med ett ord nästan allt vad de tyckte bäst om. Kokt ris ansåg hon vara den lämpligaste födan, och hon trakterade familjen med rispudning, tills slutligen Amy och Harry ställde till uppror och doktor Carr fann sig nödsakad att träda emellan.

"Mitt barn, du går till en förfärlig överdrift", sade han, då Katy öppnade sin bok för att försvara sina åsikter. "Jag tycker mycket om, att barnen får enkel föda — men kokt ris fem gånger i veckan, det är verkligen för mycket."

Katy suckade men lydde. Litet senare, när våren kom, fick hon ett anfall av överdriven ängslan och skickade oupphörligt ned Clover för att fråga Debby, om icke hennes bröd brändes, eller om hon var säker på, att sylten icke jäste i burkarna. Hon lät också barnen behålla sina tjocka vinterskodon och vinterplagg, fast det redan var varmt i luften, och uppförde sig med ett ord, som om hela världens omsorger vilat på hennes skuldror.

Men allt detta var ju blott helt naturliga misstag för en nybörjare, och Katy tog sin sak alltför mycket på allvar för att icke förkovra sig. Månad efter månad gjorde hon framsteg i konsten att sköta ett hushåll, och så småningom kom allt in i de gamla, lugna hjulspåren. Hon glömde sina egna prövningar, och när doktor Carr såg det glada, belättna uttrycket i hennes ansikte, kände han, att experimentet lyckats. Det talades aldrig mera om "någon annan", och Katy höll, där hon satt i sin stol, husets alla trådar i sin hand.

TOLFTE KAPITLET.

Två år senare.

Det var en vacker morgon i början av juni månad. En ljum vind susade i träden, som voro betäckta med en rikedom av halvutspruckna blad och sågo ut som kaskader av grönt skum, slungade högt upp i luften. Dörren till doktor Carrs hus stod på vid gavel. Genom ett öppet fönster hördes ljudet av pianoövningar, och ute på trappan under de skuggande rosenbuskarna satt en flicka och sydde.

Det var Clover, lilla Clover alltjämt, fast mera än två år förflutit, sedan vi sågo henne sist, och hon nu var fjorton år fyllda. Clover var av naturen icke ämnad att bliva stor. Hennes ögon voro lika blåa som förut och hennes kinder lika skära och vita som mjölk och bär, men hennes bruna flätor voro uppsatta i en rund knut, och det barnsliga ansiktet hade fått ett nästan kvinnligt uttryck. Gamla Mary förkunnade, att fröken Clover började bli stora damen nu, och "fröken Clover" själv var fullt medveten om detta förhållande och mycket belåten därmed. Hon var förtjust över att få sätta upp sitt hår och mycket noga med, att hennes klänningar skulle räcka nedanför kängskaftet. Hon hade också upphört att begagna krus kring halsen och använde i stället släta kragar och små manschetter med de allra sötaste små knappar. Dessa senare, som voro en present från kusin Helena, utgjorde Clovers högsta förtjusning. Hennes pappa påstod, att hon tog dem med sig i sängen, när hon lade sig, och fast detta naturligtvis endast var ett skämt, så kunde man då vara säker på att aldrig få se henne utan dem på dagen. Under det hon satt och sydde, kastade hon allt emellanåt en blick på de älskade knapparna och lade

ibland ifrån sig arbetet för att vrida dem rätt och giva dem en vänlig smekning med pekfingeret.

Efter en liten stund öppnades sidogrinden, och Filip vek om hörnet och kom fram till trappan. Han hade nu blivit en stor gosse. Alla hans vackra lockar voro avklippta och klänningen hade fått vika för blus och byxor. I ena handen höll han någonting, men Clover kunde icke urskilja, vad det var.

"Vad har du där?" frågade hon, då han kom fram till trappan.

"Jag skall gå upp och fråga Katy, om de här ä' mogna", svarade Filip, i det han visade några svagt rodnande vinbär.

"De äro visst inte mogna!" sade Clover, i det hon stoppade ett i munnen. "Kan du inte känna det på smaken? De äro så omogna som möjligt."

"Det bryr jag mig inte om, för om Katy säger, att de ä' mogna, så äter jag dem ändå", förklarade Filip tvärsäkert, i det han marscherade uppför trappan.

"Vad ville Filip?" frågade Elsie, som stack ut huvudet genom förmaksdörren, i det samma som Filip gick upp för trappan.

"Bara fråga om vinbären äro mogna än."

"Vad han är noga med att fråga nu", sade Elsie. "Han är väl rädd för att få en dosis ricinolja till."

"Ja, det vore då inte underligt", svarade Clover skrattande. "Amy säger, att hon aldrig blivit så häpen i hela sitt liv, som när pappa ropade på dem och de fingo se honom stå där med en butelj i ena handen och en sked i den andra."

"Ja, fortfor Elsie, "och du minns väl, att Harry höll oljan i munnen en lång stund och sedan sprang och spottade ut den. Pappa sade, att han hade god lust att ge honom en sked till, men så kom han ihåg, att Harry ändå hade den dåliga smaken längre kvar än någon av de andra. Jag tycker, att det var ett förfärligt straff; tycker inte du det med?"

"Jo, men det var mycket välgörande, för sedan

dess har ingen av dem ätit krusbärskart. Har du slutat att öva dig redan? Inte kan du ha hållit på en timme ännu?"

"Nej visst inte — bara tjugufem minuter, men Katy har sagt, att jag inte får sitta mer än en halvtimme utan att gå upp och röra på mig. Jag har lovat henne att gå två gånger mellan trappan och grinden, och det skall jag också göra." Och lilla Elsie vandrade åstad med raska steg och händerna på ryggen.

"Men vad gör Bridget i pappas rum?" frågade hon, då hon kom tillbaka för andra gången. "Hon skakar något genom fönstret. Äro jungfrurna däruppe? Jag trodde, att de höllo på att göra rent i salen."

"De göra båda delarna. Katy tyckte, det var så lämpligt, när pappa var borta, att få båda mattorna avtagna på en gång. Vi ska inte ha någon riktig lagad middag i dag utan bara smörgås och mjölk och kall rostbiff uppe hos Katy, för Debby hjälper också till, för att det skall gå fort, så att pappa slipper obehaget av stök. Och se", fortfor hon, i det hon höll upp sin sömnad, "Katy har broderat ett nytt överdrag till pappas soffkudde, och jag håller på att vecka ett pös, som skall sitta omkring den."

"Vad du syr väl", sade Elsie. "Jag skulle önska, att jag också hade något till pappas rum. Jag har visserligen brickorna till lavoaren, men den, som hör till tvålkoppen, är inte färdig ännu. Tror du, att Katy skulle vilja låta mig slippa överspelningen och göra den färdig i stället? Jag har verkligen lust att gå och fråga henne."

"Nu ringer hon", utbrast Clover, då en ringning hördes uppifrån. "Jag skall fråga henne, om du vill."

"Nej, lät mig fråga! Jag skall ta reda på vad hon vill." Men Clover var redan halvvägs uppför trappan, och de båda flickorna sprungo i kapp. Det brukade ofta vara en tävlan mellan dem om vem som skulle hörsamma Katys ringning. Båda tyckte så mycket om att få passa upp på henne.

Då de trädde in i rummet, kom Katy dem till mötes. Icke gående, ty detta var en möjlighet, som tyvärr ännu hägrade i ett avlägset fjärran, men i en stol med stora hjul, vilken hon själv kunde rulla omkring i rummet. Denna stol var till stor trevnad för henne. Då hon satt i den, kunde hon rulla sig till byrån eller sybordet och själv taga vad hon ville ha utan att behöva besvära någon annan. Det var dock först på senare tiden, som hon kunnat använda den. Doktor Carr ansåg detta vara ett hoppgivande tecken, men han talade icke om det för Katy. Hon hade nu äntligen vant sig vid sitt sjuklingsliv, och han tyckte därför, att det vore oklokt att uppväcka förhoppningar, som kanske skulle sluta med en ny missräkning.

Katy hälsade flickorna med ett glatt leende och sade:

“Det var egentligen dig, jag ringde på, Clover! Jag är rädd för, att Bridget rör sakerna på pappas bord, och du vet, att han vill, att de skola ligga alldeles som han lagt dem. Vill du vara snäll och påminna henne om att inte röra dem! När mattan är borttagen, så är du kanske snäll och dammar av bordet, så att jag kan vara säker om, att allt kommer på sin rätta plats. Vill du göra det?”

“Visst vill jag det”, svarade Clover, som var född till husmor och tyckte mycket om att användas som Katys ställföreträderska.

“Skall jag inte hämta kudden åt dig också, medan jag är där?”

“Jo, gör det. Jag skulle vilja ta mått av den.”

“Katy”, sade Elsie, “mina mattor äro nästan färdiga, och jag skulle gärna vilja sluta av dem, så att jag kunde få lägga dem på pappas lavoar, innan han kommer hem. Får jag inte slippa att spela över och komma hit upp med mitt arbete i stället?”

“Tror du, att du hinner lära dig din nya läxa, innan fröken Filips kommer då?”

“Ja, det tror jag. Hon kommer inte förrän om fredag.”

“Då ser jag intet hinder för, att du kan få göra mattan färdig. Men spring först ned i pappas rum, Elsie lilla, och tag hit hans skrivbordslåda! Den vill jag själv göra i ordning.”

Elsie skyndade att uppfylla hennes önskan. Hon ställde lådan i Katys knä, och Katy började nu att damma och ordna innehållet i den. Efter en liten stund kom Clover upp och satte sig hos dem.

“Här är kudden“, sade hon. “Nu ska vi ha en riktigt trevlig stund för oss själva, ska vi inte det? Jag tycker om sådana här dagar, när ingen kommer och avbryter en.”

I detsamma hördes en knäckning på dörren, och Katy ropade: “Stig in!” Och in steg en lång, bredaxlad pojke, som höll en klocka i handen. Det var Harry. Han hade vuxit och utvecklats mycket till sin fördel och visat anlag åt många håll, sedan vi sist sågo honom. Bland annat hade han fått stor lust för mekanik.

“Här har du din klocka, Katy“, sade han. “Jag har lyckats laga den, så att den slår rätt nu. Men du får vara mycket försiktig, så att du inte rör vid slagfjädern, när du sätter pendeln i rörelse.”

“Har du verkligen kunnat laga den!” sade Katy. “Men, Harry, du är ju ett riktigt snille! Tack skall du ha.”

“Klockan felas fyra minuter i elva nu“, fortfor Harry, “så att den kommer snart att slå. Jag tänker, det är bäst, att jag stannar här och hör på, hur den slår, så att jag är säker om, att det är rätt. Det vill säga“, tillade han artigt, “om du inte har så bråttom, att du helst vill, att jag skall gå min väg.”

“Jag har aldrig så bråttom, att jag inte tycker det är roligt se dig, gamle gosse“, sade Katy, i det hon klappade honom på armen. “Se så ja, nu är lådan ordnad. Skulle du inte vilja bära ned den i pappas rum och sätta den i bordet igen? Dina armar äro starkare än Elsies.”

Harry såg högst belåten ut över denna komplimang. När han kom tillbaka, började klockan just att slå. "Hör!" utbrast han. "Är det inte präktigt kanske?"

Men klockan upphörde tyvärr inte att slå, när de elva slagen förklingat. Den fortfor — tolv, tretton, fjorton, femton, sexton —

"Kors i alla dar!" utbrast Clover. "Vad skall detta betyda. Det måtte minst vara i övermorgon."

Harry stirrade med vidöppen mun på klockan, som fortfor att slå, som om den varit besatt. Elsie höll räkning på slagen, allt under det hon skrattade, tills hon fick tårarna i ögonen.

"Trettio, trettioen — åh, Harry! Trettiotvå, trettio-tre, trettiofyra!"

"Men Harry, du har alldeles förhäxat klockan", sade Katy, som var lika road som någon av de andra.

Nu började de alla räkna. Harry tog klockan, ruskade den, slog den och vände den upp och ned, men ingenting hjälpte. De skarpa, vibrerande ljuden fortforo, och det såg ut, som om klockan nu, då den för en gångs skull fick rå sig själv, skulle fortsätta att slå, tills den blev trött. Äntligen stannade den helt tvärt vid det hundratrettionde slaget.

"Det var bra besynnerligt", sade Harry, som såg helt röd och generad ut, "men jag är alldeles säker på, att det inte beror på något, som jag gjort. Jag kan laga den, om du vill låta mig försöka igen. Får jag det? Jag lovar att inte göra den illa."

Katy tvekade ett ögonblick. Clover drog henne i armen och viskade: "Gör inte det!" men då hon såg Harrys nedslagna min, beslöt hon sig för att låta honom få ta den.

"Ja, tag den du, Harry. Jag vet, att du är rädd om den. Men vore jag som du, så skulle jag genast gå ned till urmakaren och tala med honom om saken. Om ni slå edra kloka huvuden tillsammans, så kanske ni hitta på felet. Eller vad tror du?"

"Jo, det kan nog hända", sade Harry. Med dessa

ord tog han klockan under armen och marscherade ut, under det Clover ropade efter honom: "Glöm inte, att vi äta frukost klockan 130!"

"Nej, det skall jag inte," svarade Harry. För två år sedan skulle han inte med sådan godmodighet fördragit, att man skrattade åt honom.

"Hur kunde du låta honom ta klockan igen?" utbrast Clover, så snart dörren slutits efter honom. "Han kommer bestämt att förstöra den, och du tycker ju så mycket om den."

"Jag trodde, han skulle bli sårad, om jag inte lät honom försöka", svarade Katy lugnt, "och jag tror inte, att han gör den illa. Urmakarens gesäll tycker om Harry och visar honom säkert, hur han skall göra."

"Det var mycket snällt av dig att låta honom få ta den", sade Clover, "men det tror jag inte jag skulle gjort, om det varit min klocka."

Just i samma ögonblick rycktes dörren upp och in störtade Amy, två år äldre än då vi sist sågo henne, men för övrigt sig alldeles lik.

"O Katy", flämtade hon, "vill du inte vara snäll och säga till Filip, att han inte får bada kycklingarna i vattentunnan? Jag är rädd för att den lilla gula redan är död —"

"Men det får han inte — det får han visst inte", sade Katy. "Hur kunde han komma på en sådan idé?"

"Han säger, att de äro smutsiga, därför att de nyss kommit ur äggskalet. Och han påstår bestämt, att det gula på dem är äggula. Jag sade, att det inte var det, men han trodde mig inte." Och Amy vred händerna i förtvivlan.

"Clover!" ropade Katy, "spring ner och bed Filip komma upp till mig! Men tala vänligt med honom!"

"Jag talade vänligt — riktigt vänligt, men det hjälpte inte", sade Amy, på vilken den oförrätt, som kycklingarna lidit, tycktes ha gjort ett djupt intryck.

Filip kom snart upp ledsagad av Clover. Han såg litet trotsig ut till en början, men Katy förstod sig

på, hur man skulle ta honom. Hon lyfte upp honom i sitt knä, något som han tyckte mycket om, fast han var stora gossen, och talade så vänligt till honom om de stackars små frusna kycklingarna, att hans hjärta veknade.

"Jag ämnade inte göra dem illa, nej det gjorde jag inte", sade han, "men de voro så smutsiga och gula — av äggula, vet du väl, att jag trodde, de skulle tycka om, att jag tvättade dem litet."

"Men det var inte äggula, Filip — det var små söta, rena fjädrar, alldeles sådana som kanariefågeln ha."

"Var det?"

"Ja, och nu äro de små kycklingarna lika frusna och ruskiga, som du skulle känna dig, om du föll i en damm och ingen gav dig torra kläder. Tycker du inte, att du borde gå och värma dem?"

"På vad sätt då?"

"Jo, om du toge dem i dina händer mycket ömt och försiktigt, och sedan läte dem springa i solen."

"Ja, det skall jag!" skrek Filip, i det han hoppade ned från hennes knä. "Men ge mig först en kyss, för jag menade ingenting illa!" — Filip var mycket förtjust i Katy. Fröken Petingill sade, att det var märkvärdigt att se, hur det barnet lät leda sig av Katy. Men jag tror, att hemligheten var den, att Katy icke "ledde" honom utan försökte att alltid vara vänlig och kärleksfull och taga hänsyn till hans känslor.

Innan ljudet av Filips steg förklingat i korridoren, stack gamla Mary in huvudet genom dörren. Hennes ansikte hade ett uttryck av bekymmer.

"Fröken Katy", sade hon, "jag skulle önska, att ni sade till Alexander att göra vedboden i ordning. Jag tror inte, fröken vet hur slarvigt där ser ut."

"Nej, det tror inte jag heller", sade Katy med ett leende och en suck. Hon hade inte sett vedboden sedan den dagen, då hon föll ur gungan. "Tänk inte på den saken, Mary! Jag skall tala vid Alexander att han ställer den i ordning."

Mary trippade ned för trapporna helt belåten, men om några minuter kom hon upp igen.

“Det har kommit en karl med en såpfjårding, fröken Katy, och här är räkningen. Han säger, att den är kvitterad.”

Det dröjde litet, innan Katy fick reda på sin börs, och sedan behövde hon sin penna och anteckningsbok, så att Elsie måste stiga upp från sitt arbete.

“Ack, jag önskar, att ingen ville komma och avbryta oss mera”, sade hon. “Jag undrar just, vem som skall komma härnäst?”

Hon behövde icke undra länge, ty nästan i detsamma som hon yttrade detta, knackade det på dörren.

“Stig in!” sade Katy i trött ton, och dörren öppnades.

“Får jag?” frågade en röst. Man hörde frasandet av sidan, och Imogen Clark svassade in i rummet. Katy kunde icke först känna igen vem det var. Hon hade icke sett Imogen på nära tre år.

“Jag fann förstudörren öppen”, förklarade Imogen med sin gälla röst, “och som ingen hörde, när jag ringde på klockan, tog jag mig friheten att stiga på. Jag hoppas, att jag inte stör er?”

“Nej, visst inte”, svarade Katy artigt. “Elsie lilla, var snäll och skjut fram den där länstolen. Var så god och sitt, Imogen. Jag är ledsen, att ingen hörde, när du ringde, men jungfrurna hålla på att göra rent i dag, så jag antar, att de därför inte hörde.”

Imogen slog sig ned och började prata på sitt vanliga bullersamma sätt, under det Elsie, bakom Katys stol, företog en granskning av hennes toalett. Den var förfärdigad av billigt tyg, men utstyrd med puffar och garneringar, och hon hade ett stort jethalsband och stora, svarta örhängen, som pinglade och slängde var gång hon rörde på huvudet. Hon hade fortfarande små lockar, som sutto liksom fastsmetade vid tinningarna, och Elsie undrade återigen, huru hon kunde få dem att sitta så fast.

Så småningom kom anledningen till Imogens besök

i dagen. Hennes föräldrar skulle flytta till Jacksonville, och hon kom nu för att säga farväl.

"Har du sett din rövare någon gång sedan?" frågade Clover, som ännu kom ihåg den händelserika berättelsen, som Imogen undfägnat dem med i förmaket.

"Ja", svarade Imogen, "flera gånger, och jag får ofta brev ifrån honom. Han skriver så vackra brev. Jag skulle önska, att jag hade ett med mig, så skulle jag läsa upp en bit för er. Jag vet, att ni skulle tycka om att höra det. Men låt mig se — kanske har jag något med mig." Med dessa ord stack hon handen i fickan och drog verkligen fram ett brev. Clover kunde inte låta bli att misstänka, att Imogen hela tiden mycket väl vetat, att det fanns där.

Rövaren tycktes skriva en djärv stil, och hans brev-papper och kuvert voro alldeles lika annat folks. Men det är ju möjligt, att han överfallit en gårdfarihandlande, som haft med sig en låda med varjehanda kram.

"Låt mig se", sade Imogen, i det hon ögnade igenom första sidan. 'Dyrkade Imogen' — det där kan inte intressera er — hm, hm, hm, — ah, se här är någonting! 'Jag åt middag på Rockstone på juldagen. Det var mycket tomt efter dig. Till middagen fingo vi stekt kalkon, stekt gås, rostbiff, plumpudding, russin och mandel. Det var en god middag, inte sant? Men ingenting kan smaka, när ens vänner äro frånvarande.'"

Katy och Clover sågo helt häpna ut, vilket de också hade all orsak att vara. Ett sådant språk av en rövare!

"John Billings har köpt en ny häst", fortfor Imogen; "hm, hm, hm, Jag tror inte, att det står något mera, som kan intressera er. Jo, här på slutet står litet poesi:

'Kom lilla duva med blåa vingar
Och vila vid mitt bröst.'

Är det inte bra sött?"

"Han måtte ha bättrat sig", sade Clover, "det låter åtminstone så på hans brev."

“Bättrat sig!” utbrast Imogen med en skakning på huvudet, så att örhängena skramlade. “Han har alltid varit god och snäll.”

Mot detta påstående var naturligtvis ingenting att invända, och Katy, som var rädd, att hon skulle begå en ohövlighet och brista ut i skratt, skyndade att föra samtalet in på ett annat ämne. Under hela tiden kunde hon inte låta bli att anställa betraktelser över Imogen och tänka: “Hur har jag någonsin kunnat tycka om henne? Så besynnerligt! Vad pappa är klok ändå!”

Imogen stannade en halvtimme, och sedan tog hon avsked.

“Hon frågade inte en gång, hur du mårde!” utbrast Elsie harmset. “Jag lade just märke till, att hon inte gjorde det.”

“Det glömde hon väl. Vi talade ju om henne och inte om mig”, sade Katy.

Nu togo systrarna upp sina arbeten igen, och en halv timme förflöt, utan att de blevo avbrutna. Då ringde det på dörrklockan, och Bridget kom in med ett bekymrat uttryck i sitt ärliga ansikte.

“Fröken Katy”, sade hon, “gamla fru Worrett är här, och jag antar, att hon ämnar stanna hela förmiddagen, för hon har sin väska med sig. Vad skall jag säga till henne?”

Katy såg nedslagen ut. “Å, en sådan otur!” sade hon. “Vad ska vi göra?”

Fru Worrett var en gammal vän till tant Izzie och bodde på landet omkring en mil från Burnet. När hon var inne i staden i något ärende, brukade hon komma och äta frukost hos doktor Carrs. Detta hände dock mycket sällan, och det hade fallit sig så, att Katy aldrig förr behövt hålla henne sällskap.

“Säg att fröken har bråttom och inte kan ta emot henne”, föreslog Bridget, “vi ha ju ingen lagad mat eller någonting, vet jag.”

Om det varit för två år sedan, skulle Katy troligtvis antagit detta förslag, men nu var hon mera hänsynsfull.

“Nej“, sade hon, “det tycker jag inte om. Vi göra så gott vi kunna, Bridget. Spring ner, Clover, så är du rar, och säg fru Worrett, att i matsalen är allt huller och buller, men att vi skola äta frukost uppe hos mig, och att jag skulle vara glad att få så henne, när hon vilats sig litet. Och en annan sak, Clover! Glöm inte att ge henne en solfjäder! Hon är säkert förfärligt varm. Bridget, du kan bära upp frukosten hit, men lägg upp litet ingefärspäron till dessert och laga i ordning en kopp te åt fru Worrett. Jag vill minnas, att hon alltid dricker te.“

“Jag kan inte lida att låta den stackars gamla varelsen vända om, när hon gått så lång väg“, sade hon till Elsie, när de andra gått ut. “Drag gungstolen litet mera hitåt, Elsie, och skjut de små stolarna mot väggen. Fru Worrett satt sönder en, när hon var här sist, minns du det?“

Det dröjde en god stund, innan fru Worrett hann svalka sig; så att nära tjugu minuter förflöto, innan ett starkt knakande i trappan förkunnade, att gästen var i antågande. Elsie började fnittra; fru Worrett narrade henne alltid att fnittra. Katy fick nätt och jämt tid att giva henne ett varnande ögonkast, innan dörren öppnades.

Fru Worrett var en av de fetaste människor man kunde få se. Ingen vågade ens gissa, vad hon vägde men hon såg ut, som om hon skulle vägt tusen skålpund.

Hennes ansikte var mörkrött. Till och med på en kall dag såg hon varm ut, men när det var det allra minsta ljumt i luften, tycktes hon färdig att smälta bort. Hon seglade in i rummet med uppknutna hakband och solfjädern i högsta hugg, och golvet gungade under hennes steg.

“Hur mår du, min kära vän?“ sade hon, i det hon sjönk ned i gungstolen.

“Jo, tackar bra“, svarade Katy, som inom sig tänkte, att fru Worrett aldrig förut förefallit hälften så fet, och undrade, vad hon skulle kunna roa henne med.

“Och hur mår pappa?” frågade fru Worrett. Katy svarade artigt och frågade sedan efter fru Worretts eget befinnande.

“Åh jo, jag lägger bara litet på hullet“, ljöd svaret, som hade den verkan, att Elsie höll på att kikna av skratt bakom Katys stol.

“Jag har ett ärende till banken“, fortfor den feta frun, “och då tänkte jag, att jag med detsamma skulle söka upp fröken Petingill för att fråga, om hon inte kunde komma och hjälpa mig att släppa ut min svarta sidenklänning. Den syddes för ganska länge sedan, men jag tycks ha fetmat sedan dess, ty jag kan omöjligt knäppa den. Men när jag kom till fröken Petingill, var hon inte hemma, så att jag hade gått förgäves. Vet du var hon är och syr nu?”

“Nej“, svarade Katy, som kände huru hennes stol skakade och hade svårt att själv hålla sig allvarsam. “Hon var här ett par dagar i förra veckan för att sy en skolklänning åt Amy, men sedan har jag inte hört något från henne. Elsie lilla, vill du inte vara snäll och be Bridget, att hon ger dig ett — ett glas isvattnen åt fru Worrett? Hon ser så varm ut efter sin promenad.“

Elsie skyndade ut ur rummet, djupt generad över sin brist på självbehärskning, och stängde in sig i en garderob för att skratta ut. När hon efter en stund återkom med vattenglaslet, såg hon helt allvarsam och lugn ut. Frukosten bars upp, och fru Worrett lät sig väl smaka och tycktes belåten med allting. Hon fann sig till och med så väl, att hon icke bröt upp förrän klockan fyra. Vad förmiddagen föreföll lång för de stackars flickorna, som sutto och ansträngde sina hjärnor för att hitta på någonting att säga till sin frodiga gäst!

Slutligen reste fru Worrett sig upp från stolen och gjorde sig i ordning att gå.

“Tack ska ni ha“, sade hon, i det hon knöt sina hattband, “nu har jag fått vila en god stund och kän-

ner mig riktig välmående. Kan ingen av er ungdommar komma och hälsa på mig någon gång? Det skulle vara så roligt, om någon av er ville komma. Det är inte alla flickor, som kunna taga hand om en gammal fet gumma, såsom du har gjort, Katy. Jag skulle önska, att er tant kunde se er alla, som ni nu äro. Jag är säker på att hon skulle känna sig mycket nöjd."

Detta yttrande klingade mycket angenämt i Katys öron.

"Skratta inte åt henne!" sade hon senare på kvällen, då barnen efter att ha intagit sitt te i den fina, nyskurade matsalen, samlades uppe hos henne och Cecy kommit upp för att tillbringa ett par timmar hos dem. "Hon är en riktigt vänlig gammal gumma, och jag tycker inte om, att ni skrattar åt henne. Hon rår inte för att hon blivit så fet. Och ni veta ju, att tant Izzie höll av henne. Det är som om vi gjorde något för henne, när vi visa en liten uppmärksamhet mot en av hennes vänner. Jag var ledsen, när hon kom, men nu när det är över, är jag så glad, att vi togo emot henne."

"Det känns så skönt, när värken är över", citerade Elsie med ett skälmaktigt leende, under det Cecy viskade till Clover:

"Är inte Katy bra rar?"

"Jo, det är hon visst", svarade Clover. "Jag önskar, att jag vore hälften så god. Ibland tror jag, att jag skulle bli ledsen, om hon bleve frisk igen. Hon är som en god fe för oss alla, där hon sitter i sin stol, så att jag tror inte, det skulle vara roligt att se henne någon annanstans. Men jag vet ju, att det är rysligt illa tänkt av mig. Och jag tror inte, att hon skulle bli annorlunda eller bli slamsig och tråkig som andra flickor, om hon också bleve frisk."

"Nej, det skulle hon visst inte!" sade Cecy varmt.

TRETTONDE KAPITLET.

Äntligen!

En dag, omkring sex veckor efter de händelser, som skildrats i förra kapitlet, voro Clover och Elsie sysselsatta med något arbete i nedre våningen, då de plötsligt ryckte till vid ljudet av Katys klocka, som ringde häftigt och oväntat. Båda flickorna rusade upp för att se, vad som stod på.

Katy satt i sin stol och såg mycket röd och ivrig ut.

"O, flickor!" utbrast hon. "Kan ni tänka vad som hänt? Jag kunde resa mig upp!"

"Vad för något?" skreko Clover och Elsie med en mun.

"Det är verkligen sant! Jag kunde stå alldeles för mig själv."

Flickorna kunde icke få fram ett ord av idel förvåning; och Katy fortfor att förklara.

"Det kom alldeles plötsligt över mig, vet ni. Jag kände med ens, att om jag bara försökte, så skulle jag kunna, och innan jag knappast kom att tänka på vad jag gjorde, hade jag rest mig upp från stolen och stod på golvet. Men jag höll fast i det ena armstödet hela tiden. Jag vet inte, hur jag kom ned igen, för jag var så förskräckt. O, flickor" — och Katy lutade ansiktet i händerna.

"Tror ni, att jag kan göra om det igen?" frågade hon efter en stund.

"Visst kan du det", sade Clover, under det Elsie dansade omkring och skrek helt ängsligt: "Var försiktig! Var bara försiktig!"

Katy försökte, men spänstigheten var nu försvunnen. Hon kunde icke alls röra sig från stolen, och hon började undra, om icke alltsammans varit en dröm.

Följande dag, då Clover var inne i Katys rum, fick hon plötsligt höra ett rop, och när hon vände sig om, stod Katy upprätt på golvet.

"Pappa, pappa!" skrek Clover, i det hon störtade ner för trappan. "Harry, Elsie, Amy, kom! Kom och se!"

Pappa var ute, men de andra skyndade genast upp. Denna gång hade Katy ingen svårighet att göra det om igen. Det föreföll, som om hennes vilja slumrat. Och nu, då den vaknade upp igen, lydde lemmarna dess befallningar.

När pappa kom in, var han lika upprörd som någon av barnen. Han gick runt omkring stolen och frågade Katy och lät henne resa sig upp och sätta sig igen.

"Skall jag verkligen bli bra?" frågade hon nästan viskande.

"Ja, min älskling, det tror jag visst", svarade doktor Carr, i det han grep tag i Filip och svängde honom högt i luften. Ingen av barnen hade någonsin sett pappa bära sig så pojkaktigt åt. Men när han varseblev Katys brännande kinder och strålande ögon, lugnade han sig genast, skickade bort alla barnen och satte sig ned bredvid henne och försökte lugna henne med ömma ord.

"Jag tror, att förbättringen börjar, min älskling", sade han, "men det kommer att taga tid, och du får beväpnas dig med en god portion tålmod. När du varit ett så snällt och tåligt barn under alla dessa år, så är jag säker på, att du inte förivrar dig nu. Kom ihåg, att den minsta oförsiktighet kan fördröja ditt tillfrisknande. Du måste nöja dig med att göra helt små framsteg. Det finns ingen genväg i fråga om att gå, lika litet som i fråga om att lära, det får varje barn erfara."

"Ack, pappa", sade Katy, "vad gör det, om det också skulle ta ett år, bara jag blir bra till slut!"

Vad hon var lycklig den kvällen — alldeles för lycklig för att kunna sova. Hennes far lade märke

till de mörka ringarna under hennes ögon följande morgon och skakade på huvudet.

“Du *måste* vara försiktig“, sade han, “annars blir du sjuk igen, och en feber skulle göra dig sämre igen för flera år.“

Katy visste, att hennes far hade rätt, och hon var försiktig, fast det ingalunda var någon lätt sak nu, när hon kände nytt liv spritta i varenda led. Hennes förbättring fortskred långsamt, såsom doktor Carr förutsagt. Till en början kunde hon endast stå några få sekunder, sedan en minut, och sedan fem, allt under det hon höll sig i stolkarmen. Därefter vågade hon släppa stolen, och sedan försökte hon gå ett steg i sänder, under det hon sköt en stol framför sig, alldeles som små barn göra, när de skola lära sig gå. Clover och Elsie omgävo henne ständigt som ängsliga mödrar. Det var så löjligt och på samma gång så vemodigt att se den långa Katy taga så svaga, osäkra steg och systrarna, som sprungo omkring henne och ängsligt övervakade alla hennes rörelser. Men Katy tyckte varken att det var löjligt eller vemodigt, för henne var det helt enkelt förtjusande, det mest förtjusande, som kunde hända. Intet årsgammalt barn kunde vara stoltare över sina första steg än hon.

Så småningom blev hon modigare och företog längre utflykter. När Clover en vacker dag kom uppspringande till sitt rum, stannade hon, slagen av häpnad över att se Katy sitta där inne, varm och flämtande, men förtjust åt den överraskning, hon berett.

“Jag har gripits av ett sådant forskningsbegär“, sade hon i urskuldande ton. “Det är så länge sedan jag såg något annat rum än mitt eget. Men, kära du, vad korridoren var lång; jag hade alldeles glömt bort, att den var så lång. Jag behöver nog vila mig en god stund, innan jag kan gå tillbaka.“

Katy vilade sig länge, men det oaktat var hon mycket trött de följande dagarna. Experimentet gjorde henne dock ingen skada, och efter ett par veckors

förlopp kunde hon gå omkring överallt i den övre våningen.

Detta var en stor glädje för henne; det var alldeles som att läsa i en intressant bok att se alla förändringar och nya saker, som anskaffats, och hon befann sig i ett tillstånd av oavbruten förvåning över än det ena och än det andra.

"Men Harry, en sådan vacker bokhylla!" sade hon. "När fick du den?"

"Den är gammal, jag har haft den över två år. Talade jag inte om för dig, när jag fick den?"

"Det kan nog hända", svarade Katy, "men när jag inte såg den, så gjorde det inte något intryck på mig."

I slutet av augusti hade hon blivit så stark, att hon började tala om att gå ned i undre våningen, men hennes pappa sade: "Vänta!"

"Det kommer att trötta dig mycket mera än att gå på en slät yta", sade han, "så det är bättre att du väntar litet, tills du blir alldeles stadig på benen."

"Det tror jag också", sade Clover, "och dessutom vill jag, att allt skall vara i ordning, innan dina skarpa ögon få se det, lilla fru husmor. O, nu vet jag! Det var en präktig idé! Du skall bestämma en dag, när du kommer ner, Katy, och då ska vi ha allt i ordning och ställa till med en värdig 'firning' av dagen. Det skulle bli förtjusande! Huru snart får hon gå ner, pappa?"

"Om tio dagar tror jag, att vi kunna våga försöket."

"Tio dagar! Det blir den sjunde september eller hur?" sade Katy. "Om jag får, pappa lilla, skulle jag vilja sätta ut dagen till den åttonde. Det var mammas födelsedag", tillade hon med låg röst.

"Så förtjusande!" utbrast Clover, i det hon dansade omkring och klappade händerna av förtjusning. "Jag har aldrig, aldrig hört talas om någonting så trevligt förut. Pappa, när kommer du ner? Jag vill så förfärligt gärna tala med dig om någonting."

"Jag kommer med detsamma — hellre än att få

mina rockknappar avslitna“, sade doktor Carr, och därpå följde han sin dotter ut ur rummet.

Katy satt kvar och såg ut genom fönstret. Hon kände sig så lugn och nöjd till mods.

“Ack, kan det verkligen vara sant?” tänkte hon. “Skall det verkligen gå som kusin Helena sade i sina verser? Skall verkligen

Smärtan bjuda mig farväl?

Men det låg kärlek i smärtan, det inser jag nu, och hur god har inte den höge läraren varit mot mig!”

Hela den återstående delen av veckan tycktes Clover ha mycket att bestyra. “Hon höll på med att tvätta fönsterna“, sade hon, men detta påstående kunde knappast vara tillfyllestgörande för att förklara hennes långa frånvaro och den hemlighetsfulla förtjusningen i hennes ansikte, och icke heller vissa ljud, som hördes från den nedre våningen och som liknade hamrande och sågning. De andra barnen hade tydligen blivit tillsagda att ingenting förråda, ty ett par gånger utbrast Filip: “O, Katy“, men hejdade sig genast och sade “jag hade så när glömt.“ Katy började bliva mycket nyfiken, men hon såg, att hemligheten, av vad slag den än månne vara, beredde alla utom henne själv en stor tillfredsställelse, och därför ville hon icke förstöra glädjen genom några frågor.

Slutligen fattades det blott en dag tills den viktiga händelsen skulle inträffa.

“Se“, sade Katy, då Clover kom in i hennes rum strax före tedags, “fröken Petingill har kommit hem med en ny klänning åt mig. Jag skall ha på mig den för första gången i morgon!”

“Vad den är vacker!“ utbrast Clover, i det hon betraktade klänningen, som var av gråblå kasimir, monterad med sammetsband i samma färg. “Men, Katy lilla, jag kom upp för att stänga dörren. Bridget skall sopa korridoren, och jag vill inte, att dammet skall ryka in, ty ditt rum gjordes fint i morse, som du vet.“

“Det var en egendomlig tid att sopa en korridor“, sade Katy förvånad. “Varför låter du henne inte vänta med det tills i morgon?”

“Nej, det kan hon inte! Det är — hon har — jag menar, att hon får annat att göra i morgon. Oroa dig inte, så är du rar, Katy lilla, utan låt dörren vara stängd. Vill du lova mig det?”

“Gärna det“, sade Katy, som blev allt mera och mera häpen, men gav vika för Clovers enträgenhet, “jag skall väl hålla den stängd då.“ Hennes nyfikenhet var i hög grad retad; hon tog upp en bok och försökte att läsa, men bokstäverna dansade för hennes ögon, och hon kunde icke låta bli att lyssna. Bridget gjorde ett förfärligt buller med sin sopborste, men det oaktat tyckte Katy sig höra andra ljud — steg i trappan, dörrar som öppnades och stängdes — och en gång ett undertryckt fnittrande. Så besynnerligt det var alltsammans!

“Det gör detsamma“, sade hon till sig själv, i det hon beslöt att icke lyssna, “jag får veta det i morgon.“

Och morgondagen uppgick strålände och frisk — en verkligt idealisk septemberdag.

“Å Katy“, utbrast Clover, då hon kom upp från trädgården med händerna fulla av blommor, “vad din klänning är vacker. Du har aldrig sett så söt ut i hela ditt liv!“ Med dessa ord fäste hon en mörkröd ros vid Katys bröst och en annan i hennes hår.

“Se så där ja, nu är du fin!“ sade hon. “Pappa kommer om några minuter för att hämta dig ned.“

I detsamma kommo Elsie och Amy upp. De hade sina bästa klänningar på sig, och det hade också Clover. Det var tydligen en riktig festdag för hela huset. Cecy var också inbjuden för att se Katy gå ned för trapporna, och även hon hade dagen till ära tagit på sig en ny klänning.

“Så fina vi äro!“ sade Clover. “Vänd dig om, Cecy — en polonäs, jo det vill jag lova — och sidenrosett. Ni börjar minsann bli riktigt fullvuxen, fröken Hall.“

“Ingen av oss kommer någonsin att bli så fullvuxen som Katy“, sade Cecy skrattande.

Nu kom pappa upp. Helt långsamt vandrade de nedför trappan, Katy stödd på sin fars arm, Harry på ena sidan om henne, flickorna bakom henne och lilla Filip bildande förtruppen. När de kommo ner, stucko Debby, Bridget och Alexander ut huvudena genom köksdörren för att få se en skymt av henne, och den snälla gamla Mary höll förklädet för ögonen och grät av glädje.

“Ack, se förstudörren är öppen!“ utbrast Katy helt förtjust. “Så roligt det var! Och en sådan vacker vaxduksmatta! Den är ny, sedan jag var här sist.“

“Stanna inte och titta på den!“ skrek Filip, som tycktes ha mycket bråttom att komma vidare. “Den är inte ny, den ha vi haft så länge så. Kom in i för-maket i stället!“

“Ja“, sade doktor Carr, “middagen är inte riktigt färdig än, så att du har god tid att vila efter din långa promenad. Det gick ju präktigt, Katy. Känner du dig mycket trött?“

“Inte det ringaste“, svarade Katy glatt. “Jag tror, att jag skulle kunna göra om det ensam. Nej, se dörren till bokskåpet har blivit lagad. Vad det ser trevligt ut.“

“Stanna inte, stanna inte!“ upprepade Filip, som tycktes nära att förgås av otålighet.

De fortsatte därför sin färd. Pappa öppnade dörren, och Katy tog ett steg in i rummet — men sedan stannade hon. Blodet rusade upp i hennes ansikte, och hon måste stödja sig mot dörrposten. Vad var det hon såg?

Icke blott själva rummet med dess nya gardiner och vaser och blommor. Icke heller det stora vackra fönstret, som tagits upp åt solsidan eller den inbjudande lilla chäslongen och bordet, som stodo framför fönstret och tydligen voro ämnade åt henne. Nej, det var någonting annat! Soffan var framdragen från

väggen och i den satt, stödd av kuddar och med sina klara ögon riktade mot dörren — kusin Helena! När hon varseblev Katy, sträckte hon ut båda armarna.

Clover och Cecy kommo sedan överens om, att de aldrig i sitt liv blivit så förskräckta, som då Katy, glömsk av sin svaghet, släppte pappas arm och sprang fram till soffan. "Ack, kusin Helena, kära, kära kusin Helena!" skrek hon och sedan sjönk hon ned bredvid soffan och de båda kusinerna vilade i varandras armar. Under några ögonblick var det alldeles tyst i rummet.

"Var det inte en trevlig överraskning!" skrek slutligen Filip, i det han slog en kullerbytta för att giva utlopp åt sina känslor, under det Amy och Harry utförde någon slags krigsdans kring soffan.

Ljudet av Philips röst bröt tystnadens förtrollning, och nu började en verklig orkan av frågor och utrop.

Det visade sig, att den lyckliga tanken att kusin Helena skulle övervara "firningen" hade utgått från Clover. Det var hon, som framställt förslaget för pappa och gjort alla anordningarna. Och den listiga varelsen hade satt Bridget att sopa korridoren för att Katy icke skulle höra, när kusin Helena kom.

"Kusin Helena skall stanna tre veckor den här gången, är det inte roligt?" sade Elsie, under det Clover ängsligt frågade: "Är du säker på, att du inte anade något? Inte den allra minsta lilla smula?"

"Nej — inte det allra minsta. Hur skulle jag kunnat ana något så hänförande roligt?" Och Katy gav kusin Helena ännu en varm kyss.

Vad den dagen föreföll kort! Det var så mycket att se, så mycket att tala och fråga om, att timmarna flögo, och aftonen kom över dem alla som en överraskning.

Kusin Helena var kanske den, som kände sig lyckligast av alla, ty utom glädjen att veta Katy vara nästan återställd, hade hon den tillfredställelsen att med egna ögon kunna iakttaga alla de förändringar

till det bättre, som under dessa fyra år ägt rum med de små kusinerna, som hon höll så mycket av.

Det var mycket intressant att observera dem alla. Elsie och Harry föreföllo henne allra mest förändrade till sin fördel. Elsie hade alldeles förlorat den missnöjda minen och den klagande tonen och var en så glad och strålande liten tolvåring, som man någonsin kunde önska att se. Harrys buttra ansikte hade blivit öppet och trevligt, och hans sätt var artigt och godmodigt. Han var visserligen fortfarande mycket lugn och hade litet svårt att fatta en invecklad tankegång, men han lovade att bli en duktig man. För honom, liksom för de andra barnen, var Katy tydligen den medelpunkt, kring vilken allt rörde sig. Alla slöto sig till henne med sina små förtroenden och sorger. Kusin Helena observerade, huru Filip, som kom in efter att ha slagit sig duktigt, blev tröstad, huru Amy viskande anförtrodde Katy en viktig hemlighet, och huru Elsie bad henne om hjälp med sitt arbete. Hon såg, huru Katy bemötte dem alla vänligt, men utan en skymt av detta översitteri, som ofta märks hos äldre syskon, och utan ett spår av sitt gamla häftiga sätt. Och bäst av allt var den förändring, hon såg i Katys eget ansikte, det milda uttrycket i hennes ögon, den behagliga rösten och den takt, med vilken hon förstod att råda och leda de andra, utan att det märktes.

“Kära Katy”, sade hon ett par dagar efter sin ankomst, “detta besök är ett stort nöje för mig — du kan knappast tänka dig hur stort. Det är en sådan kontrast mot mitt sista besök här, då du var sjuk och alla så ledsna. Minns du det?”

“Om jag minns! O, vad du var snäll och vad du hjälpte mig! Det skall jag aldrig glömma.”

“Det gläder mig att höra, men jag kunde ju göra så litet. Du har lärt din läxa på egen hand under hela tiden. Och Katy, min älskling, jag skulle vilja säga dig hur glad jag är, att se hur tappert du käm-

pat dig fram. Jag kan märka det på allt — på pappa, på barnen, på dig själv. Du har vunnit den plats, som du kanske minns, att jag en gång sade, att en sjukling skulle försöka vinna, nämligen att för alla vara hemmets medelpunkt.“

“Ack, säg inte så, kusin Helena!” utbrast Katy, i det hennes ögon fylldes med tårar. “Jag har inte alls varit tapper. Du kan inte tro, hur illa jag uppfört mig ibland — hur otålig och otacksam, hur dum och trög jag är. För varje dag ser jag vad som borde göras, och ändå gör jag ingenting. Det är så ljuvt att höra dig berömma mig — men det får du inte. Jag förtjänar det inte!”

Men trots hennes påstående, att hon icke förtjänade det, så tror jag ändå, att hon gjorde det!

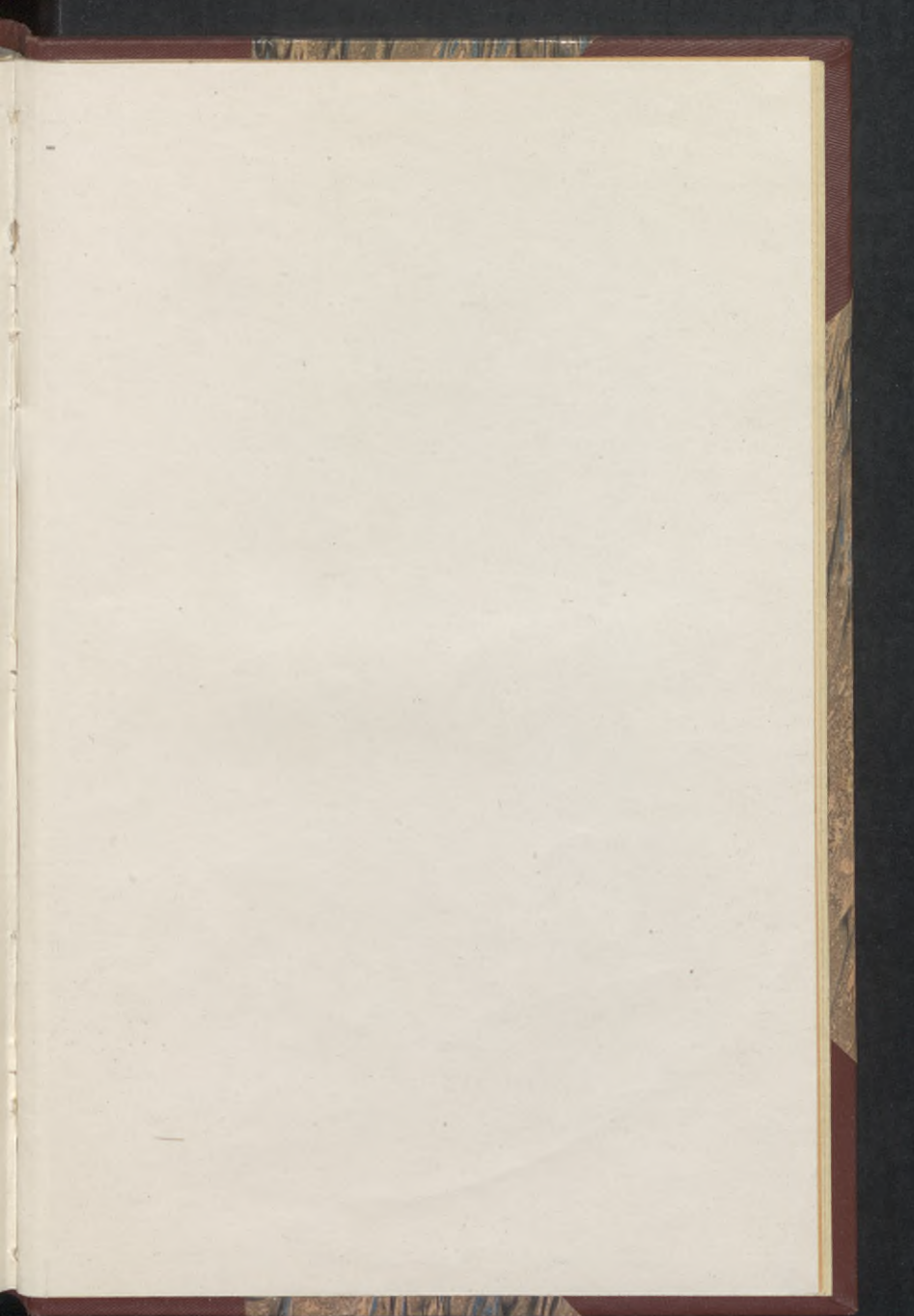
Till nästa jul få våra läsare se, huru det går Katy i skolan.

INNEHÅLL

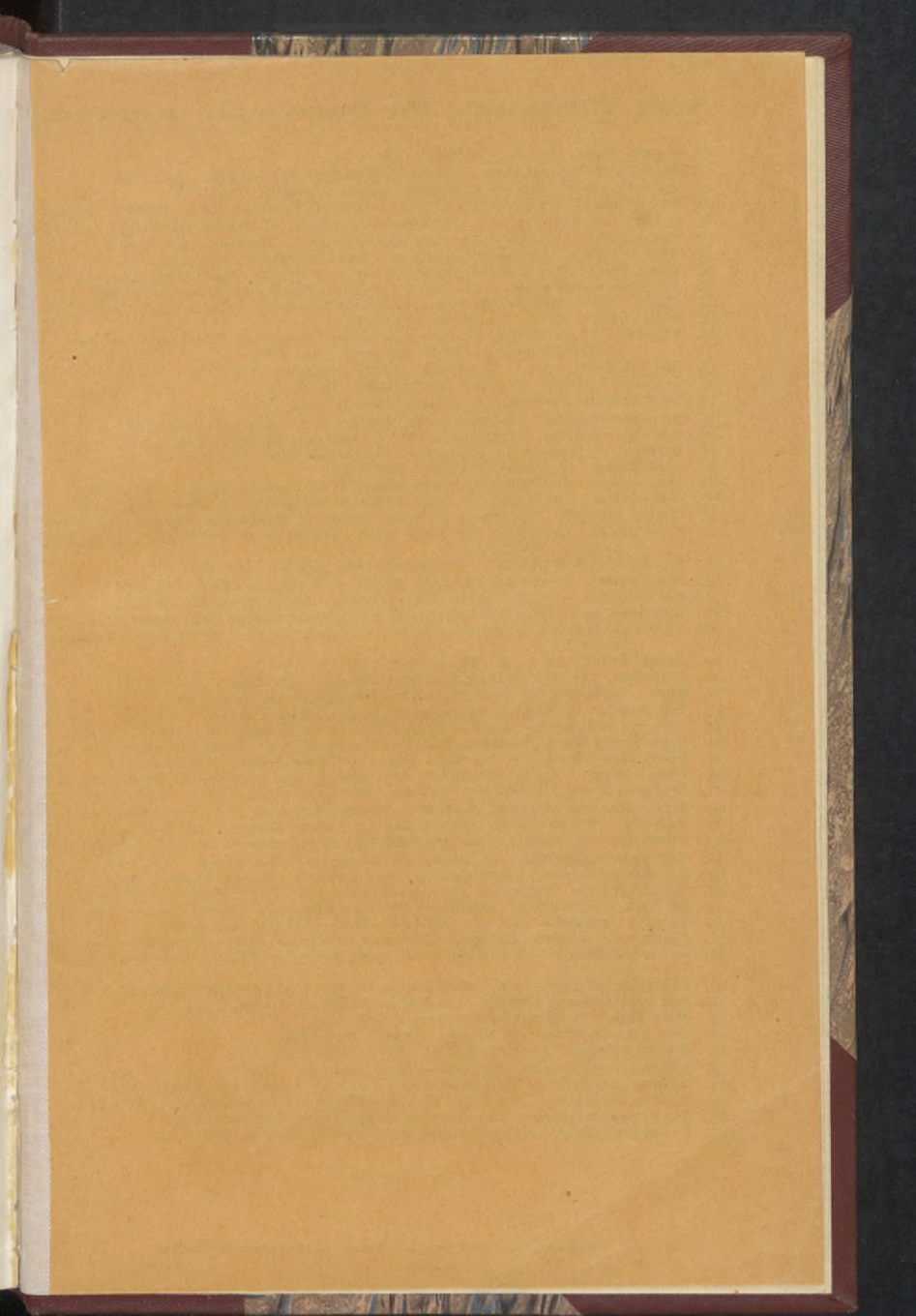
			sid.
FÖRSTA	KAP.	Familjen Carr	5
ANDRA	»	Paradiset	12
TREDJE	»	Olyckornas dag	20
FJÄRDE	»	Kikeri	31
FEMTE	»	På höskullen	42
SJÄTTE	»	Goda vänner	54
SJUNDE	»	Kusin Helenas besök	70
ÅTTONDE	»	I morgon	87
NIONDE	»	Mörka dagar	99
TIONDE	»	Sankt Klaus och Sankt Valentin .	114
ELFTE	»	En ny läxa att lära	132
TOLFTE	»	Två år senare	142
TRETTONDE	»	Äntligen	156

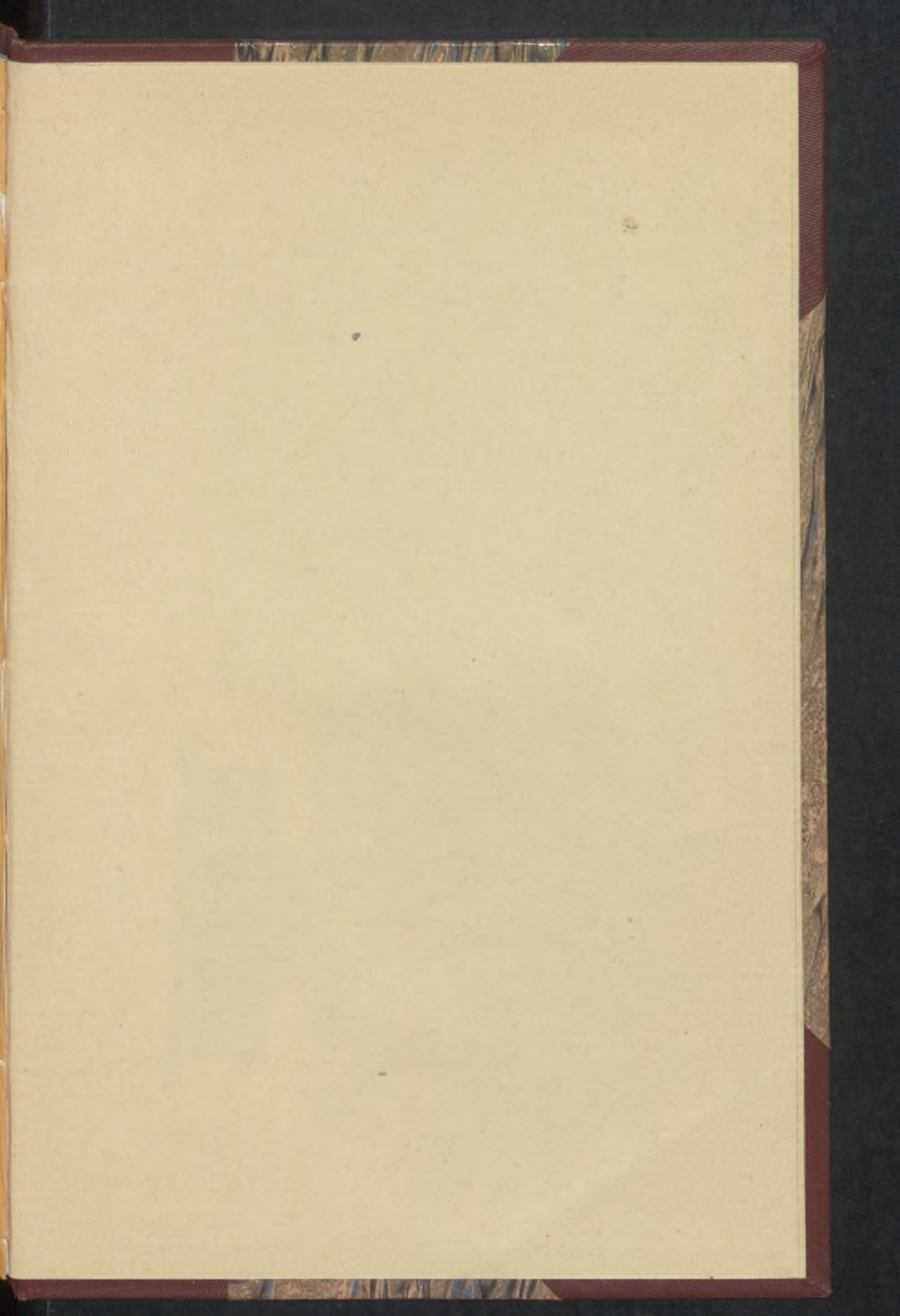
INDEX

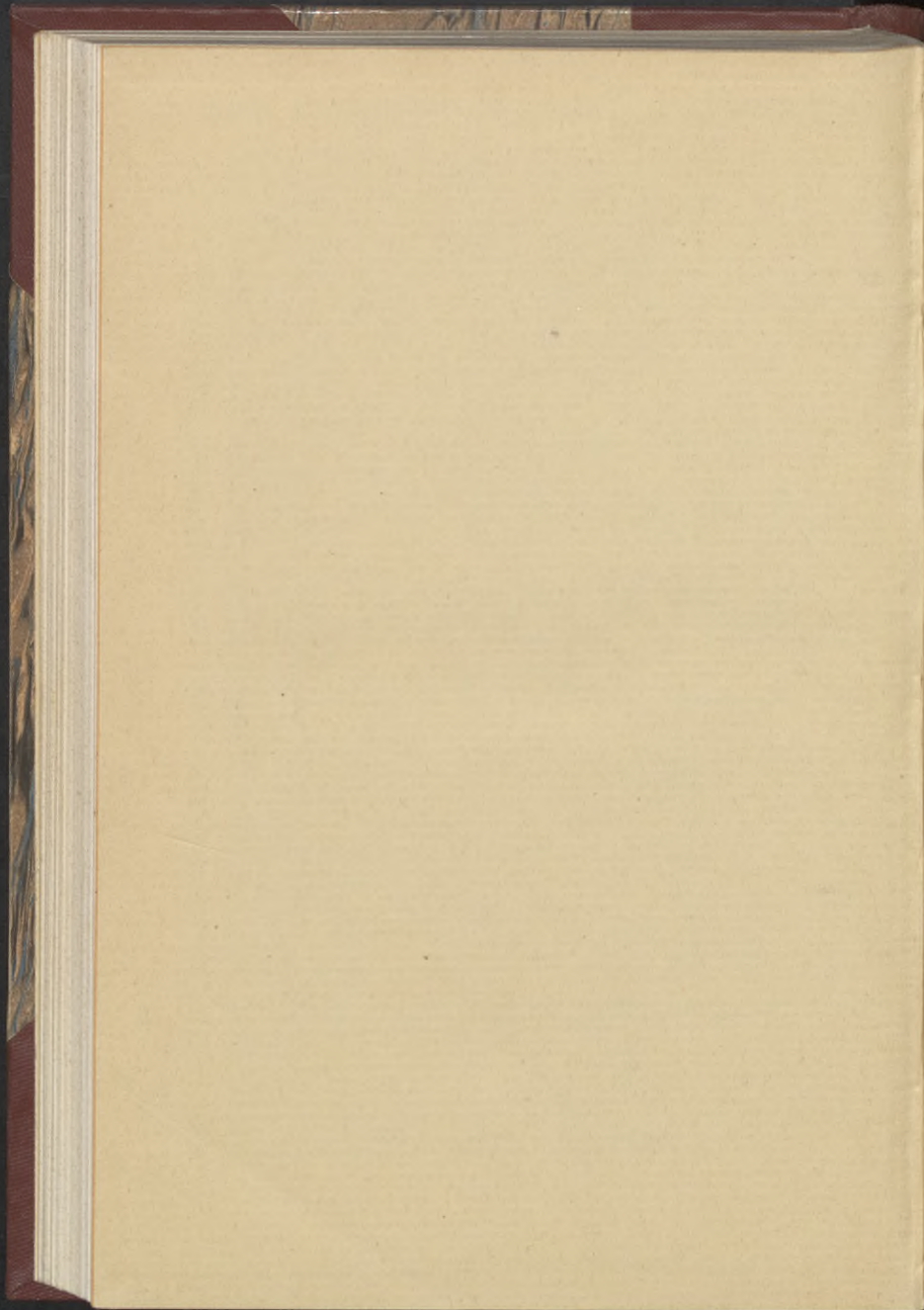
Algebra	1
Arithmetic	15
Calculus	35
Geometry	45
Trigonometry	55
Statistics	65
Mathematical Induction	75
Logic	85
Set Theory	95
Number Theory	105
Combinatorics	115
Probability	125
Mathematical Analysis	135
Mathematical Physics	145

Nytt Bibliotek för barn och ungdom.

1. Pappas gosse. Av *L. T. Meade*. Inb. 1:50.
2. De tre små musketörerna efter E. Desbeaux av *M. Langlet*. Inb. 1:50.
5. En duktig pojke. Av *G. A. Henty*. Andra upplagan. Inb. 1:50.
6. Katy hemmet. En berättelse för unga flickor av *Susan Coolidge*. 6:e uppl. Inb. 3:90.
7. Brådet herrskap. Berättelse för unga flickor av *L. T. Meade*. Andra uppl. Inb. 1:50.
8. Raska gossar. Äventyr till lands och sjöss av *L. Hameau*. Inb. 1:50.
9. Katy i skolan. Av *Susan Coolidge*. Femte upplagan. Inb. 2:75.
10. Annie Forest eller Livet på Rosenhill. Av *L. T. Meade*. Tredje upplagan. Inb. 2:75.
11. Vad Katy gjorde sedan. Av *Susan Coolidge*. Femte upplagan. Inb. 3:90.
13. Clover. En berättelse för flickor av *Susan Coolidge*. Fjärde uppl. Inb. 2:50.
14. Stora syster. Av *L. T. Meade*. Inb. 2 kr.
15. Högadal. En berättelse för flickor av *Susan Coolidge*. (Den sista av de s. k. "Katyböckerna".) Fjärde upplagan. Inb. 2:50.
16. Ros och Tistel. Av *L. T. Meade*. Andra upplagan. Inb. 2:25.
17. Det gamla slottet. Av *Rosa Mulholland*. Inb. 2 kr.
18. Lord Lyntons myndling. Av *Helena Brooks*. Inb. 1:50.
21. Johanniterriddaren. Berättelse för barn av *E. C. Kenyon*. Inb. 1:50.
22. En liten millionär. Berättelse av *M. Livingstone Moody*. Inb. 1:50.
23. Klaröga. Berättelse för ungdom av *Susan Coolidge*. Inb. 2 kr.
25. Berättelser. Av *Susan Coolidge*. Inb. 2 kr.
26. Mina syskon. Berättelse för unga flickor av *Katharine Tynan*. Inb. 2:50.
27. Fyra sysstrar. Berättelse för unga flickor av *Geraldine Mockler*. Inb. 2:50.
28. Trogen som guld. Berättelse för unga flickor av *Katharine Tynan*. Inb. 2 kr.
29. Klöverbladet. Berättelse för unga flickor av *Jessie Mansergh* (Mrs G. de Horne Vaizey). Inb. 2:25.
30. En flicka utan ärelystnad. Av *Isabel Stuart Robson*. Inb. 2:25.
32. Nya hemmet. Berättelse för unga flickor av *S. M. Callwell*. Inb. 2:25.
36. Ute i världen. Av *Mrs G. de Horne Vaizey*. Andra upplagan. 4:75.
37. Aftonklippan. Av *May Baldwin*. Forts. å "Sibyl eller Gamla skolkamrater". Inb. 2:25.
38. Hetty i London. Av *Mrs George de Horne Vaizey*. 2:a uppl. Forts. å "Ute i världen". Inb. 4:75.
39. Rachel Grant. Av *L. T. Meade*. Inb. 2:25.
40. Sysstrarna. Av *Mrs George de Horne Vaizey*. Inb. 2:25.
41. Dora. Berättelse för unga flickor av *May Baldwin*. Inb. 2:25.
42. Två sysstrar. Berättelse för unga flickor av *Lilian Turner*.
43. Farbrors testamente. Av *Mrs George de Horne Vaizey*. Inb. 2:50.
44. Ingen vanlig flicka. Berättelse från Central-Amerika av *Bessie Marchant*. Inb. 2:25.
45. Kusin Sara. Berättelse för unga flickor av *Rosa Mulholland*. Inb. 2:50.
46. Pegs äventyr i Paris. Berättelse för unga flickor av *May Baldwin*. Inb. 2:50.
47. Flickorna Perry. Berättelse för unga flickor av *Lilian Turner*. Inb. 2:50.
48. Styvsyskonen på Lingwood. Berättelse för unga flickor av *E. L. Haverfield*. Inb. 2:75.
49. Paradiset. Berättelse för unga flickor av *Lilian Turner*. Inb. 2:50.
50. Etheldreda. En skoflickas historia berättad av *Mrs George de Horne Vaizey*. Inb. 2:50.
51. Vår glada ungdomstid. Berättelse för flickor av *Anna Grane*. Inb. 2 kr.
52. Barndomsvännerna. Berättelse för unga flickor av *Lilian Turner*. Inb. 2:50.
53. Vid skiljevägen. Berättelse för unga flickor av *C. E. C. Weigall*. Inb. 2:25.
54. Ett hem i vildmarken. Berättelse för unga flickor av *Lilian Turner*. Inb. 2:50.
55. En glad studenteka. Av *Mrs George de Horne Vaizey*. Inb. 2:50.
56. Ensamma i världen. Berättelse för unga flickor av *Bessie Marchant*. Inb. 2:50.
57. Skolans drotning. En berättelse för unga flickor av *Ellinor Davenport Adams*. Inb. 2:50.
58. Hetty som fullvuxen. Av *Mrs G. de Horne Vaizey*. Forts. å "Hetty i London". Inb. 2:50.
59. Den yngsta flickan i femte. Av *Angela Brazil*. 2:a uppl. Inb. 4:75.
60. Mary Rose. Av *Frances R. Sterrett*. Inb. 2:50.
61. Den nya kamraten. Av *Angela Brazil*. Inb. 2:50.
62. Sylvias Julferien. Av *Margaret R. Piper*. Inb. 2:75.
63. Sju syskon på äventyr. Av *Bessie Marchant*. Inb. 2:75.
64. Vildmarkens dotter. Berättelse från Kanada av *Bessie Marchant*. Inb. 4:75.
65. Skolans vildhjärna. Berättelse för unga flickor av *Angela Brazil*. Inb. 4:75.
66. Den försvunne prinsen. Av *Frances Hodgson Burnett*. Inb. 5:25.
67. En liten hjältinga. En skolhistoria av *Dorothea Moore*. Inb. 4:75.

GÖTEBORGS UNIVERSITETS
BIBLIOTEK

1001930953

